VICTORITA DUTU
VREAU O ALTA LUME

POEZIE RELIGIOASA

EDITURA ORIONGROUP

2012

VREAU

O

ALTA

LUME

Ilinca Nathanael

2012

***

Aş vrea să dorm, să dorm
Dar gândul nu mă lasă.
Mă pune să-L întreb pe Dumnezeu
Dacă iubesc, dacă-L iubesc pe El
Şi El răspunde mie cu-aceeaşi întrebare:
<Mă iubeşti ?>
Doamne,
Aş vrea să fiu copila
Ce răsare dintre flori albastre
Şi-Ți spune de departe râzând
Şi alergând spre Tine:
<Doamne, uite, Dumnezeul meu,
Ce flori albastre, Ți le dăruiesc,
Sunt ale Tale, căci Tu le-ai mângâiat
În fiecare noapte când a răsărit luna.
Ştii, Doamne, Te-am urmărit aseară
Cum lacrima îți strălucea obrazul,
În glas de stele, dar tăceai,
Primeşte, Doamne, florile albastre,
Sunt ale Tale, căci Tu le-ai lăcrimat.

***

Doamne, mai stii atunci cand copila fiind,
Am plecat prin padure pe drum
Sa vad apa unui izvor ce tasnea
Din radacina unui alun.
O, Doamne, cand am inchis ochii atunci
Si Te-am vazut pe Tine printul padurii,
Prietenul meu cel mai drag,
Cel care m-a creat si a creat padurea,
Tu, Doamne, prietenul meu, ai venit,
Ai venit la mine atunci
Si Te-am privit Doamne, pentru prima oara!

Ah, Doamne, ce frumos era atunci,
In mintea mea de copila codana,
Ce erai pentru mine unica dorinta,
Doamne, voiam doar sa Te vad cine esti,
Cat de mult as fi vrut sa ma transform
In alunul acela si sa Te privesc Doamne,
Cum iti speli picioarele in apele izvorului
Ce se ivea de sub picioarele mele
Si cum stai la umbra mea
Sa Te odihnesti de drum!
Cat de mult as fi vrut, Doamne,
Sa fiu alunul acela incarcat de frunze verzi,
Atat de vii, de verzi sa Te apar de arsita soarelui.
Ah, Doamne, cat de mult as fi vrut sa-Ti aud
Rugaciunea Ta inaltata Tatalui
Si lacrimile Tale ce mult as fi vrut sa Ti le privesc.
As fi lasat niste frunze sa cada, as fi inflorit
Ca sa-ti sterg lacrimile si sa Te mangai,
Sa Te alint ca pe prietenul meu cel ma drag.
Dar in mintea mea de copila, Doamne,
A aparut doar o singura intrebare
<Doamne, de ce plangi, Doamne?
De ce esti atat de trist, Dumnezeule?
De ce suferi atat de mult, de ce plangi Dumnezeule?>
As fi vrut sa Te privesc o singura data
Cu ochii mei de copila ,Doamne!!
Cat de repede am imbatranit, Dumnezeule,
Si nu Te mai pot privi cu ochi de copil!!

***

Doamne, ziua de astăzi a fost bună
Pentru că eu acum
Am putut vedea pentru o clipă
Pâinea şi vinul din altar,
Cum Te aduc pe Tine prezent
În mijlocul oamenilor ce Te caută.

Puțini dintre mulți s-au gândit
Acum la Tine şi Tu ai venit,
Dar ai stat în taină, că nimeni
Nu Te-a văzut, dar unii
Ți-au simțit prezența:
O frumusețe teribilă i-a înconjurat!!
Aceasta e Iisuse, dragostea Ta,
Prezența Ta în mijlocul celor care
Te cântă, Te caută !!!!!

***

Văd cerul albastru ziua,
Cerul înstelat noaptea,
Văd cerul înnorat în furtună
Și razele soarelui de după nori,
Alergând către mine,
Văd pădurea ce se aşterne la orizont
Şi ierburile înalte
Ce-mi primesc paşii temători,
Dar dincolo de tot ce văd ,
Nu-l pot vedea
Pe Cel pe Care eu Îl caut !!!

Tu, care ai creat norii,
Care ai creat ploaia,
Care ai creat pădurile şi cerul, şi stelele,
Unde eşti ?
Unde eşti ?
Ce sfioase sunt florile
Când trec pe lângă ele,
Cât de limpezi sunt apele,
Izvoarele, fântânile,
Cât de sclipitoare sunt toate astea!
Unde eşti Tu,
Cel ce ai creat toate?
Toate acestea în mijlocul cărora

Eu trăiesc,
Unde eşti Tu, Tu cel ce ai făcut toate??!
Cât de frumoase sunt florile astea,
Lăcrămioarele, cât de albe,
Ca nişte clopoței.
Cât de verzi şi ascuțite şi lungi
Le sunt frunzele!
Tu care ai creat minunea asta de floare,
Unde eşti, unde eşti?
Şi Tu, Tu, iubitorule,
Cel ce ai creat toate?
Unde eşti de nu-mi este teamă,
De nu-mi este frică să merg
Prin pustietățile astea ?

La o fântână stă Cineva, cu capul plecat
Între palme, rezemat.
Oare Cine-o fi Cel Ce stă
Cu ochii închişi, cu ochii plânşi?
M-am aşezat lânga El şi-am tăcut,
Şi toate întrebările dispăruseră.

***
Iisuse, atunci când mergeai de unul singur
În munți să Te rogi,
Dimineața înainte de zori,
Sau seara pâna dimineața în soare,
Nu te-nspăimânta Doamne,
Piatra din jur
Şi singurătatea de-afară ?
M-am întrebat Doamne de mii de ori,
Oare cum Te rugai Tu
În singurătate şi teamă ?
Nu Te înspăimânta piatra muntelui
Prin răceala ei?

Stelele reci şi îndepărtate
Nu Te înspăimântau,
Iar oamenii ce roaiu în jurul Tău,
Nu Te umpleau de spaimă, de graoză,
Nu Ți-a fost silă de noi niciodată?
Când ridicam pumnul înverşunați,
Gata să Te lovim, gata să Te ucidem?
Toată creația Ta în care Tu ai locuit
Nu Ți-a strâns sufletul în singurãtate?
Nu Te-au înspăimântat oamenii,
Nu Te-au înspăimântat pietrele,
Furtunile şi înghețurile nu Te-au înspăimântat?
Nu înțeleg de ce a trebuit să Te naşti,
Când lumea aceasta e sortită pieirii?
Doamne, desigur eu gândesc după gând omenesc,
Dar cum aş putea gândi Doamne?

***

Doamne, cosmosul întreg e creația Ta,
Tu le-ai creat, Tu ai creat stelele şi lumina,
Iar copacul acesta de care eu mă sprijin cu mâna,
Sunt martorii Tăi, căci Tu ne-ai creat.
E noapte şi mi-i atât de frig,
Îmi era într-un timp bine,
Când era soare afară şi cald,
Dar dintr-o dată a venit noaptea,
Nu se mai vede bine în jurul meu,
Doar stelele şi luna pătrund
Prin crengile copacilor cu lumina lor,
Până la mine, până la pământ.
E noapte, e lumină şi e atât de frumos,
Dar eu nu pot atinge frumusețea asta
Decât cu privirea,
Această frumusețe mă respinge,
Îmi e străină, eu nu pot,

Nu pot trăi în mijlocul ei,
Eu nu pot fi însăşi această frumusețe.

***
Doamne, sunt un copil.
Aş vrea să fiu un copil,
Dar lumea din mine nu mă lasă,
Oamenii mă provoacă la duel.
Lumea din afara mea mă încorsetează.

Doamne, nu sunt liberă,
Cum să vin în libertatea Ta ?

***
Dar cuvintele, cuvintele,
Ce sunt ele cuvintele?
De ce Tu ai vrut ca noi să vorbim?
Dar cum să descopăr eu, Doamne
Vorba aceea care să Te cheme pe Tine,
Cum să descopăr eu cuvântul
Prin care eu să pot vorbi cu Tine?
De ce caut mereu cuvinte sofisticate,
Când cuvintele astea simple şi minunate
Exprimă atâta sinceritate, atâta frumusețe?
De ce caut mereu cuvinte mari,
Ca să nu Te pot exprima,
Prin care să nu înțeleg nimic,
Să mă rătăcesc
Şi nici eu nu mai ştiu unde sunt.
Ce mare dar ne-ai facut, Doamne,
Cuvintele, cuvintele astea simple, directe…
Şi care e cuvântul prin care eu
Aş putea să-mi descopăr
Taina mea, taina iubirii mele cu Tine,
Cu Tine şi cu lumea Ta ?

***

Doamne, eu sunt în aşteptarea
Unei iubiri, unei iubiri,
Atât de mari, cum n-am mai trăit niciodată.
Eu sunt în aşteptarea unei iubiri
Şi cât de minunată este această aşteptare,
Când eu îmi închipui mereu
Cum va fi iubirea aceea a mea,
Când eu Îl voi iubi pe El,
Pe Cel nespus de minunat !
Mi-e şi frică să spun,
Cât de fericită voi fi.
Eu sunt în aşteptarea unei iubiri
Şi sunt nespus de fericită!
Îți mulțumesc Dumnezeule
Pentru liniştea mea.
Doamne, Tu eşti cu adevărat
Nespus de frumos !

***

O, Doamne, îngerul ce Tu mi l-ai trimis
M-a lăsat pe mine să zbor
În locul lui, iar el a stat în locul meu
Să mă privească pe mine cum zbor,
Am schimbat locul unul cu altul,
Eu şi cu îngerul meu,
Eu zburam până departe spre stele, spre lună,
Iar el se ruga în locul meu.
Toți sfinții i-a adunat în jurul lui
Şi se rugau împreună pentru mine,
Iar eu nu ştiam asta,
Că ei mă iubeau atât de mult pe mine.
Eu zburam şi dansam deasupra stâncilor

Şi nu-l mai vedeam pe înger
Cum stă îngenunchiat în locul meu
Şi se roagă lui Iisus să-mi primească
Zborul, dansul, iubirea.
Eu dansam şi plângeam, rugându-mă neîncetat
Împreună cu îngerul
Şi deodată el mi-a strigat
De acolo de jos, de departe:
’’Vezi, vezi, uită-te în stânga ta,
În stânga ta uitâ-te, că vezi pe Cineva’’.
Dar nu puteam să mă uit,
Pentru că nu vedeam,
Dar simțeam că Cineva e cu mine,
Ştiam că Cineva dansează şi zboară
Împreună cu mine, era prea mare fericirea.
Când am oboist, am venit lângă înger
Iar el mi-a zis: ‘’L-ai văzut, L-ai văzut ?’’
‘’Nu’’, i-am răspuns,’’vai’’, mi-a zis îngerul,
Era El şi zbura împreună cu tine,
Cum de nu ai văzut ?’’
‘’Nu puteam să văd, mă încurcau lacrimile,
Dar spune-I, te rog îngeraşule,
Că eu am simțit că dansează cu mine
Şi să mă ierte că nu L-am privit,
Fiindcă eu numai la El m-am gândit,
Spune-i, te rog, îngeraşule !’’

***

<Domnul meu şi Dumnezeul meu>
I-a zis Toma necredinciosul lui Iisus,
Nici un apostol nu i-a mai zis aşa
Decât el, când i-a pipăit rănile după înviere.
Dacă eu aş putea sã-Ţi spun, Iisuse al meu,
<Domnul meu şi Dumnezeul meu>

Aş fi cea mai fericită femeie din lume,
Cât de fericită aş fi,
Pentru că iubirea Ta e infinitul,
Dar nu ştiu cum să spun
Pentru că nu e decât o reprezentare,
E un infinit asemãnãtor întunericului,
Dar întuneric ce se luminează
De o lumină ce-i în preajma minții mele,
Dar nu o văd, ci doar mi-o închipui
Şi mi-o doresc să fie.

***

Parcă toată creația Ta
Aş vrea s-o dau la o parte,
S-o dau la o parte,
Ca pe-o perdea,
Iar dincolo de ea ai fi Tu,
Ai fi Tu cu brațele întinse spre mine.
Dacă aş putea da
Toată creația Ta la o parte
Să te privesc doar pe Tine,
Doar pe Tine să Te pot vedea...
Dar Tu eşti atât de departe!!!!
Şi totuşi, ceva se întămplă
Cu această creație a Ta,
Ceva se întâmplă,
Începe să se mişte ceva,
Să plece departe!
E oare mâna Ta
Ce dă la o parte perdelele
Ce acoperă uşile
De mult descuiate,
De mult deschise?
Sau poate vântul
Ce se-nfioară
La apropierea Ta?

***

Creația Ta e asemeni muntelui
Ce stă măreț în fața mea
Iar Tu îmi ceri să am atâta
Încredere în Tine, atâta iubire
În iubirea Ta, încât, încât
Să-i cer muntelui să se arunce
În mare şi el mă va asculta,
Adică să se dea la o parte
Din fața Ta, ca eu să Te pot vedea!
De ce Doamne, mi se pare uneori
Că e mai simplu să sap o cărare
Sub rădăcina muntelui,
Să sap un tunel prin piatra lui,
Ca eu să ajung la Tine, departe,
De parcă Tu ai sta pitit în dosul muntelui
Iar eu nu Te-aş putea vedea?

***

De multe ori am vrut Doamne
Să le spun munților să-mi arate
Unde stăteai Tu când erai singur
Şi Te rugai, iar munții nu mi-au arătat
Decât crestele lor aurite de soare
Şi făcliile lor purtãtoare de stele.
Am întrebat din nou munții
Şi i-am rugat să-mi arate
Pe unde mergeai Tu,
Cănd apele îşi închinau sfioase
Dansul lor la picioarele Tale
Şi munții nu mi-au răspuns.
Ei au lăsat frunzele lor verzi
Să devină lumină albastră

Purtãtoare de stele.
Am cerut munților să-mi arate
Unde dormeai Tu liniştit,
La rădăcina unui copac
Cu capul pe o piatră
Şi munții au început să strige la mine
Cu tunet şi m-am înspăimântat.
Am stat şi m-am uitat la munți
Zile în şir, aşteptând răspunsul
Dar ei tăceau clipă de clipă
Şi crestele lor luminate de soare
Se uitau la mine triumfãtor.
M-am simțit atât de singură Doamne
Şi atât de dor îmi era să Te aflu
Că m-am hotărât să cobor şi să urc
Povârnişurile pietroase ale munților.
Plângeam şi mergeam iar disperarea
Creştea în mine şi mi-a venit să adorm
La rădăcina unui stejar,
Când am auzit deodată un glas:
<De ce dormi, nu ai voie să dormi,
Aici nimeni nu doarme,
Până în vârful muntelui nu ai voie să dormi!
Mergi şi vorbeşte-mi,
Că eu te aştept, te aştept, te aştept….. >
<Merg Doamne, uite că merg
Şi nu există nici o cărare
În fața ochilor mei,
Mai e mult Doamne, până departe?
Mai e mult, mai e mult,
Mai e mult ???….>

***

Copilul dansează în lumina lunii
Şi Dumnezeu veghează
El priveşte zâmbind,

Jocul copilului, dansul copilului
În lumina lunii,
În lumina soarelui
Şi copilul dansează
Deasupra lanurilor de grâu,
Deasupra livezilor înflorite.
Copilul dansează în lumina norilor
Zburând peste ape
Şi El din cer plânge
Plânge cu lacrimi de flori
Înconjurând copilul
Ce dansează plângând
În lumina lunii.
Copilul dansează
În brațele Lui, în brațele Lui,
Ce l-au cuprins de acum
Într-un dor nesfârşit
Şi copilul niciodată,
Niciodată nu va mai plânge.

***

Ce fericire Doamne să pot vedea
Lumea din mine şi să pot striga.
Lumea pe care eu o trăiesc
E o lume perfectă,
E o lume perfectă,
Pentru că ea e doar în inima mea
Şi nimeni nu poate pătrunde în ea
Pentru că e numai a Ta
Şi numai Tu locuieşti
În lumea mea perfectă.
Nimic din afară nu poate veni
Să-mi tulbure liniştea,
Lumea mea perfectă să mi-o ucidă
Oricât de multe rele aş vedea,

Lumea de-afară îmi rămâne străină,
Iar eu simt că numai aici,
Acasă cu Tine, în mine
Eu sunt eu,şi totuşi sunt alta
Şi câteodată mă minunez de ceea ce sunt.

***

Doamne, oare timpul acesta
Pe care noi îl măsurăm cu ceasurile
Şi ne uităm plimbându-ne
De la noapte la zi şi de la zi la noapte,
Oare timpul acesta nu e doar o iluzie?
De ce oare să numim timp
Scurgerea aceasta de clipe,
De la răsăritul soarelui până la apus
Şi de la apusul soarelui până la răsărit.
Doamne, eu când mă gândesc la Tine,
La bucuria ce Tu mi-o dai uneori,
Pentru mine nu mai există timp
Ci doar veşnicia Ta din inima mea
Şi timpul devine pentru mine
Doar o iluzie.
O, Doamne, nu există decât veşnicia Ta,
Timp nu există, ci-i doar o părere.

***

Sfinte Botezătorule Ioan,
Astăzi lumea te sărbătoreşte,
Eu nu te-am sărbătorit şi e seară,
Sunt tristă şi îmi curg doar câteva lacrimi
De tristețe şi de durere că nu m-am rugat,
Nu m-am gândit şi nu am vorbit cu Iisus.
Oare de ce nu m-am rugat astăzi,
Sfinte Ioane, oare de ce ?
Ajută-mă şi pe mine să-L pot urma

Pe cel care ți-a fost atât de prieten
Şi te-a iubit atât de mult
Că Te-a considerat pe Tine,
Cel dintâi dintre prooroci.
Tu ai fost atât de mare
Şi încă mai eşti pentru mine măcar,
Dar ştii ce mă doare, frate Ioane,
Că nu-L pot iubi pe Dumnezeu, nu-L pot slăvi.
Tu cum făceai, cum trăiai, de ce erai atât de nebun
După adevăr şi atât de smerit,
Atât de lipsit de orgolui încât ai spus
Cuvintele astea pe care nu le înțeleg,
Nu le pot trăi, nu le pot rosti:
« El trebuie să crească,
Iar eu trebuie să mă micşorez ».
Înțelegi, Sfinte Ioane, înțelegi ?
Pentru că eu nu pot trăi aceste cuvinte
În fața lui Dumnezeu, de ce, hai spune-mi!
Roagă-te pentru mine prietenului tău
Şi Dumnezeul nostru, Iisus, să-mi dea mie
Dragostea pentru El şi smerenia,
Pentru că dragostea şi smerenia sunt nişte stări,
Nişte sentimente atăt de liniştitoare,
Dragostea pentru Iisus, pentru Dumnezeul meu,
Este atât de frumoasă, dar eu nu o pot trăi,
Nu o pot simți, de ce nu-l pot iubi
Pe Iisus ca pe Dumnezeu şi Dumnezeu
Devine pentru mine atât de străin
Şi eu nu mai ştiu în cine să cred.
O, Doamne, Iisuse, Tu eşti Dumnezeu !!!

***

Domane, acasă e locul cel mai minunat
Pe care l-am putut visa vreodată.
Doamne, sunt o călătoare prin pustiu,

Prin pustiul acesta plin de oameni,
Asemeni umbrelor colorate şi umblătoare.
Doamne, acasă nu e pustiu,
Acolo mă iubeşte mama şi tata
Şi fraţii mei şi surorile mele,
Acasă e mamaia cea bătrână,
Ce m-aşteaptă să vin să-i aduc apă,
Acasă e copilăria mea Doamne,
Şi acolo am plâns cel dintâi.
Acasă e fericirea mea,
Acolo casa nu mi-ar fi pustie,
Pentru că acasă eşti numai Tu,
Numai Tu Doamne, numai Tu.

***

Doamne, în inima noastră
E o casă atât de frumoasă,
Dar nu pot s-o descui,
Pentru că nu pot intra acolo
Decat împreună cu Tine !
Doamne, ce fericită sunt
Că Tu eşti, că Tu ai înviat,
Că Tu eşti viu,
Cã Tu învіezi mereu
În inima noastră,
Pentru că Tu poţi să vii
Cu mine în camera mea.

***

Doamne, în mine durerea ară
Cu un plug în brazda sufletului,
Sămănând sămânţa iubirii
Şi cât mă doare,
Cum se desface fiecare brazdă

De carne din mine şi cum îmi curg
Lacrimile mele de sânge alb,
Primind cuvântul nemuritor
Al iubirii Tale.
Cât de mare îmi este uitarea
Până când cuvântul Tău
Devine floare nemuritoare în mine.
Doamne,
Până când sămânța
Ta va încolți în mine?
Domnul meu şi Dumnezeul meu,
Până când, până când plugul acestei vieți
Va săpa în mine cuvintele Tale nemuritoare
Şi până când sângele meu alb
Va curge în pâraiele
Din care florile mele se vor hrăni
Şi vor creşte şi vor înflori.
Voi ajunge oare până atunci când Tu,
Coborând din cerurile Tale atât de înalte
Şi atât de aproape de carnea mea,
Te vei plimba prin răcoarea serii
Printre florile mele şi copacii mei înfloriți
Ce au crescut în trupul meu ?

***

Lacrimile roşii ale soarelui
Se revărsau pe fruntea inimii
Şi le ascultam clipocitul lor tăcut
În râurile mele
Şi-a tăcut,
Şi-a tăcut sunetul lacrimei,
A tăcut
Şi-a rămas cerul pustiu de lacrimi,
Pustiu de cruci,
De mâini înălțațe, de aripi,
De mâinile mele tăcute,

De obrajii mei reci şi goi
‘’Hei‘’m-am auzit întrebată,
<Tu, pe cine iubeşti?>
<Nu ştiu> I-am răspuns,
Iubirea e o taină>
Şi El m-a întrebat din nou
<Pe cine iubeşti ?>
Şi iarăşi I-am răspuns <nu ştiu>
A tăcut… a tăcut…a tăcut…
S-a lăsat noaptea
Şi El m-a întrebat din nou
<Pe cine iubeşti ?>
Am tăcut,
El a început din nou să tacă.
Am tăcut şi auzeam clipocitul
De rouă al soarelui…
După timp îndelungat
Am început să strig cu lacrimi
De sânge alb
<Dumnezeule…Dumnezeule…>

***
Stau undeva pitită,
Nici eu nu mai ştiu unde sunt
Şi universul din privirile mele mă-ngheață,
Stelele mă fac să amețesc.
Câtă tăcere în fața acestor stele ce strălucesc,
Nici un cuvânt universul nu scoate,
Numai noi oamenii vorbim între noi,
Prin cuvinte absurde.
Câtă singurătate, câtă pace respingătoare!
Toată tăcerea asta din creația Ta
Mă îngheață,
Dacă nu ai fi Tu, dacă nu ai fi Tu,
Să-mi înalț gândul meu la Tine,

Ce m-aş fi făcut de atâția ani,
De singurătate.

***

Domne, cât de sublimã este creația Ta
Şi cât de departe sunt eu de Tine!
Cum aş putea săruta floarea aceasta de pe lac,
Nufărul acela minunat dacă e atât de departe,
E noapte şi e frig, şi nu pot zbura până aclolo,
Nu pot să înnot, apa e rece,
Nu pot să mă desprind de copac,
Până la vârfurirle brazilor să-i mângâi,
Nu pot ajunge,
Nu pot zbura până la stele şi înapoi,
Nu por ajunge pe fundul lacului să ating
Nisipurile şi rădãcinile florilor.
Totul mă respinge, Domne, prin necunoaştere.

Uite, uite, lebăda aceea de pe lac,
Ce minunată este, Doamne!!
Ce vine încet, plutind, spre mine, printre nuferi,
Dar ea nu ştie că eu sunt aici.
O singură mişcare dacă aş face,
Ea ar zbura, ar fugi,
S-ar îndepărta de mine, pentru că ea ştie
Că eu pot s-o omor, s-o ucid, să-i ucid frumusețea.
Câtă frumusețe, câtă frumusețe, Doamne
Şi cât de străină sunt eu de esența ei!
O, Doamne, dacă Tu ai fi aici lângã lacul acesta,
Lângă lebăda aceasta ce pluteşte frumos,
Cât de minunat ar fi, aş zbura cu Tine pretutindeni.
Tu m-ai ține de mână şi aş putea zbura până la stele
Şi aş lua stelele şi le-aş presăra
Peste munți şi peste copacii aceştia frumoşi,
Şi peste lebăda aceasta minunată.

Împreună cu Tine, Iisuse aş putea să înnot,
Împreună cu lebăda aceea printre nuferi
Şi ea nu s-ar teme de mine,
Nu s-ar îndepărta, aş pluti cu Tine deasupra lacului
Şi aş înceta să mă tem.
Ar înceta singurătatea mea, Te-aş iubi oare mai mult ?
Cât de orbi îmi sunt ochii în întunecimea asta
Şi cât de departe sunt de Tine, de frumuseţea Ta!!
Da, da şi locuind în mijlocul acestei frumuseţi!!!

***

Frumoase sunt lucrurile din preajma mea
Ele mă trimit cu gândul la Tine
Omul mă înspăimântă cel mai mult,
El mă face să mă simt departe de Tine,
Cu cine să mă asemăn eu, Doamne?
Cu florile Tale ca să pot trăi?
Dar aici flori nu mai sunt,
Decât flori de contrabandă.
Aici doar banii înfloresc şi patima omului,
Pentru ei, pentru nimicurile prea importante.
Unde să fie inima mea,
Ca eu să ştiu că floarea inimii mele
Este floarea Ta?
De multe ori mă întreb Doamne,
Oare cuvintele mele sunt cuvintele Tale?
Oare nu cumva vorba mea
Ţine de o altă dezordine ce nu e legea Ta?
Mă înspăimântă Doamne
Până şi lucrurile din preajma mea
Când ele sunt atinse de oameni.

***

Doamne, dacă aş putea scăpa
De toate amintirile mele,

Dacă aş putea scăpa de toate aceste imagini
Ce-mi taie privirile, ce-mi dărâmă ochii,
Doamne, dacă aş putea trăi din nou,
Copilãria mea
Doamne, cât de minunată este speranța Ta
Prin gândul meu la Tine !

***
Oare să prind curaj să visez?
Oare să prind curaj să scriu?
Oare să prind curaj să închipui?
Poate că numai aşa voi putea să zbor.
Eram atât de departe de mine,
Atât de departe şi am pornit-o
În goană prin pădurea copilãriei mele
Şi tot fugeam, fugeam, fugeam,
Mi se părea uneori că visez
Şi că-n visul meu zbor, zbor, zbor
Peste toată frumusețea naturii
Şi peste visul meu, peste corpul meu
Peste totate amintirile mele să zbor.
Peste tot pământul!

***
M-am oprit în fugă lângă un copac,
Lângă copacul acela unde eu mă rugam.
Ah! de câte ori nu m-am rugat Lui.
De câte ori nu am plâns,
Nu am plâns,
Că nu ştiu ce-i cu mine
Şi că mi-e silã de viață şi o urăsc,
De câte ori nu I-am spus, la copacul acela, Lui
Tot ce puteam spune,
I-am spus că nu mai pot trăi
Că nu mai pot iubi,
Că mi-e silă de viață,

Că nu mai pot trăi, ah, de câte ori,
De câte ori cu ochii înlăcrimați, n-am privit,
N-am privit cerul înstelat printre crengile
Încărcate de umbră şi lumină strălucitoare,
De câte ori nu m-am simțit fericită,
Lângă copacul acela, de câte ori după plâns
Sau după vorbe înverşunate, o speranță nouă
Îmi învăluia sufletul şi plecam zburând,
Să mai trăiesc încă o clipă, încă o oră, încă o zi,
Cât de minunat era salcâmul acesta!
Aici era mănăstirea mea,
Salcâm ce-a crescut la marginea lacului.
Ce ciudat, ce frumos salcâm, când era în floare!

***

HAIDEȚI TINERI

Aprilie '92

PARTEA ÎNTÂI

Hei, neam ajuns de ocarã
Nu auzi cum plânge Dumnezeu
La fiecare poartã închisã?
Voi, cei însingurați de pãcatele voastre,
Voi, cei însingurați din cauza urii din voi
Lepãdați tina pãcatului vostru
Și întindeți brațele spre Iisus Hristos
Iisus Hristos, Mântuitorul lumii!!
Tineri, voi ce sunteți bãtrâni
Pentru cã sunteți bãtrâi sufleteşte,
Aruncați bãtrânețea din voi,
Primind lumina lui Iisus,
Primind lumina de candelã
În ochii voştri spurcați de sãruturi,

De idei ce nu v-au folosit niciodatã,
De ţigãri şi dansul satanei.
Şi-a fãcut omul jucãrii,
Ca sã-şi uite de pãcate,
Sã-şi umple timpul lui gol de gândire
Şi l-a uitat pe Dumnezeu-e atât de simplu!!
Şi-a fãcut maşini, blocuri, avioane,
Are ştiinţa cu care creeazã goluri de aer,
A distrus copacii şi a strivit florile
Şi crede cu atâta mândrie în el,
E persoanã importantã în lume,
Devenit din maimuţã om!!!
Îşi aprinde becuri şi le-nchide când vrea,
Astea ţin loc de soare, de luminã,
Dã drumul la muzicã, la casetofon
Şi aude spurcãciunile lumii cântând,
Dã drumul la televizor
Şi vede femeile goale cum se-ntind ca viermii.
E bogat, are de toate "învãţatul" nostru,
Pleacã în strãinãtate sã-şi "etaleze cunoştinţele"
America e la modã, nu mai e Parisul,
El nu-şi vinde ţara, şi-o dã degeaba,
Nu-şi mai place neamul, e de proşti, de calici,
Nu are dolari România, nu are, e calicã,
Nu are oameni vrednici sã-i asculte vorbind.

PARTEA A DOUA

Haideţi tineri, feciori şi fecioare,
Voi haiduci minunaţi ai neamului meu,
Intoxicaţi în felul acesta, nu simţiţi,
Nu simţiţi, cum acel ceva sensibil din voi,
Plânge de fricã sã nu fie distrus?
Prinţi şi prinţese ai neamului meu,
Nu vã apasã povara prostiei din jur?

Haideţi tineri adevãraţi
Sã devenim tineri prin lumina Liturghiei,
Sã devenim tineri desãvârşiţi,
Cântând lui Dumnezeu şi oamenilor despre iubire.
Noi, cei ce ne temem de bãtrâneţe,
Noi, cei ce ne temem de moarte,
Sã aruncãm toatã scâraba ce vine din tinã,
Sfinţindu-ne trupul nostru,
Îndumnezeindu-ne speranţa noastrã,
Înãlţându-ne sufletul nostru,
Pentru a devevi îngeri aici pe pãmânt.
Hei, tineri monahi şi mireni totodatã,
Sã fim tineri prin rugãciunea noastrã,
Gãsindu-l pe Dumnezeu, pe pãmânt fiind,
Nu mai suntem bãtrâni, nu mai suntem morţi,
Suntem pururi tineri, chiar si bãtrâni fiind.
Sã aruncãm, sã aruncãm toate pãcatele noastre,
Nu vedeţi câtã suferinţã aduc?
Sã ne spãlãm trupul şi sufletul nostru,
Prin botezul lacrimilor noastre,
Sã venim la Iisus, Mântuitorul lumii,
Cãci prin El moartea este învinsã,
Suntem în viaţã şi prin viaţã în El.
Haideţi, haideţi tineri şi vârstnici,
Monahi şi mireni totodatã,
Sã rãsturnãm sufletul nostru cel întinat,
Întinat de pãcate,
Sã devenim pururi tineri în lumina lui Iisus,
Iisus Hristos, Mântuitorul nostru,
Înãlţat la ceruri şi prezent cu noi,
În serile de tainã a rugãciunii noastre.
Haideţi, haideţi tineri,
Nu vedeţi ce greu este sã fii singur?
Singur numai cu prostia şi cu pãcatele tale
Şi a celor din jur?
Singur şi numai cu dorinţa de a fi alãturi

De cel care luptã la fel ca şi tine?
Haideți, feciori şi fecioare,
Haiduci minunați ai neamului meu,
Plãieşi tineri ai sfântului Ştefan,
Lucrați tainic prin rugãciunea voastrã,
Dați perdeaua neguroasã din fața ochilor voştri,
Mistuiți-vã în codri de gânduri
Şi luați aerul dreptãții în piept.
Hei, mã auziti, mã auziti, prinți si prințese,
Ajutați-mã, ajutați-mã,
Nu mai pot singurã, am obosit!
Hei, hei, mã auziți,
Nu suntem calici, nu suntem neam de ocarã,
Putem rãsturna rãul din noi şi din lume,
Putem învinge moartea sufletului nostru.!!
Haideți, haideți tineri,
Sã repetãm cuvintele Mântuitorului,
”Fiți desãvârşiți precum Tatãl vostru
Cel din ceruri desãvârşit este!”
Haideți, sã devenim noi înşine
În propria noastrã libertate,
Prin lumina lui Dumnezeu!
Sã facem din neamul acesta ajuns de ocarã
Sã dãinuie printr-o cetate de sfinți.
Sã facem din el aşa cum l-a visat Eminescu,
Şi Bãlcescu şi Iancu, şi Tudor Vladimirescu,
Aşa cum îl visa fiece domnitor,
Legat de pãmânt şi de țarã,
De înțelepciune şi de Dumnezeu.
Haideți tineri, monahi şi mireni,
Sã ne-ajutãm prin cuvântul nostru lãuntric,
Nu simțiți, nu simțiți cum cineva bate la uşã
Iar noi nu deschidem?
Haideți sã privim, sã privim la minunãția naturii
Şi vom auzi, vom auzi, cum cântã Dumnezeu!!!
Hei, frumusețe tânãrã şi trainicã,

Tineri ce suntem tineri şi vom rãmâne tineri,
Sã aducem jertfa sufletului nostru
Pe altarul creației,
Ce este viața noastrã îndumnezeitã.
Știți, pãmântul are nevoie de sfinți
Cum are nevoie o floare de soare,
Luați-vã rolul în serios
Cã Dumnezeu ne aşteaptã în tainã
Sã pângem şi sã vorbim fericiți
Alãturi de El.

Notă: această poezie a fost scrisă în '92 şi citită la un miting la Iaşi, în '93, organizat de ASCOR, in fata Palatului Culturii şi a apărut imediat pe posturile de radio şi televiziune .

***

cu sufletul lipsit şi gol
înalț gândul meu la Tine Doamne.
de ce mi se pare că mor
şi singurătatea mă taie în suflet
de ce îmi e frica de Tine?
De mine, de viata, de lume?
De ce mi se-ntunecă mintea
Şi lacrimile fără sa-mi curgă îmi curg mereu
mereu plânge sufletul meu
şi nu mai ştiu ce se întâmplă cu mine
trimite-mi Doamne, felul iubirii mele
şi nu mă lăsa să mor mereu
sa-mi moară sufletul în mine?!!!!

***

Sufletul meu parcă e un cerc alb
Gândurile curg libere
Ca niste pete de culoare albastre
Cercul meu e alb

Şi e atat de larg
Şi e atât de adânc
Albul acela parcă
Mi se desface în aripi
Uneori...
Când gândul e mai sălbatic
Ceva purpuriu începe să-mi
Nască în suflet
Ceva purpuriu...
Şi ceva alb, ca o sabie
Îmi taie de multe ori râul,
Râul meu de lumină
Şi apă ...de lacrimi...
Când găndul sălbatic
Urlă şi strigă ...
O floare albastra coboară
În cercul meu alb
Şi o mână care îi mângâie
Frunzele...şi o gură…
Care-i sărută petalele
Şi-mi rosteşte usor
Printr-un alt gând purpuriu
Îmbinat cu lacrimi albe
„Primeşte pacea copilă!”

***

Mă duceam în vis spre izvorul meu
Ma duceam în vis
Şi acolo eu mă rugam
Mă rugam
Şi simțeam cum creşte iarba
Cum cresc florile
Simțeam cum cresc copacii
Vedeam cum cresc copacii
Copacii...copacii...
Şi mergeam în vis spre izvorul meu...

Mergeam în vis spre izvorul meu!...
Izvorul meu!
Apa...apa...
Apa izvorului meu îmi inunda privirile,
Imi spala ochii,
Imi spala ochii
Îmi spăla picioarele
De ce Dumnezeule,
Căram apa asta în mine?
De ce, de ce o căram Iisuse?
Şi o beam, o beam, o beam...
Și simțeam că însetez...
Însetez, însetez mereu...
Până când...
Până când floarea venea spre mine
Caci eu stăteam sun apă,
Venea o floare şi-mi inunda ochii..
Îmi inunda ochii...ochii...
O floare...o floare...
Ce izvora din izvorul meu..
Din izvorul meu a izvorât odată o floare...
O floare...căci eu stam sub ape..
Ape...ape ce-mi inundau sufletul...
Şi-mi spălau picioarele
Picioarele pline de colb,
Pline de nămol...
Şi mâinile mele, şi fața mea...
Şi m-am uscat în razele soarelui
În razele soarelui m-am uscat!
Ce violet era floare din vis...ce violet..
Ce violet era floarea din vis....
Floarea din vis...ce violet...
M-a doborât rugăciunea...
m-a prăvălit rugăciunea-n genunchi
Şi-mi căutam lacrimile mele-n pământ...
Îmi cautam lacrimile mele-n pământ...

Şi eram doborâtă-n genuchi...
Şi-mi culegeam floare izvorului meu
Izvorului meu.
Izvorului meu ce pluteam în vis catre el
Către el...Şi pluteam mergând în genunchi...
Şi pluteam mergâng în rugă...
Şi pluteam în genunchi...
Spre un lac...
Spre un lac ce înflori nuferi
Şi eu plângeam căutându-mi
Iubirea cereasca...
Am coborât cu trupul sub ape
Şi iubirea mea în iubirea de floare...
O!...Dumnezeule....Dumnezeule...
Plângea iubirea mea dupa Tine!....
Iisuse!...Dumnezeule!...Dumnezeule!...
O !..Dumnezeule!...
O!...Tată…priveşte la Fiul Tău...
E de mână cu mine?!.....

***

Am întins mâna mea în fața soarelui
Şi si desfăceau mugurii în flori
Flori plouau peste tot pământul
Şi cerul se desfăcea, se dechidea,
Şi cerul cobora în inima mea,
În sufletul meu,
Se dechidea cerul în flori
Şi curgea lumina în mugur!
Curgea lumina în mugur!
Şi eu iubeam, eu iubeam,
Şi eram atât de fericită!
Era soare si curgea lumina!!!
Speranța!!!!

***

Era undeva, cineva, pe aice, pe-aproape
L-am văzut anul trecut
Era cu ochii albaştri
Şi fugea, fugea, fugea...
Alerga până la un copac,
Apoi până la izvor,
Apoi la o stea!
Până la un nor, alerga, alerga!
Şi deodat'o lumină...
Când mă uitai
Avea o icoana în mâini
Ce-i lumina ochii albaştri
Şi mai avea un penel...
Şi fugea, fugea, fugea...
Deodată s-a aşezat,
S-a aşezat pe unda izvorului
Şi plutea maestrul sfânt
Şi nu mai fugea, penelul fugea...
Şi maestrul stătea, stătea,stătea...
„Hei, ce faci aici?" l-a întrebat o zână
„Hei, ce faci aici?" l-a întrebat pădurea
El n-a răspuns, ci s-a uitata la ceruri,
Plutea ca-ntr-un vis, răstignit pe o cruce...
Pe cer apăru o stea, o stea, o stea,
La izvor un penel apăru...de argint...
Ba de aur...diamant? Nu ştiu!
Ce-ți trimitea în ochi lumini albastre.
Maestrul sfânt fugea, fugea, fugea,
Se ruga, se ruga, se ruga
Şi a apărut o stea...o stea..o stea...
Maestrul sfânt!!

***

Şi aud clopotele cum bat
Şi în mine cântecul sună
Vară, vară, dă-mi şi mie căldură
Căci mie mi-e frig
Şi inima îmi îngheață iubirea...
Ştii..ştii..clopotele cum bat
Le aud sunând, umplând universul
Cu ploaie de sunet, cu ploaie de cânt
Şi stelele nasc şi cântă în sunet de raze
În dangât de vis, adunat într-o frunte,
Într-o frunte maiastră de sfânt,
Oglindit într-un zbor, în dangat de cântec,
Fiindcă acum e Buna Vestire
Îngerul vesteşte mereu,
Vesteşte lumii întregi
Că Dumnezeu s-a născut din nou printre oameni.
Hei, prieteni,
Hai să cântam în sunet de clopot
Şi vioara să-şi sune în doină iubirea...
Prieteni, prieteni,
Îngerul a vestit
Că Dumnezeu s-a născut printre oameni
Uitați, îngerul aduce solia
Priviți, priviți universul cum vineri,
Cum cade în sunet de stea
Peste ochii din noi obosiți de lacrimi şi rugă,
Vdedeți, vedeți prieteni
Îngerul a venit să vestească lumina
Dumnezeu s-a născut printre oameni,
Maria, Maria, Fecioara
Ascultă şi se-nalță la cer, la cer,
Dumnezeu e aici, lângă noi,
Universul coboară prin raze, prin raze de foc,
Şi Fecioara, şi Fecioara,
Ascultă pe înger, ascultă pe înger,

Şi Fecioara va naşte un prunc, pe Iisus,
Îngerul aduce Buna Vestire,
Că Dumnezeu s-a născut printre oameni.
Haideți prieteni, haidem...
Clopotele sună într-una în univesr
Nu mai suntem singuri prieteni...
Suntem cu El, priviți-L cum naşte,
Priviți-L cum naşte în noi!!!!!

***

Doamne, ce mare minune ne-ai dat, amintirea,
Dacă Te-am putea purta viu
În locul inimii noastre şi de acolo, din locul acela
Atât de tainic să vorbeşti cu noi, să vorbeşti cu mine,
Dacă inima mea ar putea vibra
La tot ce e mai frumos pe lumea asta,
Adică la Tine, la iubirea Ta,
Dar cum să păstrez Doamne,
În amintirea mea această mare minune,
Care e iubirea Ta?

***

Oraşul e înspăimântător dar aparent prielnic,
În el poti face absolut orice, căci oamenii legii
Oricum nu văd sau îi poți face orbi,
La crimele tale strigătoare la cer.
Dacă astăzi homosexualitatea şi prostituția
Devin legi binecuvantate de stat,
Mâine şi crima va fi o lege
Împotriva omului sfânt.
O, Doamne, spune-mi Tu ce să fac,
De ce mi-ai dat să trăiesc
Într-o lume atât de nebunâ.
Oare dacă m-aş fi născut, Iisuse

Pe timpul Tău, aş fi strigat, Doamne
Cu îndârjire <răstigneşte-L> ?
Nu aş fi plâns la picioarele Tale,
Însângerate şi m-aş fi bucurat cu Tine
Când ai venit înviat către noi toți,
Părăsiți şi batjocoriți de cei ce
Te-au ucis pe Tine?
Spune-mi Doamne, Mântuitorul meu,
Cum să fac să nu mă înşel
Că Dumnezeul meu eşti Tu
Şi numai Ție trebuie să mă închin eu
Iar Tu eşti cel ce mă iubeşti şi mă chemi la Tine ?

***

O, nu, cât de mult doream
Singurâtatea unui pustnic,
Dar nu în pustia pădurii
Ci în pustia unui oraş mare,
Atât de mare încât să te sufoci,
Încăt nu mai ştii unde eşti
Şi nu mai ştii cine eşti
Dar pustiul acesta este la fel de frumos
Ca şi pustiul pădurii,
În loc de flori, copiii mici zâmbesc
Şi în loc de copaci înfloriți
Oameni stresați si crispați,
Cu grija încrețită pe frunte
Şi cu sărăcia pictată pe haine.
În loc de fiarele pustiului
Sunt oamenii ce nu te cunosc
Şi plictisiți, cu arma ucigatoare
În suflet, trec peste tine
Ca peste un gunoi.
Cum să nu te rogi în acest pustiu,
Atăt de înfiorator şi cu atâta moarte,

Unde oamenii cad secerați ca iarba câmpului
De bolile sufletului ce ne biciuie în iad.

***

Doamne, cât de fericită sunt astăzi,
Câtă bucurie îmi aduce singuratatea mea,
În linişte mă gândesc la Tine
Şi câtă pace are sufletul meu,
Nu mai plânge cu atâta durere
Ca atunci când eram
Numai eu singură pe pământ,
Fără Domnul, orfană de tot,
Fără nici o mângâiere în suflet.
O, cât de naivă eram atunci
Să nu mă gândesc eu la Domnul,
Cât de mult mă iubeşte,
Nici nu mai pot să înțeleg de ce plângeam
De ce eram atât de deznădăjduită.
Dar acum sunt singură cu Dumnezeul meu
Şi pacea lui coboară peste mine,
Am închis ochii şi adorm mereu.
Câtă linişte ai dat, Doamne,
Sufletului meu ce nu mai este singur.

***

Sunt singură cu Dumnezeu,
Nu e nici un om în odaia mea,
Eu stau şi ascult, ascult singurătatea cum tace,
Iar Domnul este cu mine în singurătatea mea.
Domnul e cu mine şi eu sunt fericită.
E noapte, oraşul are becurile aprinse,
Maşinile vuiesc şi oamenii merg pe străzi
Fiecare cu gândurile lui,
Câtă lume adunată într-un oraş
Atât de mare, cu atâtea maşini,

Cu atâtea străzi, cu atâtea tramvaie,
Dar zgomotul acesta de fond
Nu ajunge până în chilia mea
Dintr-un bloc cu zece etaje,
Sunt foarte mulți oamenii în blocul acesta.
Mă rog mai ales pentru cei trişti şi pentru mine.
Oamenii mă înspăimântă de moarte,
Cu păcatele lor iraționale,
Cât de plictisitori sunt oamenii
Când nu vorbesc despre Dumnezeu.
Stau în chilia mea dintr-un bloc
Şi mă rog în singurătate cu Domnul,
Ce pustiu… !!! Fugi de el!

***

Doamne, ce fericită sunt
Că vei veni cu mine
În camera mea încuiată
Şi vom sta împreună acolo.
Poate atunci Doamne,
Îți voi putea spune
Cât de mult Te iubesc.
Doamne, nu-i aşa că eu Te iubesc
Cât de mult imi doresc, Doamne
Ca în sfârşit eu să Te pot iubi
Şi să fim împreună cu sfinții toți
Şi toata creația Ta, Doamne,
Împreună cu Tine să fim
Şi dragostea Ta de Sfântă Treime
Să danseze, Doamne în sufletele noastre.

***

Doamne, in inima noastră
E o casă atât de frumoasă
Dar nu pot s-o descui,

Pentru că nu pot întra acolo
Decât impreună cu Tine !
Doamne, ce fericită sunt
Că Tu eşti, că Tu ai înviat,
Că Tu eşti viu
Că Tu înviezi mereu
În inima noastră
Pentru că Tu poți să vii
Cu mine în camera mea.

***
Doamne, Tu nu ai murit,
Tu nu mori niciodată,
Tu nu poți muri, Tu învіezi,
Tu învіezi în inimile noastre,
În iubirea şi fericirea noastră.
Tu eşti, Tu învіezi
Acolo unde noi murim
Ca să ne învіezi şi pe noi
Şi să nu mai fie moarte.

***
Va fi sărbatoare, Doamne,
În ziua aceea tot omul va plânge
De fericire mare, pentru că noi
Noi toți, atât de chinuiți
Şi atât de trişti
Vom râde şi ne vom bucura
Fiincă ne-am reântors însfârşit acasă,
Pentru totdeauna acasă, acolo unde
Iubirea pluteşte peste tot
Şi unde Tu ne aştepți cu brațele deschise
Pentru îmbrățişarea iubirii
Ce ne-am dorit-o şi pentru care am rătăcit,
Ce fericită voi fi atunci, Doamne,
Când Te voi privi în ochi

Şi-Ti voi spune însfârşit
<Doamne, Tu eşti !>

***

Iţi dai seama, Doamne,
Noi doi şi cu oamenii
Împreună vom pluti
Şi vom dansa
Asemeni ploilor
În zborul curcubeului
Şi asemeni privirilor ce
Te văd.

***

O, Doamne, ce minunat va fi atunci,
în ziua cea mare, când totul va fi nou,
Când va fi sărbătoare şi vom zâmbi iarăşi,
Dar voi zâmbi pentru prima oară,
Căci sunt în casa Ta, căci Te iubesc.
O, Doamne, ce fericire,
Să plutesc în jurul Tău, să Te privesc,
Cum nu am putut niciodată să Te văd.

***

Doamne, florile astea albastre
Au umplut pământul cu parfumul lor.
Doamne, iţi dai seama, tot pământul
Să vibreze la chemarea Ta,
La cântecul Tău,
Tot pământul să cânte odată cu Tine
Şi noi oamenii să cântăm
Plutind în jurul Tău,
Asemeni stelelelor în jurul soarelui,
Asemeni florilor în jurul apei

Şi asemeni ochilor mei ce se învârt
Plutitori şi visători, strigându-Te
Şi privindu-Te să Te găsesc.
Prin toată creaţia lumii!!!!!!!

***

Trebuie să fie un lucru minunat
Să-l ai pe Dumnezeu cu tine neâncetat
Şi să vorbeşti cu El asemenea lui Noe,
A lui Avraam, a lui Isac şi lui Iacob,
Să fii tot timpul cu Mântuitorul în braţe
Şi să rosteşti mereu acelaşi nume drag,
Ce minunat mai trebuie să fie,
Când Domnul Dumnezeu te-asteaptă-n prag
Iar tu nu faci decât să-I sari în braţe.
Ce minunat mai este să te iubească Dumnezeu
Şi casa unde locuieşti să fie casa Lui,
Iar tu să fii acasă şi să dormi
De-atâta drum, de-atâta plâns, de-atâta noapte.

***

E cineva care stă şi priveşte
Dincolo de timp şi de spaţiu
Printr-o bucată de cer
Şi printr-o sclipire de stea.

***

Era în aripa mea
Ochiul ce mă durea.
Zburam cu aripile strânse,
Zburam cu capul plecat,
Zburam cu mâinile-ntinse
În zări…
Spre El…
Zburam cu gura-ncleştată
…

Ochiul din aripa mea
Ce mă durea, plângea.

***

Vis, vis, eu,
Frig, vânt, frig,
Culori, frig, vânt,
Sfinți, lacrimi, cântec,
Sfinți, cântec, lacrimi,
Vânt,
Sfinți,
Cântec, dangăt,
Lumânare, dangăt, clopot,
Noi, glas, cântec, lacrimi,
Noi, lacrimi, cântec,
Noi, lumânare, dangăt,
Noi, lumânare,
Noi, vis.

***

Rugăciune
Clopot
Rugăciune
Dangăt
Bate clopotul
Sună clopotul
Rugăciune
Rugăciune.

***

Lumânare
Călăuză de drum

Lumânarea
Ce lumină
Drumul…

***
Vreau
O
Altă
Lume!!

***
În vuietul disperat
Al depărtărilor,
Te caut
Şi mă sperii.
Mă caut
Şi Te caut mereu.

***
Doamne, astazi sunt trista
e semn ca m-am indepartat de Tine
dar nu stiu cum sa fac
pentru ca numai bucuria
imi da putere sa merg
mai departe.
cat de mult ma inspaimanta viata
dar de ce traiec aceasta spaima ?

vreau sa ma las in purtarea Ta de grija
dar sa nu ma mai tulbur.

***
la El, cel nestiut
fug la El cu gandul
de frica unei noi caderi,
de spaima unei indepartari

in prapastii,
de cel care vrea sa-si faca
din mine
cea mai aleasa prada.
Doamne,
ma cutremura lacrima mortii
ce ploua pretutindeni

***
Eu
Viața….
Eu plutem şi
El mă ținea
De mână
Deasupra
Haosului !!

***
Mergea plutind
Pe o curbă,
Plutea în genunchi,
Mâinile îi erau linii
Infinite,
Ce ajungeau
La ochiul lui
Dumnezeu.

***
Se primeneau pământurile cu foc
Ardea lava roşie
Şi totul era
Lumină de flăcări !
Unde era El
Când timpul meu murea.
Îl auzeam că-mi strigă

În spațiile mele haotice
Ce răsunau…
De ce-ți este frică ?
De ce nu ai încredere în Mine ?
De ce te îndoieşti ?
De ce eşti laşă ?
Simțeam că sufletul meu murea
De atâta căldură,
De atâta lumină
Ce mă mistuia,
Îmi strivea privirea, inima !
Leşinasem,
Crezusem c-am murit
Şi în timp ce pământul
Deveni vulcan ce mistuie fumul şi aburul
Eu plutem şi
El mă ținea de mână
Deasupra haosului !!
Murisem
Sau înviasem?
Ceva răsuna în mine,
Din hău auzeam…
„De ce nu ai încredere în Mine?
De ce te îndoieşti ?”

***

Luci steaua,
Luci lumina,
Luci lumina în ochi
Şi am văzut ochiul.
Ochii…
Ceva în mine chemă tainic
Chemă tainic în mine El.

***

Tu, care eşti o umbră roşie
Scăldată în soare
Cu găurile chiroanelor în zări,
Dăruieşte-mi cheia iubirii Tale,
Fii călăuza gândului meu
În lumina privirilor Tale.
De ce apune creanga măslinului
Peste mormintele morților ?
De ce ramurile finicului
S-au uscat în
Întâmpinarea chinului Tău?
De ce nu-Ți aud paşii
Ce se desprind din nori?
Cerul s-a întunecat
Iar eu nu mai sunt!
Vino acolo unde eu m-am pierdut
Şi găseşte-mă Tu,
Găseşte-mă Tu,
Iisuse Hristoase!

***

Lacrimile roşii ale soarelui
Se revărsau pe fruntea inimii
Şi le ascultam clipocitul lor tăcut
În râurile mele.
A tăcut,
A tăcut sunetul lacrimei
Şi-a rămas cerul pustiu de lacrimi,
Pustiu de cruci
De mâini înălțațe, de aripi.
Mâinile mele tăcute,
Obrajii mei reci şi goi stau:
“ Hei” m-am auzit întrebată,
“Tu, pe cine iubeşti?”

"Nu ştiu" I-am răspuns,
"Iubirea e o taină"
Şi El m-a întrebat din nou
"Pe cine iubeşti ?"
Şi iarăşi I-am răspuns "nu ştiu"
A tăcut… a tăcut…a tăcut…
S-a lăsat noaptea
Şi El m-a întrebat din nou
"Pe cine iubeşti ?"
Am tăcut.
Totul tace.
Am tăcut şi auzeam clipocitul
De rouă al soarelui…
După timp îndelungat
Am început să strig cu lacrimi
De sânge alb
Cu mâinile spre stele.
Dumnezeeuleeeee!!!!!

***

Cuvintele parcă mi-ar fi
Doar nişte culori estompate,
Parcă privesc departe
Şi vreau să văd
Cum El se apropie.

***

Şi totuşi, departe…
Departe este aici, aici
Unde El păşeşte
Iar eu doar privesc tăcând.

***

Pulbere de lumina

Pulbere de lumina
presară cineva din cer
asemeni ninsorii ce ne cuprinde
lumina devine cuvântul din noi
ce rosteşte în şoapta taina
în care tu şi cu mine suntem
lumina în pulbere ne dansează uşor
ninsoarea se aşează pe mâinile noastre
privirile noastre sunt curcubeu
şi cel care presară lumină tace.

***

Muzica din tine călătorea
prin toată creația lui Dumnezeu
s-o slăvească, s-o mărească,
să-l laude pe El, pe El,
Cel Ce a făcut toate,
tu dădeai glas acestei călătorii
către El printr-o vioara măiastră
toate stelele tăceau ascultând,
ascultând sfioase cântecul tău,
simfonia ta adusă,
darul cel mai de preț lui Dumnezeu

***

Hei, hei, Tu,
Dumnezeul meu,
Tu, ce m-ai creat din iubire,
de ce iubirea este
cel mai minunat dar al Tău?
Tu, Tu, Tu cel care eşti

Lumina cea de dimineaţă,
De ce m-ai trezit pe mine,
De ce l-ai trezit pe el,
Să ne prindem de mână
În aceeaşi iubire
Şi să călătorim acum
Până în vârful muntelui
Cel mai înalt,
Noi doi să ne-ntalnim cu Tine.

***

Copacul violet a crescut
La temelia bisericii albastre.
Era atât de înalt copacul acesta,
Eram îmbrăcată în alb
Şi mă ardea soarele cu putere.
Era cald…era vânt de vară.
Gardurile bisericii erau munţii,
Munţii cei înalţi,
Munţii cei înfloriţi
În culorile apelor
În culorile visului,
În transparenţa mâinii
Să prindă razele de soare şi de vânt.
M-am rezemat de tulpina copacului
Ce-si desfăcea crengile înflorite uşor
Şi mă îmbrăţişau crengile,
Mă sărutau frunzele verzi,
Frunzele verzi, albastre, străvezii.
Rădăcinile copacului înfloriră
Boboci de trandafir violet
Şi îmbrăţişară biserica şi pe mine
Şi pluteam peste zidurile de munţi
Într-un dans nebun la cântecul vântului.
O lacrimă transparentă căzu
In palma mea intinsa sa mangaie florile,

Fruntile muntilor si radacinile copacului
Si zidurile transparente ale bisericii…
Cand am strans lacrima in pumn,
Soarele aparu dintr-o data la rasarit
Si te-am vazut in fata altarului
Ingenunchiat in rugaciune.
Altarul era numai flori vii ce cantau,
Cantau cu vocile de inger o simfonie sublima.
Te-ai ridicat si mi-ai luat cealalta mana
Intinsa spre tine si m-ai dus
In fata acestei minuni a lui Dumnezeu.
Noi doi locuiam in biserica asta transparenta
In mii de culori si radacinile copacului crescute
Pana la cer ne dansau prin univers
Cantul infioarator al iubirii umane
Si al iubirii „nebune" a lui Dumnezeu.

***

Rafael

Odata stam sub un tei
Si zidul vechi al bisericii imi statea in fata,
Stateam cu mana intinsa sa prind,
Sa prind lumina in pumn
Si s-o strang,
Sa intre in mine adanc….
Deodata o floare mi-a cazut in mana,
Era galbena, cu raze de soare in ea,
Ca parul tau lung si ochii tai albastri.
Rafael, tu semanai cu ea,
Cu acea floare de tei
Si te-am revazut,
Parca erai langa mine, te rugai,
Eram in genunchi amandoi, ne rugam
Si ne-am prins privirile de petalele florilor
Si apoi mainile

Si noi aveam aripi in spate frate
Si am zburat pana in varful teiului inflorit
Aripile noastre intinse-n vazduh
Formara biserica lui Hristos,
El veni si ne prinse de mana
Si in aceasta treime sfanta
Am fost rapiti la ceruri…
Rafael, tu nu stiai si nu stii,
Te-am legat frate de cruce,
Dar de fapt te iubesc fara sa stiu
Daca te-oi mai vedea vreodata
Aici, pe pamant….
As vrea sa ne-ntalnim in pustiu
Si apoi in ceruri,
Prinsi de mana si de lumina dragostei noastre!

***

haos şi luminã
putem face ca lumina Lui
sã ne despartã
pe noi de haos
doar gândul depãrtãrii
şi al cãlãtoriei
ne poate chema
spre departele
ce devine aproape.

***

Doamne,
sunt singură pe lume
şi în locul cel mai înalt şi mai ascuns
Tu eşti prezent
în această zbatere
a sufletului însingurat.
eu zbor către lumea
Ta necunoscută

***

Tu ai coborat în
spirala timpului
şi ai cuprins chipul de copil
ce priveşte mirat către Tine
în călătoria Ta în timp către noi
Tu ai mântuit lumea
prin jertfa supremă
ce devine axă pentru noi
rătăcitori în timpul
ce este numai al Tău
noi nu mai avem timp
decât cel al devenirii
către Tine.

***

lumea e un vârtej
şi din acest haos
numai Tu cu naşterea Ta
cu durerea din Tine
eşti axă, eşti sens,
eşti început şi sfârşit
ce mă îndepărtează pe mine
să fiu înghițită de vortex.

***

omul stă în genunchi
pe marea vieții
Tu eşti cerul, Tu eşti
lumina şi ne chemi
să călătorim
către un alt cer
scara aceea către cerul Tău
este drumul dintre noi doi

este drumul pe care
Tu ai păşit
ca eu să pot zbura
către Tine
cu o întreagă lume
prin infinitul creației Tale
ce este locaşul vieții mele

***
eu trăiesc acum şi aici
în infinit
în nemărginirea creată de Tine
Tu eşti scara,
Tu eşti sensul,
Tu eşti drumul,
spre înainte
eu nu mă opresc
şi e aşa de simplu
să nu privesc înapoi
în mersul meu
spre tot mai înalt
nu văd decât
treptele scării
ce e aşezată între mine şi Tine
Tu care eşti dincolo de univers
şi eu locuiesc
în infinitul creat de Tine

***
doar o lumină atinge pământul
îngerii cântă şi oamenii se tem
şi se apropie atât de tăcuți
de minunea lumii
încât noaptea devine zi
la naşterea Ta

în infinitul atât de mic
să Te cuprindă

***
marea e minunată
mai rece
care nu arde
şi eu pot păşi
peste razele ei
fără să mă topesc
fără să dispar
pentru că infinitul Tău
e drumul către
lumina de dincolo de cosmos
şi eu cu Tine prezent în creația Ta
pot zbura până dincolo de tot
ce este omenesc
să mă cuprindă
lumina ce a pătruns
de dincolo de univers
e ca un soare
face întunericul
să lucească în muguri de foc
şi gândul mult mai puternic
să nu se mai teamă
de această minune de pretutindeni

***
Iisuse, Iisuse, Iisuse
De ce atata iubire in mine
De ce atatea lacrimi
De ce atata suferinta
E ea mantuitoare ?

***
o iubire, o iubire
o iubire
o iubire mare
nu cuvant gol
sa fie Dumnezeu in mine
pentru ca iubirea
e cea dincolo de cuvinte
cand stai mut, intepenit,
fara sa poti scoate un sunet
si numai sufletul graieste tacut
intr-o unire cu cerul

***
Dumnezeu,
Dumnezeu, Dumnezeu,
Va incolti samanta
In pamant ales
Te rog Iisuse,
Te rog Iisuse,
Mantuitorule,
Mantuitorule.

***
hei, hei, Tu,
Dumnezeul meu,
Tu, ce m-ai creat din iubire,
de ce iubirea este
cel mai minunat dar al Tau?
Tu, Tu, Tu cel care esti
Lumina cea de dimineata,
De ce m-ai trezit pe mine,
De ce l-ai trezit pe el,
Sa ne prindem de mana

In aceeasi iubire
Si sa calatorim acum
Pana in varful muntelui
Cel mai inalt,
Noi doi sa ne-ntalnim cu Tine.

***

pentru tine
Pamantul intreg e o floare
Ce o tine in mana
Dumnezeu
Tu plutesti prin floare,
in lumina,
lumina, care e privirea
lui Dumnezeu
si lumina aceasta cand tu…
cand tu o atingi cu privirile tale,
devine simfonie, simfonie de gand
ce face ca floarea sa creasca,
sa infloreasca ca o minune
in mana lui Dumnezeu.

8 dec 2001

***

Iisuse, Iisuse, Dumnezeul meu,
Adu-mi te rog , acea forta divina
A focului lacrimei
Si da-mi dimensiunea
Intelepciunii prin gand
Si invata-ma sa iubesc, sa gandesc si sa cant
Adu-mi echilibrul credintei Tale
Invata-ma sa-accept marginirea, Doamne
Distruge in mine tot ce tine de mandru,
Da-mi Te rog, Te rog, Iisuse Hristoase,
Aceasta forta a iubirii si intelepciunii, Doamne.

***

Vreau sa visez, vreau sa visez,
Sa visez si am impresia
Ca am inceput sa visez
Putin cate putin,
Iisuse Hristoase, Iisuse Hristoase,
Am nevoie de ceva , ca de aer,
E iubirea, dar o altfel de iubire,
Iubirea e lumina pura, divina,
De asta frumusete am nevoie
S-o percep, s-o traiesc,
S-o prind in ochii mei
Si sa ma-nalt,
Sa zbor spre Tine, Dumnezeul meu,
Da-mi forta sa rezist,
Dar sa ma-nalt,
Sa ajung in templul luminat
De ochii Tai,
Am nevoie de ceva
Si-n permanenta caut si astept,
Astept si cant.

***

Vreau sa fiu o calugarita
In suflet si-n gand,
Atat de mult imi doresc
Sa am manastirea gandului
Visului meu,
Doamne, Iisuse Hristoase,
Si in codrul acela
Al imaginatiei si al visului meu,
In lumea sufletului meu,
Sa gasesc acea lumina
Care ma rupe de lume,

De absolut tot
Si de haosul din mine
In care m-am trezit suspendata
Si-n care exist.

***

Doamne, in golul acesta
As vrea sa apari Tu in mine
Dar eu sunt departe, departe,
m-am ratacit
te-am parasit Doamne,
sa nu ma parasesti,
iesi in cautarea mea,
caci totul secatuieste in mine
pana si farama de speranta
ce ma leaga de Tine
se decoloreaza in mintea mea
si eu sunt nicaieri, nicaieri,
nu stiu ce sa fac, Doamne.

***

Tata, de ce infloresc copacii ?
De ce infloresc?
Eu nu stiu cine esti, Tata?
Eu nu stiu cine esti?
Eu nu stiu ce se petrece cu mine, Tata,
Mi-i atat de frica de iubirea mea,
De ce nu Te pot iubi, Tata,
De ce nu Te pot iubi?
Mi-e atat de rau,
Ma doare atat de tare sufletul!
De ce infloresc copacii?
De ce atatea flori, Tata?

De ce atatea flori?

***

hai Ilinca,
cauta-ti tacerea ta
si intra in ea
si devii calugarul Natanael
hai Ilinca,
roaga-te lui Dumnezeu
si devii vie
prin rugaciunea Ta.

***

Doamne, iti multumesc
Ca astazi
M-am putut ruga Tie
Din toata inima mea.

***

Munții rãscoalã munții,
Timpul rãscoalã vremea,
Locul aşteaptã sã vinã sfârşitul,
Omul aşteaptã sã vinã iubirea.
Mântuitorul priveşte de sus
Cu ochiul de cer şi glas de izvoare
Și cheamã, cheamã pe sfinți.
Somn…somnul rãspunde acum
Peste toatã privirea de stele.
-Mã duc sã-i trezesc,
Rãspunde în tainã un glas de fecioarã.
-Hai, du-te, i-aratã cãrarea un înger,
Ținându-i fãclia în noapte.
-Pãmântul are nevoie de sfinți
Cum are nevoie o floare de soare.
Râspunde fecioara în tainã, prin şoapte.

***
M-a doborât rugãciunea,
M-a prãvãlit rugãciunea-n genunchi
Şi-mi cãutam lacrimile mele-n pãmânt
Îmi cãutam lacrimile mele-n pãmânt
Şi eram doborâtã-n genunchi
Şi-mi culegeam floarea izvorului meu,
Izvorului meu, izvorului meu,
Ce pluteam în vis cãtre el
Şi pluteam mergând în genunchi,
Şi pluteam plângând în rugã,
Şi plângeam în genunchi spre un lac,
Spre un lac ce înflori nuferi,
Şi eu plângeam cãutându-mi iubirea cereascã.
Am adormit cu trupul sub ape
Şi iubirea mea în iubirea de floare.
O, Doamne, Dumnezeule,
Plângea iubirea mea dupã Tine.
Iisuse, Dumnezeule, Dumnezeule,
O, Dumnezeule, o Tatã,
Priveşte la Fiul Tãu
E de mânã cu mine ?

***
Cãutare
<Unde e Iisus?
Unde e Iisus?
Hei, frate, tu de la El vii acum?
Spune-mi şi mie unde-l gãsesc?>
Feciorul tace şi nu aude.
Fecioara aleargã cu pletele-n vânt
Şi-şi ține marama pe cap sã nu-i cadã,
Întreabã de Iisus pe oricine vede în cale,
Pe tânãr şi pe bãtrân, pe copil şi femeie
Şi hainele-i tremurã spulberate de vânt.

În fața ei vede un drum, o potecã de țarã,
Nu mai e mult şi întunericul vine,
Ştie cã Iisus e plecet undeva în pustie
Sã se roage, nu e în sat acum.
Pãşeşte în fugã pârãul din vale
Şi aleargã spre munți, aleargã prin iarbã
Şi luna e sus, şi stelele sute şi mii,
Toatã natura e plinã de-un cântec divin.
Şi Ilinca plânge şi cântã,
Şi cântã cu ochii spre stele, spre lunã
Şi aleargã mereu cu capul în nori
Şi ochii în lunã !
Aleargã nebunã în munți
Şi începe sã strige prin cântec
De se cutremurã valea:
« Iisuseee, Iisuse, Mântuitorule,
unde eşti, rãspunde-mi,
Iisuse, unde eşti?»
Şi plânge şi aleargã în munți
Şi e noapte!
A intrat în pãdure
Şi urcã poteca pieptiş,
Se ține cu mâna de crengi sã nu cadã
Şi de creste de stancã
Şi cânta, şi cântã
De pare cã inima îi sare din piept.
Deodatã un om îi apre în cale,
Din cauza somnului nu-i aude întrebarea.
«Pe cine cauți fecioarã?
Şi ce-i cu tine aici?
Puțini pãmânteni au ajuns în aceste ținuturi»
Ea stã amețitã, priveşte şi spune uimitã:
«O, Doamne, Iisuse…
Voiam sã Te vãd,
Voiam sã-mi vorbeşti,
Voiam sã-mi rãspunzi la toate-ntrebãrile lumii,

Voiam sã-mi alungi
Teama şi spaima şi frica din mine,
Voiam sã fii cu mine, sã mã-nveți,
Sã mã înveți ce sã fac
Sã mã-nalț prin luminã,
Voiam, voiam…. »
Şi lacrimi mari, diamante mici
Îi lucirã în ochi, coborârã pe fațã,
Se oprirã pe piatra de stâncã…

***

Ah, Doamne, dacã aş putea
Sã-mi retrãiesc copilãria mea cu Tine
Şi sã scriu numai cuvinte mãrețe,
Sã transform totul în poezie,
Sã gãsesc frumusețea fiecãrui ceas
Şi sã mã gândesc prin el la Tine.

***

Ah, Doamne,
Dacã aş putea,
Tot ce mã doare, tot ce mã orbeşte,
Sã pun în fața Ta şi sã cad orbitã
La picioarele Tale şi sã plâng
Iat Tu sã-mi mângâi sufletul
Cu gândurile bucuriei şi ale iubirii,
Ale speranței cã Tu durerea mea o poți schimba,
O poți schimba în bucurie.

***

O, Doamne, dacã uneori durerea
Ce-o trãiesc aş putea s-o vãd
Strãluminatã-n bucurie
Şi dacã astfel sã mã pot ruga,
Te voi putea iubi,

Te voi putea cânta !
O, Doamne, câtã bucurie !!

***
O, Doamne, câtã fericire
Când stai la sfat în serile din zi
Şi-n zilelele din seri, în toate
Şi Tu transformi acele lacrimi
Ce-mi curg şi nu le pot opri
Mi le transformi în stele,
În mãrgãritare, în vise albe
În care eu copilã îmbrãcatã în mireasã
Plutesc râzând cu gândul meu la Tine.

***
Ah, Doamne,
Totul sã transform în poezie
Şi totul sã devinã cântec,
Sã cânt cu vocea mea,
Cu glasul meu,
Ţie şi pãmântului întreg,
S-audã oamenii, s-audã toţi,
Cã Tu eşti bun şi drag şi blând,
Cã Tu eşti viaţa şi-adevãrul,
Cã Tu eşti Dumnezeul cel adevãrat

***
Doamne, cum sã mã strecor ca şarpele
Sã nu mã vadã lumea cu urâtul ei
Şi sã rãmân Iisuse fãrã de prihanã,
Curatã, albã ca un porumbel?
Vãd încruntarea oamenilor în priviri,
Sãgeata lor cum mã loveşte zâmbitoare
Şi nu pot altceva decât sã tac,

Sã mã ridic sã fug şi plinã de durere
Sã îngenunchiez în fața Ta, lângã Altar.

***
Altarul Doamne, e închis
Cine-l închide, cine îl deschide?
Când e deschis eu pot îngenunchia?
Dar când biserica e încuiatã, eu unde stau?
În locul unde dorm acolo plec genunchii
Şi las sã-mi curgã lacrimi de amar
Şi de strãinã şi orfanã pe pãmânt.
Doamne, în curând, mã vei chema la Tine
Mã vei vedea şi-mi vei trimite
Sãgeți de gând îmbietor, sã cred iubirii,
Sã cred speranței, sã cred cã Tu eşti Acela
Ce iubeşti şi faci ca totul sã fie bine şi curat
Şi drept, o Doamne, ce minune,
Sã schimbi durerea mea în bucurie !

***
Sta Ilinca rezemata de stalpul templului
Sta cu privirile in jos si se chinuie
''De ce nu pot sa gandesc, Doamne?
De ce nu pot sa vin la Tine, Iisuse?
Vin peste mine ispitele, Doamne
Si ochii mei in ceata plutesc,
Gandurile mele intra in hatis de idei,
Iar eu raman sfasiata
La margini de drum.
Aud cornul ce inalta sublim,
Dand slava luminii Tale, Doamne.
In asta-naltare divina, Dumnezeul meu,
Simt cum sunt izgonita afara.
Acel tainic si pur s-a indepartat in lumina,

Am ramas aici in confuzia netacerii,
Zadarnic incerc sa ma rog Tie, Doamne,
Tot sacrul mi-a disparut,
Ca un diamant in foc aruncat.

***

Doamne, astãzi sunt tristã
E semn cã m-am îndepãrtat de tine
Dar nu ştiu cum sã fac
Pentru cã numai bucuria
Îmi dã putere sa merg
Mai departe.
Cât de mult mã înspãimântã viața
Dar de ce trãiec aceastã spaimã?
Vreau sã mã las în purtarea Ta de grijã
Dar sã nu mã mai tulbur.

1 aprilie 2005

***

Se primeneau pământurile cu foc
Ardea lava roşie
Şi totul era
Lumină de flăcări!
Unde era El
Când timpul meu murea.
Îl auzeam că-mi strigă
În spațiile mele haotice
Ce răsunau…
De ce-ți este frică ?
De ce nu ai încrdeere în Mine ?
De ce te îndoieşti ?
Simțeam că sufletul meu murea
De atâta căldură,

De atâta lumină
Ce mă mistuia,
Îmi strivea privirea, inima!
Leşinasem,
Crezusem c-am murit
Şi în timp ce pământul
Deveni vulcan ce striveşte fumul şi aburul
Eu plutem şi
El mă ținea de mână
Deasupra haosului !!
Murisem
Sau înviasem?
Ceva răsuna în mine,
Din hău auzeam…
„De ce nu ai încredere în Mine?
De ce te îndoieşti ?”

***
Tu , care eşti o umbră roşie
Scăldată în soare
Cu găurile chiroanelor în zări
Dăruieşte-mi cheia iubirii Tale
Fii călăuza gândului meu
În lumina privirilor Tale.
De ce apune creanga măslinului
Peste mormintele morților?
De ce ramurile finicului
S-au uscat în
Întâmpinarea chinului Tău?
De ce nu-Ți aud paşii
Ce se desprind din nori?
Cerul s-a întunecat
Iar eu nu mai sunt!
Vino acolo unde eu m-am pierdut
Şi găseşte-mă Tu,

Găseşte-mă Tu,
Iisuse Hristoase

***
Ce sublimă este creația Ta
Şi căt de departe sunt eu de Tine!
Cum aş putea săruta floarea aceasta de pe lac,
Nufărul acela minunat dacă e atâta de departe,
E noapte şi e frig, şi nu pot zbura până acolo,
Nu pot să înnot, apa e rece,
Nu pot să mă desprind de copac,
Până la vârfurirle brazilor să-i mângâi,
Nu pot ajunge,
Nu pot zbura până la stele şi înapoi,
Nu por ajunge pe fundul lacului să ating
Nisipurile şi rădacinile florilor.
Totul mă respinge, prin necunoaştere.
Uite, uite, lebăda aceea de pe lac,
Ce minunată este !!
Ce vine încet, plutind, spre mine, printre nuferi,
Dar ea nu ştie că eu sunt aici.
O singură mişcare dacă aş face,
Ea ar zbura, ar fugi,
S-ar îndepărta de mine, pentru că ea ştie
Că eu pot s-o omor, s-o ucid, să-i ucid frumusețea.
Câtă frumusețe, câtă frumusețe, Doamne,
Cât de mare e această frumusețe
Şi cât de străină sunt eu de esența ei!
O, dacă Tu ai fi aici lânga lacul acesta,
Lângă lebăda aceasta ce pluteşte frumos,
Cât de minant ar fi, aş zbura cu Tine pretutindeni.
Tu m-ai ține de mână şi aş putea zbura până la stele
Şi aş lua stelele şi le-aş presăra
Peste munți şi peste copacii aceştia frumoşi,
Şi peste lebăda aceasta minunată.

Împreună cu Tine aş putea să înnot,
Împreună cu lebăda mea printre nuferi
Şi ea nu s-ar teme de mine,
Nu s-ar îndepărta, aş pluti cu Tine deasupra lacului
Şi aş înceta să mă tem.
Ar înceta singurătatea mea, Te-aş iubi oare mai mult?
Cât de orbi imi sunt ochii în întunecimea asta
Şi cât de departe sunt de Tine, de frumuseţea Ta !!
Da, da, şi locuind în mijlocul acestei frumuseţi.!!!

***
daruieşte-mi Tu Doamne,
tot ce este mai bun pentru fiinta mea,
pentru ceea ce eu sunt si pentru tot ceea ce eu pot deveni.
am asa de mare nevoie de curăţenia gândului meu
a cuvântului meu.
ai milã de mine Doamne
si da-mi mie ceea ce este mai bine pentru mine.

***
Doamne, Dumnezeul meu,
Am nevoie de Tine
Am nevoie de Tine, Doamne
Pentru a fi singura,
Am nevoie de Tine
Iisuse Hristoase….
mi-e frica, mi-e frica….
Ca imprejurarile ma vor forta
Sa renunt la drumul cautarii Tale,
Cautarii luminii Tale,
Doamne…….

***

Iisuse..
Iisuse Hristoase
Dumnezeul meu
E adevarat, e adevarat
Ca in mine sta puterea
De a Te intelege
Si nu Te voi parasi niciodata,
Nicioadata,
Orice s-ar intampla?
Doamne, Dumnezeul meu,
E adevarat ?
Pot spera in acest lucru.

***

Te nasti
Te nasti
Cu fiecare foc al luminarii
Al lumanarii din altar
Chipul tau noi nu-l percepem
Noi nu-l vedem
E greu si e frig
Si intuneric mare
Doamne,
Fecioara Marie…
Ma opresc necuvintele…

***

uneori simt şi ştiu că Dumnezeu
vrea ceva de la oameni
că El aşteaptă ceva
tot asa cum şi noi
aştepatăm de la El fericirea.
Dar Dumnezeu e

Într-o mare tăcere
Şi ne aşteaptă pe noi
Să facem ceva.
Iar noi întoarcem spatele
Şi plecăm, unii chiar scuipă scârbiţi
Şi Dumnezeu
Cred că asteaptă să ne întoarcem.
Urmărind rătăcirea.

***

Fecioara a tuturor timpurilor
Tu, care faci florile sa infloreasca
Copiii sa creasca
Si tinerii sa viseze
Si sa se iubeasca,
Tu, care canti cu
Inima ta nebuna lui Dumnezeu,
Tu, care vii plutind si faci
Ca omul sa pluteasca
In simfonie de rugaciune
Si in vis de iubire catre El,
Tu, care deschizi inima omului
Si o faci sa vibreze
In licarit de lacrima
In fata unui altar
Al universului,
Intr-o zi de sarbatoare a Lui,
Fa ca inima mea sa te cante
Sa te caute, sa te planga,
Sa prinda in ea frumusetea
Cerului si s-o zugraveasca
In cele mai frumoase culori.
Fa ca mainile mele sa-ti scrie
Cele mai inalte versuri
Si sa-ti picteze cele mai

Frumoase imagini,
Fa ca sufletul meu
Sa te caute in rugaciuni uitate
De timp si de spatiu,
Fa ca universul sa mi-l aduca
Pe cel ce tu l-ai iubit
Si vino de sezi
La masa inimii mele
Si vorbeste-mi tu
Despre El.

***

Copacul violet a crescut
La temelia bisericii albastre.
Era atat de inalt copacul acesta,
Eram imbracata in alb
Si ma ardea soarele cu putere.
Era cald…era vant de vara.
Gardurile bisericii erau muntii,
Muntii cei inalti,
Muntii cei infloriti
In culorile apelor
In culorile visului,
In transparenta mainii
Sa prinda razele de soare si de vant.
M-am rezemat de tulpina copacului
Ce-si desfacea crengilie inflorite usor
Si ma imbratisau crengile,
Ma sarutau frunzele verzi,
Frunzele verzi, albastre, stravezii.
Radacinile copacului inflorira
Boboci de trandafir violet
Si imbratisara biserica si pe mine
Si pluteam peste zidurile de munti
Intr-un dans nebun la cantecul vantului.

O lacrima transparenta cazu
In palma mea intinsa sa mangaie florile,
Fruntile muntilor si radacinile copacului
Si zidurile transparente ale bisericii…
Cand am strans lacrima in pumn,
Soarele aparu dintr-o data la rasarit
Si te-am vazut in fata altarului
Ingenunchiat in rugaciune.
Altarul era numai flori vii ce cantau,
Cantau cu vocile de inger o simfonie sublima.
Te-ai ridicat si mi-ai luat cealalta mana
Intinsa spre tine si m-ai dus
In fata acestei minuni a lui Dumnezeu.
Noi doi locuiam in biserica asta transparenta
In mii de culori si radacinile copacului crescute
Pana la cer ne dansau prin univers
Cantul infioarator al iubirii umane
Si al iubirii nebune a lui Dumnezeu.

***

Ma doare atat de tare tampla!
Tampla mea lipita de tampla Ta!
Ma doare visul de Tine,
Ma doare gandul la Tine,
Ma doare dorul de Tine,
Stii Iisuse, …Iisuse,
Tampla mea se zbate in rugaciune,
Inima mea cand cuvanta,
Tace si plange, plange si tace,
Stii, Iisuse,
Simt lacrimile Tale cum invie
Tampla mea,
Dar eu nu le vad, eu le simt,
Le simt cum invaluie inima mea
Si ea plange…si ea plange…

Pentru ca Tu plangi pentru mine,
Tu plangi pentru noi…

***

Ingeri ai cerului ‘nalt,
Rugati-L pe Tatal din ceruri
Sa va trimita pe voi toti
In cautarea mirelui meu,
Gasiti-l va rog, va rog,
Si luati-ma si pe mine alaturi de voi
Si faceti hora in jurul nostru,
Nu numai in jurul meu,
Mi-i atat de greu Tata,
Sa dansez de una singura !

***

Doamne, in golul acesta
As vrea sa apari Tu in mine
Dar eu sunt departe, departe,
m-am ratacit
Te-am parasit Doamne,
sa nu ma parasesti,
iesi in cautarea mea,
caci totul secatuieste in mine
pana si farama de sparanta
ce ma lega de Tine
se decoloreaza in mintea mea
si eu sunt nicaieri, nicaieri,
nu stiu ce sa fac, Doamne.

***

Doamne,
Dumezeul meu,
Iisuse,
Iisuse Hristoase,

Ajuta-mi Doamne
Sa-mi matur casa,
Nu auzi Doamne cum strig?
Nu mai suport Doamne !

***

Iisuse, Dumnezeul meu,
Da-mi mana
Si nu ma lasa sa plec,
Te rog din tot sufletul meu
Nu ma lasa sa plec,
Iar acel ceva din mine
De urla
Te striga pe Tine,
Pe Tine Te cauta.

***

vreau o alta lume
si o voi gasi,
voi gasi lumea sfintilor,
a monahilor,
a schimnicilor
a mucenitelor, sfinte, fecioare,
a poetilor,
a visului, a gandului,
a poetului iubire.

***

peste zapada ce plange sa moara
si peste mugurii ce plang sa nu-nghete
a venit lumina, a venit lumina,
o binecuvantare peste abis
mergem in sus
sa-I cantam lui Iisus

in plans de zapada
prin raze de vis
prin fulger de ochi
ce-si cauta mersul
in dimineata de Pasti
prin luminare aprinsa.

***

Pamantul intreg e o floare
Ce o tine in mana Dumnezeu.
Omul pluteste prin floare
In lumina,
Lumina care e privirea Lui
Dumnezeu
Si lumina aceasta, cand omul…
Cand omul o atinge cu privirile lui
Devine simfonie, simfonie de gand
Ce face ca floarea sa creasca,
Sa infloreasca ca o minune
In mana lui Dumnezeu.

***

Oare este chiar atât de greu
ca eu sa trãiesc bucuria aceea a copilului
care este cu Tine si nu se teme de nimeni
si de nimic pe lumea asta?
Nu stiu ce sa fac Doamne ca eu sa devin o fiinta buna
si sa nu-i mai judec pe oameni
Ci eu sã trãiesc în pace împreunã cu ei.
Cât de bunã este smerenia
Te invitã sã faci lucruri de cea mai bunã calitate
Dar in acelasi timp
te lasa intr-o sanatate a mintii teribila.
Doamne, ce sã fac şi cum sã gândesc,

de ce sun eu aşa de tristã,
dacã ai sti cat imi este de frica
sa nu pacatuiesc
si sa fug de lângã Tine,
Doamne atat de usor pot eu sa fac pacatul,
numai daca eu ma incapatanez tare de tot
ca sa fiu cu Tine
numai atunci abia, abia reusesc
sa-mi scot pãcatul din ganduri,
dar nu stiu cum sã procedez,
imi este asa de frica de oameni
si de barbati, dar in acelasi timp
am asa o mare nevoie sa fiu libera Doamne
si sa nu-mi mai fie asa de frica.
apara-ma Doamne,
de toate aberatiile mintii mele
si de toate pacatele
pe care eu le pot savârsi

***

Parca nu-Ti pot spune pe nume
Parca imi este frica de atata frumusete
Mi-e frica de atata iubire
S-o chem ca s-o pot trai.
Ce pot face daca eu traiesc
Intr-o lume perfecta
Ce o port in mine
Dar nu exista decat aici, in mine,
In mine traieste, iar cei de afara
Nu mi-o pot trai, nu mi-o pot ucide,
Nu mi-o pot fura, pentru ca El traieste
In lumea mea perfecta.
Si ce sa fac oare ca ea sa fie a mea
Si numai a mea si sa nu-mi mai fie frica
Ca am s-o pierd.

El nu ma va parasi niciodata
Pentru ca El e aici, prezent in mine.
Niciodata nu va lipsi,
Niciodata nu va pleca,
E mereu prezent, e mereu prezent
Si merge cu mine oriunde m-as duce
Pentru ca de fapt nu merg nicaieri.
Nicaieri, plecarile mele de aici acolo
Sunt o vesnica asteptare a Lui
Ca eu sa-L pot privi, sa-L pot chema
Sa-L pot cunoaste.
Eu nu merg nicaieri ci doar astept
Ca El sa vina la mine sa-mi spuna
Atunci cand il voi vedea
<Intra in camara de nunta>

***

Doamne, alerg dupa Tine si nu Te gasesc
Nu Te gasesc niciodata Doamne.
Pretutindeni aud vorbindu-se de Tine
Dar Tu nu esti nicaieri, nicaieri.
Numai vorbe, numai vorbe.
Vorbele oamenilor pe care le aud
Nu au putere, pentru ca sunt
Lipsite de viata.
Insa Tu esti puterea
Tu esti cuvantul care ma umple de viata
Ma umple de iubire si de speranta.
Cuvintele oamenilor sunt goale si seci
Chiar daca vorbesc despre Tine.
Eu nu inteleg nimic de la oameni
Nu inteleg nimic despre Tine
Din ceea ce ei vorbesc.

***

Lumea din jurul meu ma inspaimanta
Imi vine sa stau zile in sir
Intr-un singur loc
Si sa nu privesc nici macar la fereastra
Ce inseamna Doamne ca Tu esti
In inima mea, in inima noastra,
In inima cum esti Tu Doamne
Si unde anume in inima mea?
Tu esti Doamne in launtrul nostru
Ce inseamna asta ca nu inteleg
Doamne, Iisuse al meu,
Cum adica sa fiu ca un copil
Pentru ca eu sa Te pot iubi
Imi pare rau Doamne, dar eu,
Eu copil nu mai sunt
Si nici nu voi mai fi Doamne.
Cat de inaltator ar fi sufletul meu
Daca as fi din nou copila
Dar copilaria mea a plecat
Si eu nu te pot iubi niciodata
De ce? De ce , nu Te pot iubi Doamne?
Tu unde esti?Unde esti?
Unde este copilul din mine?
Ca eu sa Te iubesc si frumusetea
Sa creasca si eu sa fiu libera-n veci.

***

Doamne, lucrurile din jurul meu sunt reci,
Eu parca nu mai stiu ce invat,
Cuvintele ce le rostesc nu mai au
Nici un fel de viata,
Parca ar fi niste idoli morti
Iar cuvintele ce le rostesc in rugaciune
Ma indeparteaza de Tine si ma opresc.

Eu as vrea sa rostesc acele cuvinte,
Incat sa Te laud, incat sa Te cant,
Dar daca eu uneori cu bucurie rostesc cuvintele,
Viata acelor cuvinte nu o inteleg, caci nu o traiesc.
Eu cant ‘’Aleluia! Aleluia! Aleluia!’’
Gura rosteste aceste cuvinte chiar cu placere,
Inima mea le canta chiar cu bucurie,
Dar eu sunt departe de a Te lauda,
De a Te slavi, de a Te canta,
Pentru ca la mine, toate astea sunt doar cuvinte
Si eu nu traiesc viata lor, cat de mult as vrea
Sa-Ti cant ‘’Alelui, Aleluia, Aleluia’’
Cu inima mea, cu sufletul meu, cu trupul meu,
Cu gandurile mele straine de mine, de Tine,
Dar nu Te pot iubi Dumnezeule!
Oare de ce? Oare de ce?

***

Doamne, as vrea ca toata revolta mea
Sa se transforme in poezie si poezia-n in cant
Si revolta impotriva lumii sa-mi devina
Dragostea mai mare de a Te lauda
Si de-a intelege tainele Tale.
Eu vreau sa cunosc si ma intreb mereu
Si mi-e frica, dar toata cunoasterea e darul Tau,
Nu e o intamplare, de aceea eu trebuie sa astept
Si frica sa-mi devina nadejde de salvare
Si neputinta mea de-a cugeta, o rugaciune mare
Rostita doar cu sufletul si sa nu ma tem
Ca nu mai stiu cuvintele, ca le-am uitat,
Mi-e teama Doamne sa rostesc cuvintele,
Mi-e frica sa nu le ucid, sa nu le omor,
Cuvintele goale sunt o sinucidere,
Cuvantul meu nu-i doar un sunet, un semn,
Ci- i o lume intreaga, cu o viata in el,
E o relitate ce ma duce la Tine.

Doamne, ajuta-ma sa nu rostesc cuvinte in zadar,
Sa nu ucid cuvintele Tale marete,
Ajuta-ma Iisuse sa Te pot canta cu sufletul.

***

Tu ma iubesti Doamne si eu cred in iubirea Ta!
Tu esti mare si minunat, Doamne,
Tu esti Dumnezeul cel adevarat, Iisuse.
Asa cum Iosif Te-a preamarit pe Tine
Si in Egipt sclav fiind nu s-a inchinat la idoli
Ci numai cu gandul la Tine ingenunchia,
Asa vreau sa fiu si eu Iisuse,
Sa ma inchin numai Tie si Tie sa-Ti slujesc
Pentru ca Tu esti Dumnezeul cel adevarat
Si numai Tu ma iubesti!
Eu vreu sa fiu asa ca Iosif si voi fi,
Caci Tu Iisuse Dumnezeul meu esti permanent cu mine
Si mi-e nu-mi este frica si nu-mi va fi frica nicand.
Miluieste-ma Iisuse, Dumnezeul meu, amin.

***

Doamne, tainele Tale sunt minunate
Si cunoasterea lor e un dar al Tau,
Numai cel mandru crede ca le poate pricepe,
Dar cunoasterea nu vine din mandrie
Si credinta asta orgolioasa este numai o minciuna.
Dar cum va trebui sa fie sufletul meu
Ca el sa fie smerit ? Cum sa fiu eu Doamne?
Cum sa am eu Doamne o cugetare smerita?
Cum sa am asta? Si ce inseamna asta?
Cum sa Te iubesc eu pe Tine, Doamne?
Cum sa fie cugetarea mea despre Tine?
Unii invatati ai vremii mele au spus
Ca a cunoaste inseamna sa furi,

Sa intri in lupta cu Tine?!
Dar a cunoaste inseamna Adevarul!!
Si cum sa fie adevarul in conflict cu adevarul?
Adica Tu sa fii in conflict cu Tine!
Doamne, a cunoaste e un dar al Tau
Si ce nu vine de la Tine e o minciuna
Si nu pot ajunge la cunoasterea Ta
Si a celor create de Tine decat cu smerenie.

***

Cum sa fie sufletul meu ca sa fie smerit?
Ce suflet trebuie sa am si ce trairi, ce ganduri?
O, Doamne, cum sa traiesc eu ca sa fiu smerita?
ce sentimente trebuie sa am ca eu sa zic
ca sunt nimic fara de Tine, caci eu mint cand spun
aceste cuvinte, caci nu le cred, nu le simt intelesul.
Doamne, imi vine sa spun, cat de frumos tebuie sa fii Tu
Cand Tu privesti catre mine, catre oameni,
Cat de minunata trebuie sa fie privirea Ta
Cand Tu ii chemi pe oameni la Tine sa Te priveasca !!

***

Doamne, acasa e locul
Cel mai frumos din lume
E locul cel mai minunat,
Acasa e locul copilariei mele
Si al iubirii mele celei dintai,
Acolo e prima mea iubire, acasa
Si acolo am plans cel dintai ceas
Fara sa stiu de ce am plans, Doamne.
Doar asa, ca eram trista,
Fara sa stiu de ce.
Acasa iubeam Doamne

Si eram fericita.
Ce fericita eram in copilaria mea
Si-n prima mea adolescenta.

***
Doamne, acasa e locul cel mai minunat
Pe care l-am putut visa vreodata.
Doamne, sunt o calatoare prin pustiu,
Prin pustiul acesta plin de oameni,
Asemeni umbrelor colorate si umblatoare.
Doamne, acasa nu e pustiu,
Acolo ma iubeste mama si tata
Si fratii mei si surorile mele.
Acasa e mamaia cea batrana
Ce m-asteapta sa vin sa-i aduc apa.
Acasa e copilaria mea Doamne,
Acolo am iubit cel dintai,
Acolo am avut primul fior de iubire
Si acolo am plans cel dintai.
Acasa e fericirea mea,
Acolo casa nu mi-ar fi pustie
Pentru ca acasa esti numai Tu,
Numai Tu Doamne, numai Tu
Esti acasa si acase-le inimii.

***
Doamne, nu am loc pe pamant
Nu am casa, dorm mereu pe unde apuc,
Cate un an, cate doi, cate o saptamana
Sau uneori cate o singura noapte
Dar nicaieri nu e casa mea
Si nicaieri nu-l gasec pe acasa,
Pentru ca acasa e acolo unde esti Tu
Iar eu Doamne, ratacesc mereu
Incurcandu-mi drumul
Pe sub picioarele mele.

***

Doamne, numai Tu poti fi casa mea
Si numai acolo il gasesc pa acasa,
Ce minunata e casa aceea a mea
In care Tu locuiesti.
Stam impreuna la masa, ce minunat!
Doamne, casa aceea nu-i aici pe pamant,
Unde eu sunt acasa, unde Tu ma iubesti,
Unde eu adorm de atata drum,
De-atata plans, dar mai ales Doamne,
De-atata dor, de-atata dor de casa.
Ce bine ar fi Doamne s-a dorm
Stiind ca ma trezesc acasa,
Ce bine ar fi Doamne sa dorm,
Stiind ca sunt acasa.
Iar Tu ma acrotesti sa nu ma scol
Pana cand nu ma odihnesc
Si florile si masa nu au inflorit.
Doamne, numai acolo unde esti Tu
Poate sa fie acasa !

***

Doamne, uitarea vine peste minţile noastre
Şi prea puţin iubim, prea puţin,
Din cauza somnului ce ne-ngreuiază paşii
Suntem mereu ca de-o boală purtaţi
Şi mereu uităm visele noastre adevărate.
Nici nu mai ştiu unde dorm
Şi cu cine dorm atunci când
Nu mai pot să fiu singură,
Nici nu mai ştiu Doamne ce-am făcut
Că de câţiva ani buni Te-am uitat,
Am uitat de acasă, acolo unde eşti Tu,
Să mă aştepţi cu copilăria mea

Înflorindu-mi grădina şi casa.
Doamne, aş vrea să scap
Be beţia acestei uitări,
De greutatea ce-mi stă
Nemişcată pe inimă şi să pot,
Să pot din nou iubi şi să stau,
Să stau la sfat cu Tine.
Dar, Doamne, beţia acestei uitări
Mă adoarme din nou
Şi uit iarasi de Tine
Si continui mereu sa traiesc
Intr-o nesfarsita durere.

***

Doamne, cand am sa vin acasa din nou
Tu ai sa ma astepti in prag
Cu bratele deschise, asemeni mamei mele
Ce nu am vazut-o de mult,
Dar ea era tot timpul cu mine in gand
Ca nu putea sa ma uite.
Ba nu Doamne, n-ai sa iesi doar in prag,
Ai sa vii sa ma-ntampini
Eu am sa stiu ca esti Tu si-am sa fug,
Catre Tine am sa fug ca un copil
Si am sa-ti cad la picioare
Si cerul ma va ajuta sa Ti le sarut
Iar Tu, minunat ai sa ma iei in brate
Si eu am sa fiu tanara atunci,
Ca batranetea mea nu mai este
Iar Tu ai sa Te inveselesti cu toti ingerii Tai
Si ai sa Te prinzi in hora cu mine, Iisuse.

***

Doamne, ce frumusete o sa fie atunci
Cand eu, ratacita de drum,
Voi alerga desculta azvarlind
Toate bucatile de pamant
Ce le port pe trup,
Voi alerga desculta spre Tine
Si pamantul de sub pasii mei
Va deveni stele si cer
Si eu voi fugi cu pletele-n vant
Iar Tu vei zbura catre mine.
In casa din cer voi locui,
In casa Tatalui meu voi sta
Si Mirele cel maret de lumina
Ma va intampina acolo,
Mirele meu, acolo il voi gasi,
Acolo ma va imbratisa iubirea.

***

Doamne, iarta-ma ca ma inflacarez asa
Dar nu pot trai fara speranta iubirii,
Iar iubirea mea e doar in cer,
In casa Ta se afla iubirea
Si numai acolo e casa mea,
Pamantul acesta atat de urat,
Unde eu m-am nascut orfana de Tine,
Orfana de frumusete si de iubire,
Nu poate fi locul meu,
Locul iubirii mele.

***

O, Doamne, Dumnezeul meu,
Exista atatea taine pe care nu le inteleg
Si aceste taine atat de neantelese

Graiesc singure in preamarirea Ta,
Aceste taine atat de neantelese
Ce nu le stiu si nu le pot afla
O dezlegare, o iubire, un indemn,
Sunt cea mai mare dovada de iubire
Ca Tu, Doamne, ne chemi mereu,
Ne strigi mereu sa Te vedem pe Tine,
Prin tainele cu care ne cuprinzi,
Chemandu-ne sa Te iubim, sa Te chemam,
Sa Te strigam, sa-Ti dezlegam aceste
Taine minunate cu care Tu Te joci cu noi,
In jocul nostru minunat, plin de iubire.

***

Doamne, florile astea albastre
Au umplut pamantul cu parfumul lor.
Doamne, iti dai seama, tot pamantul
Sa vibreze la chemarea Ta,
La cantecul Tau,
Tot pamantul sa cante odata cu Tine
Si noi oamenii sa cantam
Plutind in jurul Tau,
Asemeni stelelelor in jurul soarelui,
Asemeni florilor in jurul apei
Si asemeni ochilor mei ce se invart
Plutitori si visatori, strigandu-Te
Si privindu-Te sa Te gaseasca.

***

lumina, lumina
si lumina e privirea lui
Dumnezeu,
eu dansez prin lumina
fara sa stiu

ca lumina aceasta
vine de la El
si de ce nu stiu oare,
oare de ce nu stiu?

***

Doamne, cata frumusete,
cata bucurie in lumina asta a Ta
si lumina Ta e pretutindeni,
ce placuta e lumina
ce placuta e lumina Ta
cum sa nu ma bucur
cand totul e atat de frumos
si Tu esti cu mine
acolo unde sunt eu.

***

Doamne, vorbele Tale sunt minunate
Dar cum sa le-nteleg?
Cum sa le traiesc?
Si-mi place Doamne, sa visez.
Ah, cat de mult imi place visul,
Ce mult imi place sa visez ca Te urmez,
Ca Te intreb tot felul de cuvinte,
Ca-Ti pun tot felul de-ntrebari,
Ca eu colind lumea cu Tine,
Ca intre noi e o iubire atat de mare
Dar nu ca iubirea dintre femeie-barbat
Ci ceva, Daoamne, mult mai minunat,
Caci Tu esti mai presus ca omul.

***

Câtă tăcere,
câtă frumusețe în noaptea asta,
aici în mănăstirea mea,

lacul acesta e încărcat de nuferi,
încărcat de nuferi.
Aici ştiu că trăia odată o lebădă albă,
dacă nu mă înşel,
chiar anul trecut,
poate că acum am s-o văd,
nicioadată nu a fugit de mine,
ea ştie ca eu o iubesc şi totuşi,
puțină precauție nu strică,
ca nu cumva se plece,
să zboare şi să tremure nuferii în urma ei.
Da, uite-o , că vine!
Vine în întămpinarea mea,
acum nu mai stă deoparte,
acum chiar vine la mine,
chiar spre mine se-ndreaptă
şi nuferii sunt trenă în urma ei.
Ce lebădă o fi asta Doamne,
ce lebădă o fi,
s-a oprit în fața mea Iisuse,
chiar lângă salcâm,
ce-o fi cu mine ,
nu mai înțeleg.
Doamne,
de cealaltă parte a lacului
parcă ar fi dimineața…
atăt de mult am stat aici,
am stat toată noaptea,
acum e dimineață,
răsare soarele.
Doamne, acel cineva care mă strigă de dincolo,
eşti Tu, eşti Tu,
e prea izbitoare asemănarea,
e prea strălucitoare lumina,
nu mai am răbdare să mai înconjur lacul,
e prea multă fuga

şi mult timp pierdut,
o….şi ce frumoasă e lebăda asta,
ce frumoasă, şi florile,
se îndreaptă spre mine.
Nuferi, oh, nuferi, parcă ar fi candele,
candele aprinse, plutitoare pe lac,
lebăda se îndreaptă spre Tine,
a venit la mine şi acum,
acum pleacă, pleacă spre Tine
şi eu mă duc, nu mai am răbdare să aştept,
păşesc împreună cu lebăda mea
printre nuferi şi ei mă ajută să nu cad,
să plutesc, iar Tu vii în întâmpinarea mea
pe lacul acesta ce e cerul întreg,
ba chiar toate stelele sunt sub zborul meu.
O, Iisuse, lacul a devenit pentru mine cosmosul întreg
şi-l las în urma mea,
zbor împreună cu lebăda asta spre Tine
şi nuferii sunt lumini aprinse
ce mă-nconjor.
Doamne, dincolo de creația Ta,
nu ştiam ca eşti Tu,
că este lumina,
iar Tu vii în întămpinarea mea.
Doamne, am învățat să zbor,
Tu eşti cel care m-ai învățat să zbor Doamne,
şi încă cum, prin cosmosul întreg…
Doamne, eu vin spre Tine,
iar Tu vii în întămpinarea mea.

***

Aş vrea să călătoresc
cu două mii de ani în urmă
si apoi cu două mii de ani în viitor,
să-L văd pe El,

cum vine şi cum plânge,
cum moare şi se-nalță,
apoi se-arată celor ce-l iubesc,
ce cred în El,
să-L văd cum vine
asemeni trăsnetului
ce vuieşte până-n zări…
Ah, dacă aş putea găndi
până dincolo de timpul meu,
dacă această distanță aş putea s-o fărâm
şi să ies din linia periculoasă a timpului,
dacă aş putea să văd lumea
aşa cum a fost, cum este şi cum va fi,
dacă L-aş putea vedea pe El
înconjurat de îngeri,
prezent în creația asta minunată a lui,
dacă aş putea să înțeleg,
că tot ce a făcut El
nu este atăt de neânțeles pentru mine,
pentru noi, pentru toți…
Să zicem că eu m-am născut
cu două mii de ani în urmă
şi sunt o femeie ca multe femei
care au auzit de El,
care s-a îndrăgostit de El,
de frumusețea Lui de la prima vedere,
sau poate că s-a îndoit de El,
dar a cugetat mult până să-L accepte,
să zicem că eu sunt una din acele femei,
care mereu sare în întâmpinarea Lui,
mereu Il caută şi-l urmăreşte
pe unde merge,
nu-L slăbeşte din ochi nici o clipă,
chiar uneori prea insistentă,
prea cicălitoare,
atăt de insistentă încăt,

altora le pot părea nesuferită
şi totuşi nu mă dau în lături,
nu renunț, insist până în pânzele albe
să mă țin de El.
Să zicem că nu am nimic,
nici soț, nici copil, nici casă,
să zicem că am doar părinți
care mă huiduie
că m-am dus după El, după El…
să zicem că sunt atăt de insistentă,
încăt, încăt nu-mi scapă nimic de la El,
nici un cuvănt,
nici o vorbă pe care o rosteşte,
nici o faptă pe care o săvârşeşte
pentru ceilalați…
să zicem că ştiu totul,
totul despre El,
atât cât se poate omeneşte şti ,
stând lângă El,
să zicem că eu nu pot rosti
nici măcar un singur cuvânt,
pentru că eu nu pot vorbi,
nu pot vorbi cu El,
o singură privire e totul,
e totul pentru mine,
o singură privire de-a Lui…
nu facem decat să ne privim,
El să vorbească iar eu să ascult,
să ascult cuvintele Lui mereu,
nici o întrebare nu aş putea să-i mai pun,
absolut nici una pentru că El,
El cu tot ce face,
prin simpla Lui prezență
în preajma mea şi eu în preajma Lui
e totul pentru mine…
Dar mi s-a întâmplat odata ceva…

eram dezamăgită.
Mereu eu, eu, eu insistam,
eu eram cea care voiam să rămân,
eu depuneam eforturi din răsputeri
să mă țin după El,
să-L ascult, să-l privesc, să-L văd,
îl urmăream când mergea să se culce
şi când dormea…
Odată m-am ținut după El,
dar dintr-o dată L-am pierdut
şi L-am înțeles că vrea să fie singur
să se roage,
m-am întors unde ştiam
că se va întoarce
şi din nou am stat trează
toată noaptea să-L aştept,
să-Lvăd, când va veni,
căci mă simțeam în siguranță când era El acolo,
între noi, dar un lucru mă supăra foarte tare
şi eram tristă din cauza asta,
oricât de multe eforturi făceam,
nu puteam sta niciodată de vorbă cu El,
îmi era întotdeauna jenă de apostoli
iar atunci când eram înconjurată de oameni,
era cumplit de aglomerat
iar eu, eu voiam să vorbesc cu El
între patru ochi şi chiar aşa,
chiar de la distanță,
El nu-mi adresa niciodată nici un cuvânt,
eram tristă, mereu tot mai tristă
şi deznădejdea coborâse
peste sufletul meu
până când într-o zi mi-am zis :
<nu are rost să mai continui,
oricum totul este în zadar,
El nici nu ştie măcar că eu sunt aici,

nu are timp să vorbească cu mine,
nu-mi dă nici o atenție,
oricât de bine m-aş simți împreună
cu toți, eu sunt singură,
pentru că El nu-mi adresează mie
nici un cuvânt, nici un cuvânt,
doar privirea,
de multe ori privirea Lui este teribilă.
Simt că de această privire
nu aş putea să mă despart …
dar am să mă duc singură să plâng,
am să-L port tot timpul în amintire,
dar cu durere în suflet că mie,
mie personal nu mi-a adresat
niciodată nici un cuvânt,
El a vorbit mereu numai mulțimii.
Şi atunci am plecat,
L-am văzut cum s-a uitat la mine
fără să-mi spună nici un cuvânt
dar a înțeles că plec şi m-a lăsat…
M-am dus îngândurată şi tristă,
plângeam, m-am dus în munți
şi m-am aşezat sub un smochin,
acolo plângeam, plângeam,
eram atât de singură,
nu ştiam încotro s-o apuc,
unde să merg,
nu-mi venea să mă întorc la El
pentru că-mi era singurătatea
şi mai mare,
dar unde să mă duc?
Mă simțeam atât de singură
şi tristă,
am stat mult şi m-am rugat lui Dumnezeu,
nu ştiam că Lui m-am rugat,
că El era Dumnezeul meu,

nu puteam înţelege asta,
iar El ştia totul,
absolut totul despre mine,
fără ca eu să bănuiesc ceva.
Am plâns sub umbra smochinului
până seara,
când apunea soarele.
Stăteam ghemuită,
cu spatele rezemată de copac,
când aproape să aţipesc,
am simţit o mână ce mi-a atins uşor umărul…
şi nici un cuvânt…
tăcere…
eram doar noi doi…
nu stiu cum a ajuns la mine.
S-a uitat în ochii mei şi m-a întrebat :
<de ce ai plâns ?>
M-am uitat la El
şi nu am schiţat nici un gest,
nici un cuvânt nu am spus,
am lăsat să se aştearnă din nou tăcerea,
tăcerea dintre noi şi mă uitam în pământ.
S-a pus jos lângă mine
şi mi-a zis:
<nu vreau să pleci, vreau să fii lângă Mine,
aşa cum ai fost mereu
şi cum eşti şi acum,
nu vreau să te îndepărtezi,
vreau să fii peste tot unde sunt Eu.
Ce frumoasă e pustietatea asta,
ai ajuns fără să ştii,
chiar în locul unde mă rugam Eu.
Stiu cum mă urmăreai
să afli cum mă îndepărtam nopţile,
ştiu totul despre tine
şi nu vreau să pleci,

vom sta în noaptea asta şi vom vorbi
împreună despre toate întrebările lumii,
despre tot ce vrei tu.>
Şi El a început să scrie
cu degetul pe pământ
cuvinte încă neânțelese de mine.

***
răstignirea
unui creştin
tot cosmosul
participă
la durere

***
Maica Domnului
diamantul creației
şi omul parcurge
zborul spre ea,
de la întuneric
către lumină

***
fecioara
în rugăciune
priviți înălțarea
priviți
îndepărtarea
de haosul
lumii
ce o purtăm cu noi
în fiece clipă

***

stare de ordine…
nu vă fie teamă
e normal să ai
un pic de emoție
atunci când te înalți
peste ochiul Lui
ce e veşnic prezent
în privirea ta
linişte…

***

fecioara
în rugăciune,
spațiul lăuntric
poartă pecetea crucii
dar puntul de foc
e punctul de trecere
de la ceea ce crezi
că ar fi
la ceea ce este

***

haosul lumii
şi omul,
crucea aduce lumea
la ordine,
la ordine interioară
pentru că gândul este cel
care tace doar
printr-o privire
aruncată pieziş
spre ceea ce ai
vrea să dispară
şi să nu mai fie.

***
energii creatoare
orice este creat
trebuie să poarte
pecetea
Sfintei Treimi,
care,
tot ce atinge
devine lumină
şi energie,
putere,
sclipire de gând.

***
ordine,
nu existã
decât ordinea
crucii,
ordinea lui Hristos
care bate la
uşa inimii
ce e de mult dechisã
de El
dar trebie doar
împinsă cu umărul,
cu umărul curajos
al gândului.

***
zbor deasupra creației,
omul înțelege creația
prin simbolul crucii,
o înțelege numai
în stare de
feciorie a sufletului,

pentru că tot
ce ne înconjoară
poartă pecetea
tainelor lui
Dumnezeu.

***
călătorie în
ordinea creației
lui Dumnezeu,
pot călători
doar cu gândul
la pomul vieții
şi nu la
cel al distrugerii
şi al supunerii.

***
punctul
de la infinit,
împărăția
lui Dumnezeu
este
la punctul de la infinit
şi noi spre acest punct
trebuie să privim
şi să zburăm
în conştiința noastră,
mai ales atunci când
nu mai avem nici un punct
de reper
în lume.

***
devenit lacrimă de gând,
Dumnezeu coboarã
în spirala timpului
cuprinzând în chipul Lui
chipul omului
spre a merge cu el
în desăvârşire,
omul împreună cu Dumnezeu
în haosul timpului

***
geneza:
şi a zis Dumnezeu
să fie lumină,
creația poartă
pecetea treiului,
a Sfintei Treimi

***
zbor
în interiorul conştiintei,
urc pe o scarã
în interiorul meu
unde zbor,
dar ştiu că
zborul rugăciunii mele
este privit
de ochiul lui
Dumnezeu

***
muzica sferelor,
creația Lui
înseamnă absolutul,

înseamna ordinea
şi frumuseţea
zborului.

***

privirea
către El
în spaţiul minţii
este stare
de rugăciune,
nu există
altă cunoaştere.

***

Lumânarea ardea
În faţa altarului
O ţineau în mână cei doi
Ce erau unul singur.
Era noapte şi era zi
Erau stele şi era lumină.
Lumânarea ardea în faţa altarului.

***

Odihneşte-te cu El, iubitul meu
Şi vino la mine,
Poate că El la mine a fost dar
Mi se pare mie că a plecat.
Spune-I tu iubitul meu
Că-L aştept pe El
Să vină iar.
mi-e dor de El
şi mi-e dor de tine.
Cine eşti Tu, de-mi răspunzi
La lacrimi cu mângâiere
Şi la iubire nu-mi răspunzi?

Ce fel oare e iubirea mea?
Tu ce-mi spui dragul meu?
Tu, Doamne, esti mai presus de iubire.

***

Hei, tineri frumoşi ai acestui timp,
Voi risipiti peste lacrimi de cântec,
Visând în abstract la iubiri pierdute,
Cu cerul răsfrânt peste ochii închişi.

***

hei, Doru…
dorul de vis
dorul de singurătate
dorul de tăcere
doina iubirii
doina dorului
dorul de sălbăticia naturii
de apa izvorului
şi de asprimea gerului
dorul de frig şi de zăpadă
dorul de iubire
dorul de Dumnezeu
doina cântului visului
doina rugăciunii
doina dumnezeirii

CV

VICTORIȚA DUȚU

VÂRSTA: născută la 12 august 1971 ·
TELEFON: Mobil: 0740-279-908 ·
www.victoritadutu.wordpress.com
http://vicdutu.blogspot.com
www.vdutu.wordpress.com
www.ilincanatanael.wordpress.com
www.vicdutu.wordpress.com
E-mail victoritadutu@yahoo.com

STUDII

1990-1995 -Facultatea de **Matematică**- Univ. "Al.I.Cuza" Iaşi·
1994-1999 –Facultatea de **Filosofie** –Universitatea . "Al.I.Cuza" Iaşi·
1998 - Masterat in "**Logică şi Hermeneutică''**
2011 - Scoala de vara de Filosofie –Universitatea Bucuresti cu titlul „ Filosifie, stiinta, religie"

***Ambasadoare a Pacii, in cadrul Organizatiei Internationale „The Universal Circle of the Ambassadors of Peace" din 8 ianuarie 2011**
http://globalcommunitywebnet.com/PeaceNow/Simond.htm

***Laureata cu Diploma de Onoare , premiul Francofoniei a Concursului International "Europoezie" 2010 UNICEF, a Association Recontres Europeennes-Europosie , 9 decembrie 2010, cu volumul de versuri "Cuvintele"**
http://europoesie.centerblog.net/#

***Membra de onoare pe viata a Casei de Cultura NAJI NAAMAN – LIBAN , Honorific member of "Maison Naaman pour la Culture"**
www.naamanculture.com

***Colaborare cu revista de cultura franceza Art'an Ciel, coordonator Ivan Watelle**
http://www.poemes-epars.com/

***Membra a Societatii Internationale de Poezie „World Poets Society",** organizatie literara a poetilor contemporani din intreaga lume, ce cuprinde 105 tari.
http://world-poets.blogspot.com

***Memra a societatii internationale de poezie "Poetas del Mundo"**
http://www.poetasdelmundo.com

EXPERIENȚĂ PROFESIONALĂ

***. REALIZATOR** al Emisiunii "**Gandeşti, deci exişti** ", la **televiziunea TVRM cultural şi educațional, Universitatea ‚SPIRU HARET"**

din 2008-2011
***.**Din 2000 **Profesor de matematică titular** la " Colegiul Tehnic Traian" Bucureşti, sc. 2
***.**A **publicat cãrți** si a fãcut **expoziții** de picturã în **țarã şi strãinãtate**.
***.A obținut premii naționale şi internaționale de poezie**
***.**Colaborează la reviste naționale şi internaționale de culturã.
* Colaborari cu televiziunile Trinitas, Tvr cultural, Tvr.ro, Tvrm, Otv, Cosmos si cu Radio Romania actualitati, Radio Romania cultural, Radio Trinitas, Radio Linx
http://www.poemes-epars.com/
http://www.phoenixmission.org
http://cyberwit.net/publications/1
http://www.poetasdelmundo.com
http://europoesie.centerblog.net/#
Activitate literarã şi artisticã
* Publicata in "ANTHOLOGIE UNICEF 2010" , **a Concursului International "Europoezie" 2010 UNICEF, a Association "Recontres Europeennes-Europosie , Franta**
* Participa la FESTIVAL INTERNATIONAL "THE ART TO BE HUMAN"-POEZIE, ARTA CONTEMPORANA SI MUZICA, Elvetia, Brusti, cu poezie-lectura publica si expozitie de pictura, 1-3 iulie 2011.
***Primeste titlul de „Ambasadoare a Pacii", in cadrul Organizatiei Internationale „The Universal Circle of the Ambassadors of Peace" in 8 ianuarie 2011**
***Primeste Diploma de Onoare , premiul Francofoniei a Concursului International "Europoezie" 2010 UNICEF, a Association "Recontres Europeennes-Europosie , 9 decembrie 2010, cu volumul de versuri "Cuvintele", in Italia si Franta**
* Lansare de carte si expozitie de pictura in cadrul la Academia de Politie Alexandru Ioan Cuza, B ucuresti, 9 decembrie 2010, in Colaborare cu pr. Univ. Raluca Lazarovici, proiectie de filme cu picturile autoarei si discutii cu studentii.
*Lansare a cartii „Ilinca" la Targul de Carte Gaudeamus, noiembrie 2010, alaturi de Editura Betta si de ceilalti scriitori promovati de Edituara.
*Lansare a cartii „**Ilinca**" la Ramnicu Valcea in cadrul Bibliotecii Judetene **Antim Ivireanu**, noiembrie 2010, alaturi de Editura **Betta** si de ceilati scriitori promovati de Editura.
*Lansare a cartii „Ilinca" la **Colegiul Tehnic Traian**, Bucuresti, octombrie 2010, alaturi de Editura Betta si de ceilati scriitori promovati de Editura.
* Cartea „Ilinca" a fost lansata de catre directorul editurii Betta, Nicolae Rosu , la data de 31 august, la Galeriile Anticariat „D.I.Grumazescu" Iasi, alaturi de cartile scriitorilor: Eliza Roha, Constantin Codrescu, Aureliu Goci
* August 2010 publica volumul de proza scurta „Ilinca" la aditura Betta

*. Octombrie 2009, participã la Conferința cadrelor didactide de limba românã organizatã de Şcoala Generalã Nr 308, realizând proiecții de video picturã şi momente poetice, lansare de carte, recital din propriile creații.
*. Expoziție de picturã în Centrul vechi al Bucureştiului, în cadrul **ONGFEST**, septembrie 2009
*. Expoziție de picturã şi lansare de carte 27-30 septembrie 2009 în cadrul Congresului Cadrelor Didactice din România şi al cadrelor didactice române de peste hotare, unde au fost prezenți Preşedintele României, Traian Bãsescu şi Ministrul Învãtãmântului Ecaterina Andronescu, locația Politehnicã.
*. **Premiul internațional** de poezie   "NAJI NAAMAN" 2009 LIBAN, secțiunea creație ,
http://www.naamanculture.com
Publicata in Antologia Internationala a concursului, alaturi de ceilalti laureati
* Lansare Constanța, Muzeul Național de artã, iulie 2009 volumului   „ Pulbere de lumina" versuri, în volumul antologic „ Izvoarele vietii"şi cu ocazia multor altor manifestari culturale, inclusiv la emisiunea „Gandesti,deci existi" tvrm.ro, televiziunea Universitatii Spiru Haret, Bucuresti
*. Publicã „ Pulbere de lumina" versuri, în volumul antologic „ Izvoarele vietii" 2009,
*. Organizeazã şi participã în perioada 1-14 septembrie 2008, Expoziția Internationalã de Picturã, romano- polonã, la CENTRUL CULTURAL M.I.R.A.
*. **CÂŞIGÃ LOCUL III la CONCURSUL INTERNATIONAL** DE POEZIE AL ROMANILOR DE PRETUTINDENI , august 2008 " STARPRESS " www.valcea-turism.ro , organizat din inițiativa a douã forțe scriitoriceşti , din MONTREAL -CANADA (poet-GEORGE FILIP) şi RM.VALCEA-ROMANIA (editor-LIGYA DIACONESCU), de Revista Internationalã STARPRESS(www.valcea-turism.ro), în Parteneriat cu RADIO ROMANIA INTERNAȚIONAL,
*. Colaborari la reviste literare din țarã şi ale românilor de pretutindeni, "AGERO"Stuttgard, Observatorul Canada, Ramanian Times, Amurg sentimental, Tomis, Cuvântul, ROMANIAN GLOBAL NEWS,Asymetria,POLANICY,
*.Expozitie pictura la Centrul cultural M.I.R.A. 1 februarie-14 februarie 2008, Foaierul " NICHITA Staneascu".
*. Expoziție de picturã de grup la "GALERIA ARTELOR", CERCUL MILITAR BUCURESTI28 ianuarie 2008-7 februarie 2008
*. Mai, 2008, Manifestare literar-religioasa in cadrul Liceului de Metrologie Bucuresti, cu tema „Poezia religioasa si liceenii"
*.Primeşte Medalia Liceului „ Constantin Brancoveanu" cu ocazia participarii la Zilele Liceului cu expozitie de pictura si lansare de carte.

Organizeaza momente poetice şi discuţii cu elevii, despre arta, poezie şi cuvântul sacru.
*. Manifestare Ziua Europei iulie 2007, Sala Polivalentã, Bucureşti, participã cu lucrãri de artã alãturi de alţi artişti români prestigioşi
*. Festivalul "Carte şi arte", expoziţie de picturã şi recital de poezie , organizat în foaierul Teatrului de Opereta "Ioan Dacian", 3-7 octombrie, 2007
*. In 11 august, 2007 lanseazã la Constanţa antologia de versuri Drumurile vietii, publicata la editura Anamarol.
* „Cea care as fi" in cadrul antologiei Drumurile vietii, publicata la editura Anamarol, 2007.
*In 20 august apare la postul de teleziune Cosmos tv, la emisiunea Star Fame, unde prezinta cele doua expoziţii, la invitatia lui Carmen Stoian şi a lui Niks Koudounis.
*Din mai pânã în septembrie 2007 expune în POLONIA cu un itinerariu de zece oraşe, expoziţie organizatã de Domnul consul onorific al României Cornel Calomfirescu. EXPOZITIE cu titlul PUNCTUL DE LA INFINIT
Dãm mai jos programul itinerariului expoziţiei:
MIEJSCE Z KOŃCA NIESKOŃCZONOŚĆ WYSTAWA MALARSTWA RUMUŃSKIEGO Kudowa Zdrój - 30.06. - 06.07. 2007.
- D P T CYGANERIA-* Str. 1-go Maja 29 Vernisaj: 30.07 2007. ora.: 19,00 Duszniki Zdrój od dnia 09.07. do dnia 18.07. 2007r.
- DWOREK CHOPINA -* PARK ZDROJOWY Vernisaj: 09.07.2007. ora.: 16,00 Polanica Zdrój - 19.07. - 1.07. 2007.
- Miejska Galeria Sztuki- Str. Lipowa 2,Vernisażj: 19.07.2007. ora: 17,00 Nowa Ruda - 3.08 - 10.8.08.2007.
- MIEJSKI OŚRODEK KULTURY -* Str. Strzelecka 2-a Vernisaj: 03.08.2007. ora: 17,00 Bystrzyca Kłodzka 11.08 - 21. 08. 200r
- Muzeum Filumenistyczne w Bystrzycy Kłodzkiej -* Str. Mały Rynek1, Vernisaj:ora 17.00 WIECZÓR Z FILMEM RUMUŃSKIM _ Seara de film roamanesc Contele Dracula -
Książe Dracula
Kudowa - Park Zdrojowy - 29.06.2007r. ora: 21.30 KONCERT MUZYKI RUMUŃSKIEJ Concert de muzica romaneasca -
Zespól kameralny Fascination
Kudowa - Park Zdrojowy - 30.06.2007r. ora.: 16.00
W programie - in program :
Mariora fantazja rumuńska Eugen Mareczek
Tance rumuńskie Bella Bartok
Rumenüsch Jo Knümann
Oblivione Astor Piazzola
Frohes wochenend Józef Rixner
Jalousie Jacvob

*. Din 24 mai pânã în octombrie 2007 expune în ELVEȚIA, în ținutul Ticino, la Bellinzona, împreunã cu alți patru pictori.
* Publicarea romanului ”Siguratatea tatalui”, vol I, editura Anamarol, 2007
*. Epoziție de pictură la Sala Polivalentă în cadrul Congresului “Zilele frumuseții”,Bucureşti, 1,2,3,4 martie, 2007,aceeaşi expoziție de la Teatrul Național, “Lumina de pe umărul stâng”
*. Epoziție de pictură şi poezie la Teatrul Național Bucureşti, în cadrul expoziției “Body-Mind-Spirit”, intitulată “Lumina de pe umărul stâng”, 23,24,25 martie, 2007
* Participa la Bodymindspiritfestival , martie 2007
*expozitie permanenta la ceainaria RADEZ-VOUS, Calea Floreasca ,42 incepand cu decembrie 2006
*expozitie permanenta la CENTER CLUB , str. Academiei, nr 19, langa universitate, incepand cu 16 ianuarie 2007 pana la 28 februarie 2007.
*Expoziție de pictură de grup la Club Caffe Asimo ,Smadan,41,Bucuresti expoziție permanentă în perioada 8 iunie 2006-30 decembrie 2007
*Aprilie, 2007, manifestare literar-atistică cu tema „Arta în sufletul copilului” Şcoala generala 308 Bucureşti
*Zilele Francofoniei, 2007, organizeazã searã pe de poezie şi expoziție de artã în Centrul Vechi la Bucureştiului.
*Publicarea volumului de versuri “Calatoria gandului” în Antologia “Spiralele vietii”2006, Editura Anamarol,Bucuresti,unde au scris români din diaspora romaneascã, Canada, SUA, Germania, Chisinau, Australia, Timisoara, Iasi, Constanta, Bucuresti
*Publicarea volumului de versuri de poezie religioasă “VREAU O ALTÃ LUME” la editura ANAMAROL, cu lansare la MALL PLAZA ROAMANIA(distribuirea acesteia în toate Mall-urile din tara şi în librăriile din Bucureşti. aprilie 2006).
Cartea înmpreună cu autoarea au apărut la Radio Cultural la emisinea de joi seara, la orele 22,10 intitulată “Creatori între sacru şi profan”, si pe postul de televiziune TVRM.
*Aparitia celui de al doilea volum de versuri : ”Cuvintele”, la Editura Muzeului Literaturii Române, noiembrie 2005
*Expoziția de picturã şi poezie “ Punctul de la infinit” la Biblioteca Centralã Universitarã, (Fundațiile Regale) la Sala Profesorilor, în perioada 31 octombrie-12 noiembrie 2004 Volumul de versuri “Cuvintele” a avut o prezentare televizata , la postul B1.TV, la emisiunea “Lumea Carților.Un poem pe zi”
*Expoziția personalã de picturã la biserica ”Doamna Oltea” în sãptãmâna patimilor, 5-10 aprilie, 2004, cu tema: ”Crucea în viața noastrã”.
*. Apariția cãrții de debut, placheta de versuri : “Spații” , la Editura Muzeului Literaturii Romane, august , 2004.
* Debut în proza în revista literarã “Caligraf” decembrie 2004

*. Debut literar în revista literară “Sud”, august, 20043
Carti publicate
9. „**Ilinca**” August 2010 , volumul de proza scurta la aditura Betta
8. Volumul antologic al concursului international de poezie "**NAJI NAAMAN" 2009 LIBAN**
7. „**Pulbere de lumina**” versuri, în volumul antologic „ Izvoarele vietii” 2009,
6. ‚**Siguratatea tatalui”**, roman, vol I, editura Anamarol, 2007
5. „**Cea care aş fi**” în Antologia in cadrul antologiei Drumurile vietii, publicata la editura Anamarol, 2007
4. “ **Calatoria gandului**” in Antologia “Spiralele vietii”2006, Editura Anamarol
3. “**VREAU O ALTÃ LUME**” la editura ANAMAROL, aprilie 2006
2. ”**Cuvintele**”, la Editura Muzeului Literaturii Române, noiembrie 2005
1. “**Spații**” , la Editura Muzeului Literaturii Romane, august , 2004.

Cuprins

VICTORITA DUTU
VREAU O ALTA LUME

POEZIE RELIGIOASA

EDITURA ORIONGROUP

2012

VREAU

O

ALTA

LUME

Ilinca Nathanael

2012

***

Aş vrea să dorm, să dorm
Dar gândul nu mă lasă.
Mă pune să-L întreb pe Dumnezeu
Dacă iubesc, dacă-L iubesc pe El
Şi El răspunde mie cu-aceeaşi întrebare:
<Mă iubeşti ?>
Doamne,
Aş vrea să fiu copila
Ce răsare dintre flori albastre
Şi-Ți spune de departe râzând
Şi alergând spre Tine:
<Doamne, uite, Dumnezeul meu,
Ce flori albastre, Ți le dăruiesc,
Sunt ale Tale, căci Tu le-ai mângâiat
În fiecare noapte când a răsărit luna.
Ştii, Doamne, Te-am urmărit aseară
Cum lacrima îți strălucea obrazul,
În glas de stele, dar tăceai,
Primeşte, Doamne, florile albastre,
Sunt ale Tale, căci Tu le-ai lăcrimat.

***

Doamne, mai stii atunci cand copila fiind,
Am plecat prin padure pe drum
Sa vad apa unui izvor ce tasnea
Din radacina unui alun.
O, Doamne, cand am inchis ochii atunci
Si Te-am vazut pe Tine printul padurii,
Prietenul meu cel mai drag,
Cel care m-a creat si a creat padurea,
Tu, Doamne, prietenul meu, ai venit,
Ai venit la mine atunci
Si Te-am privit Doamne, pentru prima oara!

Ah, Doamne, ce frumos era atunci,
In mintea mea de copila codana,
Ce erai pentru mine unica dorinta,
Doamne, voiam doar sa Te vad cine esti,
Cat de mult as fi vrut sa ma transform
In alunul acela si sa Te privesc Doamne,
Cum iti speli picioarele in apele izvorului
Ce se ivea de sub picioarele mele
Si cum stai la umbra mea
Sa Te odihnesti de drum!
Cat de mult as fi vrut, Doamne,
Sa fiu alunul acela incarcat de frunze verzi,
Atat de vii, de verzi sa Te apar de arsita soarelui.
Ah, Doamne, cat de mult as fi vrut sa-Ti aud
Rugaciunea Ta inaltata Tatalui
Si lacrimile Tale ce mult as fi vrut sa Ti le privesc.
As fi lasat niste frunze sa cada, as fi inflorit
Ca sa-ti sterg lacrimile si sa Te mangai,
Sa Te alint ca pe prietenul meu cel ma drag.
Dar in mintea mea de copila, Doamne,
A aparut doar o singura intrebare
<Doamne, de ce plangi, Doamne?
De ce esti atat de trist, Dumnezeule?
De ce suferi atat de mult, de ce plangi Dumnezeule?>
As fi vrut sa Te privesc o singura data
Cu ochii mei de copila ,Doamne!!
Cat de repede am imbatranit, Dumnezeule,
Si nu Te mai pot privi cu ochi de copil!!

***

Doamne, ziua de astăzi a fost bună
Pentru că eu acum
Am putut vedea pentru o clipă
Pâinea şi vinul din altar,
Cum Te aduc pe Tine prezent
În mijlocul oamenilor ce Te caută.

Puţini dintre mulţi s-au gândit
Acum la Tine şi Tu ai venit,
Dar ai stat în taină, că nimeni
Nu Te-a văzut, dar unii
Ţi-au simţit prezenţa:
O frumuseţe teribilă i-a înconjurat!!
Aceasta e Iisuse, dragostea Ta,
Prezenţa Ta în mijlocul celor care
Te cântă, Te caută !!!!!

***

Văd cerul albastru ziua,
Cerul înstelat noaptea,
Văd cerul înnorat în furtună
Şi razele soarelui de după nori,
Alergând către mine,
Văd pădurea ce se aşterne la orizont
Şi ierburile înalte
Ce-mi primesc paşii temători,
Dar dincolo de tot ce văd ,
Nu-l pot vedea
Pe Cel pe Care eu Îl caut !!!

Tu, care ai creat norii,
Care ai creat ploaia,
Care ai creat pădurile şi cerul, şi stelele,
Unde eşti ?
Unde eşti ?
Ce sfioase sunt florile
Când trec pe lângă ele,
Cât de limpezi sunt apele,
Izvoarele, fântânile,
Cât de sclipitoare sunt toate astea!
Unde eşti Tu,
Cel ce ai creat toate?
Toate acestea în mijlocul cărora

Eu trăiesc,
Unde eşti Tu, Tu cel ce ai făcut toate??!
Cât de frumoase sunt florile astea,
Lăcrămioarele, cât de albe,
Ca nişte clopoței.
Cât de verzi şi ascuțite şi lungi
Le sunt frunzele!
Tu care ai creat minunea asta de floare,
Unde eşti, unde eşti?
Şi Tu, Tu, iubitorule,
Cel ce ai creat toate?
Unde eşti de nu-mi este teamă,
De nu-mi este frică să merg
Prin pustietățile astea ?

La o fântână stă Cineva, cu capul plecat
Între palme, rezemat.
Oare Cine-o fi Cel Ce stă
Cu ochii închişi, cu ochii plânşi?
M-am aşezat lânga El şi-am tăcut,
Şi toate întrebările dispăruseră.

***

Iisuse, atunci când mergeai de unul singur
În munți să Te rogi,
Dimineața înainte de zori,
Sau seara pâna dimineața în soare,
Nu te-nspăimânta Doamne,
Piatra din jur
Şi singurătatea de-afară ?
M-am întrebat Doamne de mii de ori,
Oare cum Te rugai Tu
În singurătate şi teamă ?
Nu Te înspăimânta piatra muntelui
Prin răceala ei?

Stelele reci şi îndepărtate
Nu Te înspăimântau,
Iar oamenii ce roaiu în jurul Tău,
Nu Te umpleau de spaimă, de graoză,
Nu Ți-a fost silă de noi niciodată?
Când ridicam pumnul înverşunați,
Gata să Te lovim, gata să Te ucidem?
Toată creația Ta în care Tu ai locuit
Nu Ți-a strâns sufletul în singurãtate?
Nu Te-au înspăimântat oamenii,
Nu Te-au înspăimântat pietrele,
Furtunile şi înghețurile nu Te-au înspăimântat?
Nu înțeleg de ce a trebuit să Te naşti,
Când lumea aceasta e sortită pieirii?
Doamne, desigur eu gândesc după gând omenesc,
Dar cum aş putea gândi Doamne?

***

Doamne, cosmosul întreg e creația Ta,
Tu le-ai creat, Tu ai creat stelele şi lumina,
Iar copacul acesta de care eu mă sprijin cu mâna,
Sunt martorii Tăi, căci Tu ne-ai creat.
E noapte şi mi-i atât de frig,
Îmi era într-un timp bine,
Când era soare afară şi cald,
Dar dintr-o dată a venit noaptea,
Nu se mai vede bine în jurul meu,
Doar stelele şi luna pătrund
Prin crengile copacilor cu lumina lor,
Până la mine, până la pământ.
E noapte, e lumină şi e atât de frumos,
Dar eu nu pot atinge frumusețea asta
Decât cu privirea,
Această frumusețe mă respinge,
Îmi e străină, eu nu pot,

Nu pot trăi în mijlocul ei,
Eu nu pot fi însăşi această frumuseţe.

***

Doamne, sunt un copil.
Aş vrea să fiu un copil,
Dar lumea din mine nu mă lasă,
Oamenii mă provoacă la duel.
Lumea din afara mea mă încorsetează.

Doamne, nu sunt liberă,
Cum să vin în libertatea Ta ?

***

Dar cuvintele, cuvintele,
Ce sunt ele cuvintele?
De ce Tu ai vrut ca noi să vorbim?
Dar cum să descopăr eu, Doamne
Vorba aceea care să Te cheme pe Tine,
Cum să descopăr eu cuvântul
Prin care eu să pot vorbi cu Tine?
De ce caut mereu cuvinte sofisticate,
Când cuvintele astea simple şi minunate
Exprimă atâta sinceritate, atâta frumuseţe?
De ce caut mereu cuvinte mari,
Ca să nu Te pot exprima,
Prin care să nu înţeleg nimic,
Să mă rătăcesc
Şi nici eu nu mai ştiu unde sunt.
Ce mare dar ne-ai facut, Doamne,
Cuvintele, cuvintele astea simple, directe…
Şi care e cuvântul prin care eu
Aş putea să-mi descopăr
Taina mea, taina iubirii mele cu Tine,
Cu Tine şi cu lumea Ta ?

***

Doamne, eu sunt în aşteptarea
Unei iubiri, unei iubiri,
Atât de mari, cum n-am mai trăit niciodată.
Eu sunt în aşteptarea unei iubiri
Şi cât de minunată este această aşteptare,
Când eu îmi închipui mereu
Cum va fi iubirea aceea a mea,
Când eu Îl voi iubi pe El,
Pe Cel nespus de minunat !
Mi-e şi frică să spun,
Cât de fericită voi fi.
Eu sunt în aşteptarea unei iubiri
Şi sunt nespus de fericită!
Îți mulțumesc Dumnezeule
Pentru liniştea mea.
Doamne, Tu eşti cu adevărat
Nespus de frumos !

***

O, Doamne, îngerul ce Tu mi l-ai trimis
M-a lăsat pe mine să zbor
În locul lui, iar el a stat în locul meu
Să mă privească pe mine cum zbor,
Am schimbat locul unul cu altul,
Eu şi cu îngerul meu,
Eu zburam până departe spre stele, spre lună,
Iar el se ruga în locul meu.
Toți sfinții i-a adunat în jurul lui
Şi se rugau împreună pentru mine,
Iar eu nu ştiam asta,
Că ei mă iubeau atât de mult pe mine.
Eu zburam şi dansam deasupra stâncilor

Şi nu-l mai vedeam pe înger
Cum stă îngenunchiat în locul meu
Şi se roagă lui Iisus să-mi primească
Zborul, dansul, iubirea.
Eu dansam şi plângeam, rugându-mă neîncetat
Împreună cu îngerul
Şi deodată el mi-a strigat
De acolo de jos, de departe:
''Vezi, vezi, uită-te în stânga ta,
În stânga ta uitâ-te, că vezi pe Cineva''.
Dar nu puteam să mă uit,
Pentru că nu vedeam,
Dar simțeam că Cineva e cu mine,
Ştiam că Cineva dansează şi zboară
Împreună cu mine, era prea mare fericirea.
Când am oboist, am venit lângă înger
Iar el mi-a zis: ''L-ai văzut, L-ai văzut ?''
''Nu'', i-am răspuns,''vai'', mi-a zis îngerul,
Era El şi zbura împreună cu tine,
Cum de nu ai văzut ?''
''Nu puteam să văd, mă încurcau lacrimile,
Dar spune-I, te rog îngeraşule,
Că eu am simțit că dansează cu mine
Şi să mă ierte că nu L-am privit,
Fiindcă eu numai la El m-am gândit,
Spune-i, te rog, îngeraşule !''

***

<Domnul meu şi Dumnezeul meu>
I-a zis Toma necredinciosul lui Iisus,
Nici un apostol nu i-a mai zis aşa
Decât el, când i-a pipăit rănile după înviere.
Dacă eu aş putea sã-Ți spun, Iisuse al meu,
<Domnul meu şi Dumnezeul meu>

Aş fi cea mai fericită femeie din lume,
Cât de fericită aş fi,
Pentru că iubirea Ta e infinitul,
Dar nu ştiu cum să spun
Pentru că nu e decât o reprezentare,
E un infinit asemãnãtor întunericului,
Dar întuneric ce se luminează
De o lumină ce-i în preajma minții mele,
Dar nu o văd, ci doar mi-o închipui
Şi mi-o doresc să fie.

***

Parcă toată creația Ta
Aş vrea s-o dau la o parte,
S-o dau la o parte,
Ca pe-o perdea,
Iar dincolo de ea ai fi Tu,
Ai fi Tu cu brațele întinse spre mine.
Dacă aş putea da
Toată creația Ta la o parte
Să te privesc doar pe Tine,
Doar pe Tine să Te pot vedea...
Dar Tu eşti atât de departe!!!!
Şi totuşi, ceva se întămplă
Cu această creație a Ta,
Ceva se întâmplă,
Începe să se mişte ceva,
Să plece departe!
E oare mâna Ta
Ce dă la o parte perdelele
Ce acoperă uşile
De mult descuiate,
De mult deschise?
Sau poate vântul
Ce se-nfioară
La apropierea Ta?

***

Creația Ta e asemeni muntelui
Ce stă măreț în fața mea
Iar Tu îmi ceri să am atâta
Încredere în Tine, atâta iubire
În iubirea Ta, încât, încât
Să-i cer muntelui să se arunce
În mare şi el mă va asculta,
Adică să se dea la o parte
Din fața Ta, ca eu să Te pot vedea!
De ce Doamne, mi se pare uneori
Că e mai simplu să sap o cărare
Sub rădăcina muntelui,
Să sap un tunel prin piatra lui,
Ca eu să ajung la Tine, departe,
De parcă Tu ai sta pitit în dosul muntelui
Iar eu nu Te-aş putea vedea?

***

De multe ori am vrut Doamne
Să le spun munților să-mi arate
Unde stăteai Tu când erai singur
Şi Te rugai, iar munții nu mi-au arătat
Decât crestele lor aurite de soare
Şi făcliile lor purtătoare de stele.
Am întrebat din nou munții
Şi i-am rugat să-mi arate
Pe unde mergeai Tu,
Cănd apele îşi închinau sfioase
Dansul lor la picioarele Tale
Şi munții nu mi-au răspuns.
Ei au lăsat frunzele lor verzi
Să devină lumină albastră

Purtãtoare de stele.
Am cerut munților să-mi arate
Unde dormeai Tu liniştit,
La rădăcina unui copac
Cu capul pe o piatră
Şi munții au început să strige la mine
Cu tunet şi m-am înspăimântat.
Am stat şi m-am uitat la munți
Zile în şir, aşteptând răspunsul
Dar ei tăceau clipă de clipă
Şi crestele lor luminate de soare
Se uitau la mine triumfãtor.
M-am simțit atât de singură Doamne
Şi atât de dor îmi era să Te aflu
Că m-am hotărât să cobor şi să urc
Povârnişurile pietroase ale munților.
Plângeam şi mergeam iar disperarea
Creştea în mine şi mi-a venit să adorm
La rădăcina unui stejar,
Când am auzit deodată un glas:
<De ce dormi, nu ai voie să dormi,
Aici nimeni nu doarme,
Până în vârful muntelui nu ai voie să dormi!
Mergi şi vorbeşte-mi,
Că eu te aştept, te aştept, te aştept….. >
<Merg Doamne, uite că merg
Şi nu există nici o cărare
În fața ochilor mei,
Mai e mult Doamne, până departe?
Mai e mult, mai e mult,
Mai e mult ???….>

***

Copilul dansează în lumina lunii
Şi Dumnezeu veghează
El priveşte zâmbind,

Jocul copilului, dansul copilului
În lumina lunii,
În lumina soarelui
Şi copilul dansează
Deasupra lanurilor de grâu,
Deasupra livezilor înflorite.
Copilul dansează în lumina norilor
Zburând peste ape
Şi El din cer plânge
Plânge cu lacrimi de flori
Înconjurând copilul
Ce dansează plângând
În lumina lunii.
Copilul dansează
În brațele Lui, în brațele Lui,
Ce l-au cuprins de acum
Într-un dor nesfârşit
Şi copilul niciodată,
Niciodată nu va mai plânge.

***
Ce fericire Doamne să pot vedea
Lumea din mine şi să pot striga.
Lumea pe care eu o trăiesc
E o lume perfectă,
E o lume perfectă,
Pentru că ea e doar în inima mea
Şi nimeni nu poate pătrunde în ea
Pentru că e numai a Ta
Şi numai Tu locuieşti
În lumea mea perfectă.
Nimic din afară nu poate veni
Să-mi tulbure liniştea,
Lumea mea perfectă să mi-o ucidă
Oricât de multe rele aş vedea,

Lumea de-afară îmi rămâne străină,
Iar eu simt că numai aici,
Acasă cu Tine, în mine
Eu sunt eu,şi totuşi sunt alta
Şi câteodată mă minunez de ceea ce sunt.

***

Doamne, oare timpul acesta
Pe care noi îl măsurăm cu ceasurile
Şi ne uităm plimbându-ne
De la noapte la zi şi de la zi la noapte,
Oare timpul acesta nu e doar o iluzie?
De ce oare să numim timp
Scurgerea aceasta de clipe,
De la răsăritul soarelui până la apus
Şi de la apusul soarelui până la răsărit.
Doamne, eu când mă gândesc la Tine,
La bucuria ce Tu mi-o dai uneori,
Pentru mine nu mai există timp
Ci doar veşnicia Ta din inima mea
Şi timpul devine pentru mine
Doar o iluzie.
O, Doamne, nu există decât veşnicia Ta,
Timp nu există, ci-i doar o părere.

***

Sfinte Botezătorule Ioan,
Astăzi lumea te sărbătoreşte,
Eu nu te-am sărbătorit şi e seară,
Sunt tristă şi îmi curg doar câteva lacrimi
De tristețe şi de durere că nu m-am rugat,
Nu m-am gândit şi nu am vorbit cu Iisus.
Oare de ce nu m-am rugat astăzi,
Sfinte Ioane, oare de ce ?
Ajută-mă şi pe mine să-L pot urma

Pe cel care ți-a fost atât de prieten
Şi te-a iubit atât de mult
Că Te-a considerat pe Tine,
Cel dintâi dintre prooroci.
Tu ai fost atât de mare
Și încă mai eşti pentru mine măcar,
Dar ştii ce mă doare, frate Ioane,
Că nu-L pot iubi pe Dumnezeu, nu-L pot slăvi.
Tu cum făceai, cum trăiai, de ce erai atât de nebun
După adevăr şi atât de smerit,
Atât de lipsit de orgolui încât ai spus
Cuvintele astea pe care nu le înțeleg,
Nu le pot trăi, nu le pot rosti:
« El trebuie să crească,
Iar eu trebuie să mă micşorez ».
Înțelegi, Sfinte Ioane, înțelegi ?
Pentru că eu nu pot trăi aceste cuvinte
În fața lui Dumnezeu, de ce, hai spune-mi!
Roagă-te pentru mine prietenului tău
Şi Dumnezeul nostru, Iisus, să-mi dea mie
Dragostea pentru El şi smerenia,
Pentru că dragostea şi smerenia sunt nişte stări,
Nişte sentimente atăt de liniştitoare,
Dragostea pentru Iisus, pentru Dumnezeul meu,
Este atât de frumoasă, dar eu nu o pot trăi,
Nu o pot simți, de ce nu-l pot iubi
Pe Iisus ca pe Dumnezeu şi Dumnezeu
Devine pentru mine atât de străin
Şi eu nu mai ştiu în cine să cred.
O, Doamne, Iisuse, Tu eşti Dumnezeu !!!

***

Domane, acasă e locul cel mai minunat
Pe care l-am putut visa vreodată.
Doamne, sunt o călătoare prin pustiu,

Prin pustiul acesta plin de oameni,
Asemeni umbrelor colorate şi umblătoare.
Doamne, acasă nu e pustiu,
Acolo mă iubeşte mama şi tata
Şi fraţii mei şi surorile mele,
Acasă e mamaia cea bătrână,
Ce m-aşteaptă să vin să-i aduc apă,
Acasă e copilăria mea Doamne,
Şi acolo am plâns cel dintâi.
Acasă e fericirea mea,
Acolo casa nu mi-ar fi pustie,
Pentru că acasă eşti numai Tu,
Numai Tu Doamne, numai Tu.

***

Doamne, în inima noastră
E o casă atât de frumoasă,
Dar nu pot s-o descui,
Pentru că nu pot intra acolo
Decat împreună cu Tine !
Doamne, ce fericită sunt
Că Tu eşti, că Tu ai înviat,
Că Tu eşti viu,
Cã Tu învіezi mereu
În inima noastră,
Pentru că Tu poţi să vii
Cu mine în camera mea.

***

Doamne, în mine durerea ară
Cu un plug în brazda sufletului,
Sămănând sămânţa iubirii
Şi cât mă doare,
Cum se desface fiecare brazdă

De carne din mine şi cum îmi curg
Lacrimile mele de sânge alb,
Primind cuvântul nemuritor
Al iubirii Tale.
Cât de mare îmi este uitarea
Până când cuvântul Tău
Devine floare nemuritoare în mine.
Doamne,
Până când sămânța
Ta va încolți în mine?
Domnul meu şi Dumnezeul meu,
Până când, până când plugul acestei vieți
Va săpa în mine cuvintele Tale nemuritoare
Şi până când sângele meu alb
Va curge în pâraiele
Din care florile mele se vor hrăni
Şi vor creşte şi vor înflori.
Voi ajunge oare până atunci când Tu,
Coborând din cerurile Tale atât de înalte
Şi atât de aproape de carnea mea,
Te vei plimba prin răcoarea serii
Printre florile mele şi copacii mei înfloriți
Ce au crescut în trupul meu ?

***

Lacrimile roşii ale soarelui
Se revărsau pe fruntea inimii
Şi le ascultam clipocitul lor tăcut
În râurile mele
Şi-a tăcut,
Şi-a tăcut sunetul lacrimei,
A tăcut
Şi-a rămas cerul pustiu de lacrimi,
Pustiu de cruci,
De mâini înălțate, de aripi,
De mâinile mele tăcute,

De obrajii mei reci şi goi
''Hei''m-am auzit întrebată,
<Tu, pe cine iubeşti?>
<Nu ştiu> I-am răspuns,
Iubirea e o taină>
Şi El m-a întrebat din nou
<Pe cine iubeşti ?>
Şi iarăşi I-am răspuns <nu ştiu>
A tăcut… a tăcut…a tăcut…
S-a lăsat noaptea
Şi El m-a întrebat din nou
<Pe cine iubeşti ?>
Am tăcut,
El a început din nou să tacă.
Am tăcut şi auzeam clipocitul
De rouă al soarelui…
După timp îndelungat
Am început să strig cu lacrimi
De sânge alb
<Dumnezeule…Dumnezeule…>

***
Stau undeva pitită,
Nici eu nu mai ştiu unde sunt
Şi universul din privirile mele mă-ngheață,
Stelele mă fac să amețesc.
Câtă tăcere în fața acestor stele ce strălucesc,
Nici un cuvânt universul nu scoate,
Numai noi oamenii vorbim între noi,
Prin cuvinte absurde.
Câtă singurătate, câtă pace respingătoare!
Toată tăcerea asta din creația Ta
Mă îngheață,
Dacă nu ai fi Tu, dacă nu ai fi Tu,
Să-mi înalț gândul meu la Tine,

Ce m-aş fi făcut de atâția ani,
De singurătate.

***
Domne, cât de sublimã este creația Ta
Şi cât de departe sunt eu de Tine!
Cum aş putea săruta floarea aceasta de pe lac,
Nufărul acela minunat dacă e atât de departe,
E noapte şi e frig, şi nu pot zbura până aclolo,
Nu pot să înnot, apa e rece,
Nu pot să mă desprind de copac,
Până la vârfurirle brazilor să-i mângâi,
Nu pot ajunge,
Nu pot zbura până la stele şi înapoi,
Nu por ajunge pe fundul lacului să ating
Nisipurile şi rădãcinile florilor.
Totul mă respinge, Domne, prin necunoaştere.

Uite, uite, lebăda aceea de pe lac,
Ce minunată este, Doamne!!
Ce vine încet, plutind, spre mine, printre nuferi,
Dar ea nu ştie că eu sunt aici.
O singură mişcare dacă aş face,
Ea ar zbura, ar fugi,
S-ar îndepărta de mine, pentru că ea ştie
Că eu pot s-o omor, s-o ucid, să-i ucid frumusețea.
Câtă frumusețe, câtă frumusețe, Doamne
Şi cât de străină sunt eu de esența ei!
O, Doamne, dacă Tu ai fi aici lângã lacul acesta,
Lângă lebăda aceasta ce pluteşte frumos,
Cât de minunat ar fi, aş zbura cu Tine pretutindeni.
Tu m-ai ține de mână şi aş putea zbura până la stele
Şi aş lua stelele şi le-aş presăra
Peste munți şi peste copacii aceştia frumoşi,
Şi peste lebăda aceasta minunată.

Împreună cu Tine, Iisuse aş putea să înnot,
Împreună cu lebăda aceea printre nuferi
Şi ea nu s-ar teme de mine,
Nu s-ar îndepărta, aş pluti cu Tine deasupra lacului
Şi aş înceta să mă tem.
Ar înceta singurătatea mea, Te-aş iubi oare mai mult ?
Cât de orbi îmi sunt ochii în întunecimea asta
Şi cât de departe sunt de Tine, de frumuseţea Ta!!
Da, da şi locuind în mijlocul acestei frumuseţi!!!

***

Frumoase sunt lucrurile din preajma mea
Ele mă trimit cu gândul la Tine
Omul mă înspăimântă cel mai mult,
El mă face să mă simt departe de Tine,
Cu cine să mă asemăn eu, Doamne?
Cu florile Tale ca să pot trăi?
Dar aici flori nu mai sunt,
Decât flori de contrabandă.
Aici doar banii înfloresc şi patima omului,
Pentru ei, pentru nimicurile prea importante.
Unde să fie inima mea,
Ca eu să ştiu că floarea inimii mele
Este floarea Ta?
De multe ori mă întreb Doamne,
Oare cuvintele mele sunt cuvintele Tale?
Oare nu cumva vorba mea
Ţine de o altă dezordine ce nu e legea Ta?
Mă înspăimântă Doamne
Până şi lucrurile din preajma mea
Când ele sunt atinse de oameni.

***

Doamne, dacă aş putea scăpa
De toate amintirile mele,

Dacă aş putea scăpa de toate aceste imagini
Ce-mi taie privirile, ce-mi dărâmă ochii,
Doamne, dacă aş putea trăi din nou,
Copilăria mea
Doamne, cât de minunată este speranța Ta
Prin gândul meu la Tine !

***
Oare să prind curaj să visez?
Oare să prind curaj să scriu?
Oare să prind curaj să închipui?
Poate că numai aşa voi putea să zbor.
Eram atât de departe de mine,
Atât de departe şi am pornit-o
În goană prin pădurea copilăriei mele
Şi tot fugeam, fugeam, fugeam,
Mi se părea uneori că visez
Şi că-n visul meu zbor, zbor, zbor
Peste toată frumusețea naturii
Şi peste visul meu, peste corpul meu
Peste totate amintirile mele să zbor.
Peste tot pământul!

***
M-am oprit în fugă lângă un copac,
Lângă copacul acela unde eu mă rugam.
Ah! de câte ori nu m-am rugat Lui.
De câte ori nu am plâns,
Nu am plâns,
Că nu ştiu ce-i cu mine
Şi că mi-e silă de viață şi o urăsc,
De câte ori nu I-am spus, la copacul acela, Lui
Tot ce puteam spune,
I-am spus că nu mai pot trăi
Că nu mai pot iubi,
Că mi-e silă de viață,

Că nu mai pot trăi, ah, de câte ori,
De câte ori cu ochii înlăcrimați, n-am privit,
N-am privit cerul înstelat printre crengile
Încărcate de umbră şi lumină strălucitoare,
De câte ori nu m-am simțit fericită,
Lângă copacul acela, de câte ori după plâns
Sau după vorbe înverşunate, o speranță nouă
Îmi învăluia sufletul şi plecam zburând,
Să mai trăiesc încă o clipă, încă o oră, încă o zi,
Cât de minunat era salcâmul acesta!
Aici era mănăstirea mea,
Salcâm ce-a crescut la marginea lacului.
Ce ciudat, ce frumos salcâm, când era în floare!

***

HAIDEȚI TINERI

Aprilie ’92

PARTEA ÎNTÂI

Hei, neam ajuns de ocarã
Nu auzi cum plânge Dumnezeu
La fiecare poartã închisã?
Voi, cei însingurați de pãcatele voastre,
Voi, cei însingurați din cauza urii din voi
Lepãdați tina pãcatului vostru
Şi întindeți brațele spre Iisus Hristos
Iisus Hristos, Mântuitorul lumii!!
Tineri, voi ce sunteți bãtrâni
Pentru cã sunteți bãtrâi sufleteşte,
Aruncați bãtrânețea din voi,
Primind lumina lui Iisus,
Primind lumina de candelã
În ochii voştri spurcați de sãruturi,

De idei ce nu v-au folosit niciodatã,
De ţigãri şi dansul satanei.
Şi-a fãcut omul jucãrii,
Ca sã-şi uite de pãcate,
Sã-şi umple timpul lui gol de gândire
Şi l-a uitat pe Dumnezeu-e atât de simplu!!
Şi-a fãcut maşini, blocuri, avioane,
Are ştiinţa cu care creeazã goluri de aer,
A distrus copacii şi a strivit florile
Şi crede cu atâta mândrie în el,
E persoanã importantã în lume,
Devenit din maimuţã om!!!
Îşi aprinde becuri şi le-nchide când vrea,
Astea ţin loc de soare, de luminã,
Dã drumul la muzicã, la casetofon
Şi aude spurcãciunile lumii cântând,
Dã drumul la televizor
Şi vede femeile goale cum se-ntind ca viermii.
E bogat, are de toate "învãţatul" nostru,
Pleacã în strãinãtate sã-şi "etaleze cunoştinţele"
America e la modã, nu mai e Parisul,
El nu-şi vinde ţara, şi-o dã degeaba,
Nu-şi mai place neamul, e de proşti, de calici,
Nu are dolari România, nu are, e calicã,
Nu are oameni vrednici sã-i asculte vorbind.

PARTEA A DOUA

Haideţi tineri, feciori şi fecioare,
Voi haiduci minunaţi ai neamului meu,
Intoxicaţi în felul acesta, nu simţiţi,
Nu simţiţi, cum acel ceva sensibil din voi,
Plânge de fricã sã nu fie distrus?
Prinţi şi prinţese ai neamului meu,
Nu vã apasã povara prostiei din jur?

Haideţi tineri adevãraţi
Sã devenim tineri prin lumina Liturghiei,
Sã devenim tineri desãvârşiţi,
Cântând lui Dumnezeu şi oamenilor despre iubire.
Noi, cei ce ne temem de bãtrâneţe,
Noi, cei ce ne temem de moarte,
Sã aruncãm toatã scâraba ce vine din tinã,
Sfinţindu-ne trupul nostru,
Îndumnezeindu-ne speranţa noastrã,
Înãlţându-ne sufletul nostru,
Pentru a devevi îngeri aici pe pãmânt.
Hei, tineri monahi şi mireni totodatã,
Sã fim tineri prin rugãciunea noastrã,
Gãsindu-l pe Dumnezeu, pe pãmânt fiind,
Nu mai suntem bãtrâni, nu mai suntem morţi,
Suntem pururi tineri, chiar si bãtrâni fiind.
Sã aruncãm, sã aruncãm toate pãcatele noastre,
Nu vedeţi câtã suferinţã aduc?
Sã ne spãlãm trupul şi sufletul nostru,
Prin botezul lacrimilor noastre,
Sã venim la Iisus, Mântuitorul lumii,
Cãci prin El moartea este învinsã,
Suntem în viaţã şi prin viaţã în El.
Haideţi, haideţi tineri şi vârstnici,
Monahi şi mireni totodatã,
Sã rãsturnãm sufletul nostru cel întinat,
Întinat de pãcate,
Sã devenim pururi tineri în lumina lui Iisus,
Iisus Hristos, Mântuitorul nostru,
Înãlţat la ceruri şi prezent cu noi,
În serile de tainã a rugãciunii noastre.
Haideţi, haideţi tineri,
Nu vedeţi ce greu este sã fii singur?
Singur numai cu prostia şi cu pãcatele tale
Şi a celor din jur?
Singur şi numai cu dorinţa de a fi alãturi

De cel care luptã la fel ca şi tine?
Haideți, feciori şi fecioare,
Haiduci minunați ai neamului meu,
Plãieşi tineri ai sfântului Ştefan,
Lucrați tainic prin rugãciunea voastrã,
Dați perdeaua neguroasã din fața ochilor voştri,
Mistuiți-vã în codri de gânduri
Şi luați aerul dreptãții în piept.
Hei, mã auziti, mã auziti, prinți si prințese,
Ajutați-mã, ajutați-mã,
Nu mai pot singurã, am obosit!
Hei, hei, mã auziți,
Nu suntem calici, nu suntem neam de ocarã,
Putem rãsturna rãul din noi şi din lume,
Putem învinge moartea sufletului nostru.!!
Haideți, haideți tineri,
Sã repetãm cuvintele Mântuitorului,
"Fiți desãvârşiți precum Tatãl vostru
Cel din ceruri desãvârşit este!"
Haideți, sã devenim noi înşine
În propria noastrã libertate,
Prin lumina lui Dumnezeu!
Sã facem din neamul acesta ajuns de ocarã
Sã dãinuie printr-o cetate de sfinți.
Sã facem din el aşa cum l-a visat Eminescu,
Şi Bãlcescu şi Iancu, şi Tudor Vladimirescu,
Aşa cum îl visa fiece domnitor,
Legat de pãmânt şi de țarã,
De înțelepciune şi de Dumnezeu.
Haideți tineri, monahi şi mireni,
Sã ne-ajutãm prin cuvântul nostru lãuntric,
Nu simțiți, nu simțiți cum cineva bate la uşã
Iar noi nu deschidem?
Haideți sã privim, sã privim la minunãția naturii
Şi vom auzi, vom auzi, cum cântã Dumnezeu!!!
Hei, frumusețe tânãrã şi trainicã,

Tineri ce suntem tineri şi vom rãmâne tineri,
Sã aducem jertfa sufletului nostru
Pe altarul creației,
Ce este viața noastrã îndumnezeitã.
Știți, pãmântul are nevoie de sfinți
Cum are nevoie o floare de soare,
Luați-vã rolul în serios
Cã Dumnezeu ne aşteaptã în tainã
Sã pângem şi sã vorbim fericiți
Alãturi de El.

Notă: această poezie a fost scrisă în ’92 şi citită la un miting la Iaşi, în ’93, organizat de ASCOR, in fata Palatului Culturii şi a apărut imediat pe posturile de radio şi televiziune .

***
cu sufletul lipsit şi gol
înalț gândul meu la Tine Doamne.
de ce mi se pare că mor
şi singurătatea mă taie în suflet
de ce îmi e frica de Tine?
De mine, de viata, de lume?
De ce mi se-ntunecă mintea
Şi lacrimile fără sa-mi curgă îmi curg mereu
mereu plânge sufletul meu
şi nu mai ştiu ce se întâmplă cu mine
trimite-mi Doamne, felul iubirii mele
şi nu mă lăsa să mor mereu
sa-mi moară sufletul în mine?!!!!

***
Sufletul meu parcă e un cerc alb
Gândurile curg libere
Ca niste pete de culoare albastre
Cercul meu e alb

Şi e atat de larg
Şi e atât de adânc
Albul acela parcă
Mi se desface în aripi
Uneori...
Când gândul e mai sălbatic
Ceva purpuriu începe să-mi
Nască în suflet
Ceva purpuriu...
Şi ceva alb, ca o sabie
Îmi taie de multe ori râul,
Râul meu de lumină
Şi apă ...de lacrimi...
Când găndul sălbatic
Urlă şi strigă ...
O floare albastra coboară
În cercul meu alb
Şi o mână care îi mângâie
Frunzele...şi o gură…
Care-i sărută petalele
Şi-mi rosteşte usor
Printr-un alt gând purpuriu
Îmbinat cu lacrimi albe
„Primeşte pacea copilă!”

***

Mă duceam în vis spre izvorul meu
Ma duceam în vis
Şi acolo eu mă rugam
Mă rugam
Şi simțeam cum creşte iarba
Cum cresc florile
Simțeam cum cresc copacii
Vedeam cum cresc copacii
Copacii...copacii...
Şi mergeam în vis spre izvorul meu...

Mergeam în vis spre izvorul meu!...
Izvorul meu!
Apa...apa...
Apa izvorului meu îmi inunda privirile,
Imi spala ochii,
Imi spala ochii
Îmi spăla picioarele
De ce Dumnezeule,
Căram apa asta în mine?
De ce, de ce o căram Iisuse?
Şi o beam, o beam, o beam...
Şi simțeam că însetez...
Însetez, însetez mereu...
Până când...
Până când floarea venea spre mine
Caci eu stăteam sun apă,
Venea o floare şi-mi inunda ochii..
Îmi inunda ochii...ochii...
O floare...o floare...
Ce izvora din izvorul meu..
Din izvorul meu a izvorât odată o floare...
O floare...căci eu stam sub ape..
Ape...ape ce-mi inundau sufletul...
Şi-mi spălau picioarele
Picioarele pline de colb,
Pline de nămol...
Şi mâinile mele, şi fața mea...
Şi m-am uscat în razele soarelui
În razele soarelui m-am uscat!
Ce violet era floare din vis...ce violet..
Ce violet era floarea din vis....
Floarea din vis...ce violet...
M-a doborât rugăciunea...
m-a prăvălit rugăciunea-n genunchi
Şi-mi căutam lacrimile mele-n pământ...
Îmi cautam lacrimile mele-n pământ...

Şi eram doborâtă-n genuchi...
Şi-mi culegeam floare izvorului meu
Izvorului meu.
Izvorului meu ce pluteam în vis catre el
Către el...Şi pluteam mergând în genunchi...
Şi pluteam mergâng în rugă...
Şi pluteam în genunchi...
Spre un lac...
Spre un lac ce înflori nuferi
Şi eu plângeam căutându-mi
Iubirea cereasca...
Am coborât cu trupul sub ape
Şi iubirea mea în iubirea de floare...
O!...Dumnezeule....Dumnezeule...
Plângea iubirea mea dupa Tine!....
Iisuse!...Dumnezeule!...Dumnezeule!...
O !..Dumnezeule!...
O!...Tată…priveşte la Fiul Tău...
E de mână cu mine?!.....

***

Am întins mâna mea în fața soarelui
Şi si desfăceau mugurii în flori
Flori plouau peste tot pământul
Şi cerul se desfăcea, se dechidea,
Şi cerul cobora în inima mea,
În sufletul meu,
Se dechidea cerul în flori
Şi curgea lumina în mugur!
Curgea lumina în mugur!
Şi eu iubeam, eu iubeam,
Şi eram atât de fericită!
Era soare si curgea lumina!!!
Speranța!!!!

***

Era undeva, cineva, pe aice, pe-aproape
L-am văzut anul trecut
Era cu ochii albaştri
Şi fugea, fugea, fugea...
Alerga până la un copac,
Apoi până la izvor,
Apoi la o stea!
Până la un nor, alerga, alerga!
Şi deodat'o lumină...
Când mă uitai
Avea o icoana în mâini
Ce-i lumina ochii albaştri
Şi mai avea un penel...
Şi fugea, fugea, fugea...
Deodată s-a aşezat,
S-a aşezat pe unda izvorului
Şi plutea maestrul sfânt
Şi nu mai fugea, penelul fugea...
Şi maestrul stătea, stătea,stătea...
„Hei, ce faci aici?" l-a întrebat o zână
„Hei, ce faci aici?" l-a întrebat pădurea
El n-a răspuns, ci s-a uitata la ceruri,
Plutea ca-ntr-un vis, răstignit pe o cruce...
Pe cer apăru o stea, o stea, o stea,
La izvor un penel apăru...de argint...
Ba de aur...diamant? Nu ştiu!
Ce-ți trimitea în ochi lumini albastre.
Maestrul sfânt fugea, fugea, fugea,
Se ruga, se ruga, se ruga
Şi a apărut o stea...o stea..o stea...
Maestrul sfânt!!

***

Şi aud clopotele cum bat
Şi în mine cântecul sună
Vară, vară, dă-mi şi mie căldură
Căci mie mi-e frig
Şi inima îmi îngheață iubirea...
Ştii..ştii..clopotele cum bat
Le aud sunând, umplând universul
Cu ploaie de sunet, cu ploaie de cânt
Și stelele nasc şi cântă în sunet de raze
În dangât de vis, adunat într-o frunte,
Într-o frunte maiastră de sfânt,
Oglindit într-un zbor, în dangat de cântec,
Fiindcă acum e Buna Vestire
Îngerul vesteşte mereu,
Vesteşte lumii întregi
Că Dumnezeu s-a născut din nou printre oameni.
Hei, prieteni,
Hai să cântam în sunet de clopot
Şi vioara să-şi sune în doină iubirea...
Prieteni, prieteni,
Îngerul a vestit
Că Dumnezeu s-a născut printre oameni
Uitați, îngerul aduce solia
Priviți, priviți universul cum vineri,
Cum cade în sunet de stea
Peste ochii din noi obosiți de lacrimi şi rugă,
Vdedeți, vedeți prieteni
Îngerul a venit să vestească lumina
Dumnezeu s-a născut printre oameni,
Maria, Maria, Fecioara
Ascultă şi se-naltă la cer, la cer,
Dumnezeu e aici, lângă noi,
Universul coboară prin raze, prin raze de foc,
Şi Fecioara, şi Fecioara,
Ascultă pe înger, ascultă pe înger,

Şi Fecioara va naşte un prunc, pe Iisus,
Îngerul aduce Buna Vestire,
Că Dumnezeu s-a născut printre oameni.
Haideți prieteni, haidem...
Clopotele sună într-una în univesr
Nu mai suntem singuri prieteni...
Suntem cu El, priviți-L cum naşte,
Priviți-L cum naşte în noi!!!!!

***

Doamne, ce mare minune ne-ai dat, amintirea,
Dacă Te-am putea purta viu
În locul inimii noastre şi de acolo, din locul acela
Atât de tainic să vorbeşti cu noi, să vorbeşti cu mine,
Dacă inima mea ar putea vibra
La tot ce e mai frumos pe lumea asta,
Adică la Tine, la iubirea Ta,
Dar cum să păstrez Doamne,
În amintirea mea această mare minune,
Care e iubirea Ta?

***

Oraşul e înspăimântător dar aparent prielnic,
În el poti face absolut orice, căci oamenii legii
Oricum nu văd sau îi poți face orbi,
La crimele tale strigătoare la cer.
Dacă astăzi homosexualitatea şi prostituția
Devin legi binecuvantate de stat,
Mâine şi crima va fi o lege
Împotriva omului sfânt.
O, Doamne, spune-mi Tu ce să fac,
De ce mi-ai dat să trăiesc
Într-o lume atât de nebunâ.
Oare dacă m-aş fi născut, Iisuse

Pe timpul Tău, aş fi strigat, Doamne
Cu îndârjire <răstigneşte-L> ?
Nu aş fi plâns la picioarele Tale,
Însângerate şi m-aş fi bucurat cu Tine
Când ai venit înviat către noi toți,
Părăsiți şi batjocoriți de cei ce
Te-au ucis pe Tine?
Spune-mi Doamne, Mântuitorul meu,
Cum să fac să nu mă înşel
Că Dumnezeul meu eşti Tu
Şi numai Ție trebuie să mă închin eu
Iar Tu eşti cel ce mă iubeşti şi mă chemi la Tine ?

***

O, nu, cât de mult doream
Singurâtatea unui pustnic,
Dar nu în pustia pădurii
Ci în pustia unui oraş mare,
Atât de mare încât să te sufoci,
Încăt nu mai ştii unde eşti
Şi nu mai ştii cine eşti
Dar pustiul acesta este la fel de frumos
Ca şi pustiul pădurii,
În loc de flori, copiii mici zâmbesc
Şi în loc de copaci înfloriți
Oameni stresați si crispați,
Cu grija încrețită pe frunte
Şi cu sărăcia pictată pe haine.
În loc de fiarele pustiului
Sunt oamenii ce nu te cunosc
Şi plictisiți, cu arma ucigatoare
În suflet, trec peste tine
Ca peste un gunoi.
Cum să nu te rogi în acest pustiu,
Atăt de înfiorator şi cu atâta moarte,

Unde oamenii cad secerați ca iarba câmpului
De bolile sufletului ce ne biciuie în iad.

***

Doamne, cât de fericită sunt astăzi,
Câtă bucurie îmi aduce singuratatea mea,
În linişte mă gândesc la Tine
Şi câtă pace are sufletul meu,
Nu mai plânge cu atâta durere
Ca atunci când eram
Numai eu singură pe pământ,
Fără Domnul, orfană de tot,
Fără nici o mângâiere în suflet.
O, cât de naivă eram atunci
Să nu mă gândesc eu la Domnul,
Cât de mult mă iubeşte,
Nici nu mai pot să înțeleg de ce plângeam
De ce eram atât de deznădăjduită.
Dar acum sunt singură cu Dumnezeul meu
Şi pacea lui coboară peste mine,
Am închis ochii şi adorm mereu.
Câtă linişte ai dat, Doamne,
Sufletului meu ce nu mai este singur.

***

Sunt singură cu Dumnezeu,
Nu e nici un om în odaia mea,
Eu stau şi ascult, ascult singurătatea cum tace,
Iar Domnul este cu mine în singurătatea mea.
Domnul e cu mine şi eu sunt fericită.
E noapte, oraşul are becurile aprinse,
Maşinile vuiesc şi oamenii merg pe străzi
Fiecare cu gândurile lui,
Câtă lume adunată într-un oraş
Atât de mare, cu atâtea maşini,

Cu atâtea străzi, cu atâtea tramvaie,
Dar zgomotul acesta de fond
Nu ajunge până în chilia mea
Dintr-un bloc cu zece etaje,
Sunt foarte mulți oamenii în blocul acesta.
Mă rog mai ales pentru cei trişti şi pentru mine.
Oamenii mă înspăimântă de moarte,
Cu păcatele lor iraționale,
Cât de plictisitori sunt oamenii
Când nu vorbesc despre Dumnezeu.
Stau în chilia mea dintr-un bloc
Şi mă rog în singurătate cu Domnul,
Ce pustiu… !!! Fugi de el!

***

Doamne, ce fericită sunt
Că vei veni cu mine
În camera mea încuiată
Şi vom sta împreună acolo.
Poate atunci Doamne,
Îți voi putea spune
Cât de mult Te iubesc.
Doamne, nu-i aşa că eu Te iubesc
Cât de mult imi doresc, Doamne
Ca în sfârşit eu să Te pot iubi
Şi să fim împreună cu sfinții toți
Şi toata creația Ta, Doamne,
Împreună cu Tine să fim
Şi dragostea Ta de Sfântă Treime
Să danseze, Doamne în sufletele noastre.

***

Doamne, in inima noastră
E o casă atât de frumoasă
Dar nu pot s-o descui,

Pentru că nu pot întra acolo
Decât impreună cu Tine !
Doamne, ce fericită sunt
Că Tu eşti, că Tu ai înviat,
Că Tu eşti viu
Că Tu învivezi mereu
În inima noastră
Pentru că Tu poți să vii
Cu mine în camera mea.

***

Doamne, Tu nu ai murit,
Tu nu mori niciodată,
Tu nu poți muri, Tu învivezi,
Tu învivezi în inimile noastre,
În iubirea şi fericirea noastră.
Tu eşti, Tu învivezi
Acolo unde noi murim
Ca să ne învivezi şi pe noi
Şi să nu mai fie moarte.

***

Va fi sărbatoare, Doamne,
În ziua aceea tot omul va plânge
De fericire mare, pentru că noi
Noi toți, atât de chinuiți
Şi atât de trişti
Vom râde şi ne vom bucura
Fiincă ne-am reântors însfârşit acasă,
Pentru totdeauna acasă, acolo unde
Iubirea pluteşte peste tot
Şi unde Tu ne aştepți cu brațele deschise
Pentru îmbrățişarea iubirii
Ce ne-am dorit-o şi pentru care am rătăcit,
Ce fericită voi fi atunci, Doamne,
Când Te voi privi în ochi

Şi-Ti voi spune însfârşit
<Doamne, Tu eşti !>

***

Iţi dai seama, Doamne,
Noi doi şi cu oamenii
Împreună vom pluti
Şi vom dansa
Asemeni ploilor
În zborul curcubeului
Şi asemeni privirilor ce
Te văd.

***

O, Doamne, ce minunat va fi atunci,
în ziua cea mare, când totul va fi nou,
Când va fi sărbătoare şi vom zâmbi iarăşi,
Dar voi zâmbi pentru prima oară,
Căci sunt în casa Ta, căci Te iubesc.
O, Doamne, ce fericire,
Să plutesc în jurul Tău, să Te privesc,
Cum nu am putut niciodată să Te văd.

***

Doamne, florile astea albastre
Au umplut pământul cu parfumul lor.
Doamne, iţi dai seama, tot pământul
Să vibreze la chemarea Ta,
La cântecul Tău,
Tot pământul să cânte odată cu Tine
Şi noi oamenii să cântăm
Plutind în jurul Tău,
Asemeni stelelelor în jurul soarelui,
Asemeni florilor în jurul apei

Şi asemeni ochilor mei ce se învârt
Plutitori şi visători, strigându-Te
Şi privindu-Te să Te găsesc.
Prin toată creaţia lumii!!!!!!!

***

Trebuie să fie un lucru minunat
Să-l ai pe Dumnezeu cu tine neâncetat
Şi să vorbeşti cu El asemenea lui Noe,
A lui Avraam, a lui Isac şi lui Iacob,
Să fii tot timpul cu Mântuitorul în braţe
Şi să rosteşti mereu acelaşi nume drag,
Ce minunat mai trebuie să fie,
Când Domnul Dumnezeu te-asteaptă-n prag
Iar tu nu faci decât să-I sari în braţe.
Ce minunat mai este să te iubească Dumnezeu
Şi casa unde locuieşti să fie casa Lui,
Iar tu să fii acasă şi să dormi
De-atâta drum, de-atâta plâns, de-atâta noapte.

***

E cineva care stă şi priveşte
Dincolo de timp şi de spaţiu
Printr-o bucată de cer
Şi printr-o sclipire de stea.

***

Era în aripa mea
Ochiul ce mă durea.
Zburam cu aripile strânse,
Zburam cu capul plecat,
Zburam cu mâinile-ntinse
În zări…
Spre El…
Zburam cu gura-ncleştată
…

Ochiul din aripa mea
Ce mă durea, plângea.

***

Vis, vis, eu,
Frig, vânt, frig,
Culori, frig, vânt,
Sfinți, lacrimi, cântec,
Sfinți, cântec, lacrimi,
Vânt,
Sfinți,
Cântec, dangăt,
Lumânare, dangăt, clopot,
Noi, glas, cântec, lacrimi,
Noi, lacrimi, cântec,
Noi, lumânare, dangăt,
Noi, lumânare,
Noi, vis.

***

Rugăciune
Clopot
Rugăciune
Dangăt
Bate clopotul
Sună clopotul
Rugăciune
Rugăciune.

***

Lumânare
Călăuză de drum

Lumânarea
Ce lumină
Drumul…

***
Vreau
O
Altă
Lume!!

***
În vuietul disperat
Al depărtărilor,
Te caut
Şi mă sperii.
Mă caut
Şi Te caut mereu.

***
Doamne, astazi sunt trista
e semn ca m-am indepartat de Tine
dar nu stiu cum sa fac
pentru ca numai bucuria
imi da putere sa merg
mai departe.
cat de mult ma inspaimanta viata
dar de ce traiec aceasta spaima ?

vreau sa ma las in purtarea Ta de grija
dar sa nu ma mai tulbur.

***
la El, cel nestiut
fug la El cu gandul
de frica unei noi caderi,
de spaima unei indepartari

in prapastii,
de cel care vrea sa-si faca
din mine
cea mai aleasa prada.
Doamne,
ma cutremura lacrima mortii
ce ploua pretutindeni

***
Eu
Viața….
Eu plutem şi
El mă ținea
De mână
Deasupra
Haosului !!

***
Mergea plutind
Pe o curbă,
Plutea în genunchi,
Mâinile îi erau linii
Infinite,
Ce ajungeau
La ochiul lui
Dumnezeu.

***
Se primeneau pământurile cu foc
Ardea lava roşie
Şi totul era
Lumină de flăcări !
Unde era El
Când timpul meu murea.
Îl auzeam că-mi strigă

În spațiile mele haotice
Ce răsunau…
De ce-ți este frică ?
De ce nu ai încredere în Mine ?
De ce te îndoiești ?
De ce ești lașă ?
Simțeam că sufletul meu murea
De atâta căldură,
De atâta lumină
Ce mă mistuia,
Îmi strivea privirea, inima !
Leşinasem,
Crezusem c-am murit
Şi în timp ce pământul
Deveni vulcan ce mistuie fumul şi aburul
Eu plutem şi
El mă ținea de mână
Deasupra haosului !!
Murisem
Sau înviasem?
Ceva răsuna în mine,
Din hău auzeam…
„De ce nu ai încredere în Mine?
De ce te îndoieşti ?”

***

Luci steaua,
Luci lumina,
Luci lumina în ochi
Şi am văzut ochiul.
Ochii…
Ceva în mine chemă tainic
Chemă tainic în mine El.

***

Tu, care eşti o umbră roşie
Scăldată în soare
Cu găurile chiroanelor în zări,
Dăruieşte-mi cheia iubirii Tale,
Fii călăuza gândului meu
În lumina privirilor Tale.
De ce apune creanga măslinului
Peste mormintele morților ?
De ce ramurile finicului
S-au uscat în
Întâmpinarea chinului Tău?
De ce nu-Ți aud paşii
Ce se desprind din nori?
Cerul s-a întunecat
Iar eu nu mai sunt!
Vino acolo unde eu m-am pierdut
Şi găseşte-mă Tu,
Găseşte-mă Tu,
Iisuse Hristoase!

***

Lacrimile roşii ale soarelui
Se revărsau pe fruntea inimii
Şi le ascultam clipocitul lor tăcut
În râurile mele.
A tăcut,
A tăcut sunetul lacrimei
Şi-a rămas cerul pustiu de lacrimi,
Pustiu de cruci
De mâini înălțațe, de aripi.
Mâinile mele tăcute,
Obrajii mei reci şi goi stau:
“ Hei” m-am auzit întrebată,
“Tu, pe cine iubeşti?”

“Nu ştiu” I-am răspuns,
“Iubirea e o taină”
Şi El m-a întrebat din nou
“Pe cine iubeşti ?”
Şi iarăşi I-am răspuns “nu ştiu”
A tăcut… a tăcut…a tăcut…
S-a lăsat noaptea
Şi El m-a întrebat din nou
“Pe cine iubeşti ?”
Am tăcut.
Totul tace.
Am tăcut şi auzeam clipocitul
De rouă al soarelui…
După timp îndelungat
Am început să strig cu lacrimi
De sânge alb
Cu mâinile spre stele.
Dumnezeeuleeeee!!!!!

***

Cuvintele parcă mi-ar fi
Doar nişte culori estompate,
Parcă privesc departe
Şi vreau să văd
Cum El se apropie.

***

Şi totuşi, departe…
Departe este aici, aici
Unde El păşeşte
Iar eu doar privesc tăcând.

***

Pulbere de lumina

Pulbere de lumina
presară cineva din cer
asemeni ninsorii ce ne cuprinde
lumina devine cuvântul din noi
ce rosteşte în şoapta taina
în care tu şi cu mine suntem
lumina în pulbere ne dansează uşor
ninsoarea se aşează pe mâinile noastre
privirile noastre sunt curcubeu
şi cel care presară lumină tace.

***

Muzica din tine călătorea
prin toată creația lui Dumnezeu
s-o slăvească, s-o mărească,
să-l laude pe El, pe El,
Cel Ce a făcut toate,
tu dădeai glas acestei călătorii
către El printr-o vioara măiastră
toate stelele tăceau ascultând,
ascultând sfioase cântecul tău,
simfonia ta adusă,
darul cel mai de preț lui Dumnezeu

***

Hei, hei, Tu,
Dumnezeul meu,
Tu, ce m-ai creat din iubire,
de ce iubirea este
cel mai minunat dar al Tău?
Tu, Tu, Tu cel care eşti

Lumina cea de dimineață,
De ce m-ai trezit pe mine,
De ce l-ai trezit pe el,
Să ne prindem de mână
În aceeaşi iubire
Şi să călătorim acum
Până în vârful muntelui
Cel mai înalt,
Noi doi să ne-ntalnim cu Tine.

***

Copacul violet a crescut
La temelia bisericii albastre.
Era atât de înalt copacul acesta,
Eram îmbrăcată în alb
Şi mă ardea soarele cu putere.
Era cald…era vânt de vară.
Gardurile bisericii erau munții,
Munții cei înalți,
Munții cei înfloriți
În culorile apelor
În culorile visului,
În transparența mâinii
Să prindă razele de soare şi de vânt.
M-am rezemat de tulpina copacului
Ce-si desfăcea crengile înflorite uşor
Şi mă îmbrățişau crengile,
Mă sărutau frunzele verzi,
Frunzele verzi, albastre, străvezii.
Rădăcinile copacului înfloriră
Boboci de trandafir violet
Şi îmbrățişară biserica şi pe mine
Şi pluteam peste zidurile de munți
Într-un dans nebun la cântecul vântului.
O lacrimă transparentă căzu
In palma mea intinsa sa mangaie florile,

Fruntile muntilor si radacinile copacului
Si zidurile transparente ale bisericii…
Cand am strans lacrima in pumn,
Soarele aparu dintr-o data la rasarit
Si te-am vazut in fata altarului
Ingenunchiat in rugaciune.
Altarul era numai flori vii ce cantau,
Cantau cu vocile de inger o simfonie sublima.
Te-ai ridicat si mi-ai luat cealalta mana
Intinsa spre tine si m-ai dus
In fata acestei minuni a lui Dumnezeu.
Noi doi locuiam in biserica asta transparenta
In mii de culori si radacinile copacului crescute
Pana la cer ne dansau prin univers
Cantul infioarator al iubirii umane
Si al iubirii „nebune” a lui Dumnezeu.

***

Rafael

Odata stam sub un tei
Si zidul vechi al bisericii imi statea in fata,
Stateam cu mana intinsa sa prind,
Sa prind lumina in pumn
Si s-o strang,
Sa intre in mine adanc….
Deodata o floare mi-a cazut in mana,
Era galbena, cu raze de soare in ea,
Ca parul tau lung si ochii tai albastri.
Rafael, tu semanai cu ea,
Cu acea floare de tei
Si te-am revazut,
Parca erai langa mine, te rugai,
Eram in genunchi amandoi, ne rugam
Si ne-am prins privirile de petalele florilor
Si apoi mainile

Si noi aveam aripi in spate frate
Si am zburat pana in varful teiului inflorit
Aripile noastre intinse-n vazduh
Formara biserica lui Hristos,
El veni si ne prinse de mana
Si in aceasta treime sfanta
Am fost rapiti la ceruri…
Rafael, tu nu stiai si nu stii,
Te-am legat frate de cruce,
Dar de fapt te iubesc fara sa stiu
Daca te-oi mai vedea vreodata
Aici, pe pamant….
As vrea sa ne-ntalnim in pustiu
Si apoi in ceruri,
Prinsi de mana si de lumina dragostei noastre!

***

haos şi luminã
putem face ca lumina Lui
sã ne despartã
pe noi de haos
doar gândul depãrtãrii
şi al cãlãtoriei
ne poate chema
spre departele
ce devine aproape.

***

Doamne,
sunt singură pe lume
şi în locul cel mai înalt şi mai ascuns
Tu eşti prezent
în această zbatere
a sufletului însingurat.
eu zbor către lumea
Ta necunoscută

***

Tu ai coborat în
spirala timpului
şi ai cuprins chipul de copil
ce priveşte mirat către Tine
în călătoria Ta în timp către noi
Tu ai mântuit lumea
prin jertfa supremă
ce devine axă pentru noi
rătăcitori în timpul
ce este numai al Tău
noi nu mai avem timp
decât cel al devenirii
către Tine.

***

lumea e un vârtej
şi din acest haos
numai Tu cu naşterea Ta
cu durerea din Tine
eşti axă, eşti sens,
eşti început şi sfârşit
ce mă îndepărtează pe mine
să fiu înghițită de vortex.

***

omul stă în genunchi
pe marea vieții
Tu eşti cerul, Tu eşti
lumina şi ne chemi
să călătorim
către un alt cer
scara aceea către cerul Tău
este drumul dintre noi doi

este drumul pe care
Tu ai păşit
ca eu să pot zbura
către Tine
cu o întreagă lume
prin infinitul creației Tale
ce este locaşul vieții mele

***

eu trăiesc acum şi aici
în infinit
în nemărginirea creată de Tine
Tu eşti scara,
Tu eşti sensul,
Tu eşti drumul,
spre înainte
eu nu mă opresc
şi e aşa de simplu
să nu privesc înapoi
în mersul meu
spre tot mai înalt
nu văd decât
treptele scării
ce e aşezată între mine şi Tine
Tu care eşti dincolo de univers
şi eu locuiesc
în infinitul creat de Tine

***

doar o lumină atinge pământul
îngerii cântă şi oamenii se tem
şi se apropie atât de tăcuți
de minunea lumii
încât noaptea devine zi
la naşterea Ta

în infinitul atât de mic
să Te cuprindă

***
marea e minunată
mai rece
care nu arde
şi eu pot păşi
peste razele ei
fără să mă topesc
fără să dispar
pentru că infinitul Tău
e drumul către
lumina de dincolo de cosmos
şi eu cu Tine prezent în creația Ta
pot zbura până dincolo de tot
ce este omenesc
să mă cuprindă
lumina ce a pătruns
de dincolo de univers
e ca un soare
face întunericul
să lucească în muguri de foc
şi gândul mult mai puternic
să nu se mai teamă
de această minune de pretutindeni

***
Iisuse, Iisuse, Iisuse
De ce atata iubire in mine
De ce atatea lacrimi
De ce atata suferinta
E ea mantuitoare ?

***

o iubire, o iubire
o iubire
o iubire mare
nu cuvant gol
sa fie Dumnezeu in mine
pentru ca iubirea
e cea dincolo de cuvinte
cand stai mut, intepenit,
fara sa poti scoate un sunet
si numai sufletul graieste tacut
intr-o unire cu cerul

***

Dumnezeu,
Dumnezeu, Dumnezeu,
Va incolti samanta
In pamant ales
Te rog Iisuse,
Te rog Iisuse,
Mantuitorule,
Mantuitorule.

***

hei, hei, Tu,
Dumnezeul meu,
Tu, ce m-ai creat din iubire,
de ce iubirea este
cel mai minunat dar al Tau?
Tu, Tu, Tu cel care esti
Lumina cea de dimineata,
De ce m-ai trezit pe mine,
De ce l-ai trezit pe el,
Sa ne prindem de mana

In aceeasi iubire
Si sa calatorim acum
Pana in varful muntelui
Cel mai inalt,
Noi doi sa ne-ntalnim cu Tine.

***

pentru tine
Pamantul intreg e o floare
Ce o tine in mana
Dumnezeu
Tu plutesti prin floare,
in lumina,
lumina, care e privirea
lui Dumnezeu
si lumina aceasta cand tu…
cand tu o atingi cu privirile tale,
devine simfonie, simfonie de gand
ce face ca floarea sa creasca,
sa infloreasca ca o minune
in mana lui Dumnezeu.

8 dec 2001

***

Iisuse, Iisuse, Dumnezeul meu,
Adu-mi te rog , acea forta divina
A focului lacrimei
Si da-mi dimensiunea
Intelepciunii prin gand
Si invata-ma sa iubesc, sa gandesc si sa cant
Adu-mi echilibrul credintei Tale
Invata-ma sa-accept marginirea, Doamne
Distruge in mine tot ce tine de mandru,
Da-mi Te rog, Te rog, Iisuse Hristoase,
Aceasta forta a iubirii si intelepciunii, Doamne.

***

Vreau sa visez, vreau sa visez,
Sa visez si am impresia
Ca am inceput sa visez
Putin cate putin,
Iisuse Hristoase, Iisuse Hristoase,
Am nevoie de ceva , ca de aer,
E iubirea, dar o altfel de iubire,
Iubirea e lumina pura, divina,
De asta frumusete am nevoie
S-o percep, s-o traiesc,
S-o prind in ochii mei
Si sa ma-nalt,
Sa zbor spre Tine, Dumnezeul meu,
Da-mi forta sa rezist,
Dar sa ma-nalt,
Sa ajung in templul luminat
De ochii Tai,
Am nevoie de ceva
Si-n permanenta caut si astept,
Astept si cant.

***

Vreau sa fiu o calugarita
In suflet si-n gand,
Atat de mult imi doresc
Sa am manastirea gandului
Visului meu,
Doamne, Iisuse Hristoase,
Si in codrul acela
Al imaginatiei si al visului meu,
In lumea sufletului meu,
Sa gasesc acea lumina
Care ma rupe de lume,

De absolut tot
Si de haosul din mine
In care m-am trezit suspendata
Si-n care exist.

***

Doamne, in golul acesta
As vrea sa apari Tu in mine
Dar eu sunt departe, departe,
m-am ratacit
te-am parasit Doamne,
sa nu ma parasesti,
iesi in cautarea mea,
caci totul secatuieste in mine
pana si farama de speranta
ce ma leaga de Tine
se decoloreaza in mintea mea
si eu sunt nicaieri, nicaieri,
nu stiu ce sa fac, Doamne.

***

Tata, de ce infloresc copacii ?
De ce infloresc?
Eu nu stiu cine esti, Tata?
Eu nu stiu cine esti?
Eu nu stiu ce se petrece cu mine, Tata,
Mi-i atat de frica de iubirea mea,
De ce nu Te pot iubi, Tata,
De ce nu Te pot iubi?
Mi-e atat de rau,
Ma doare atat de tare sufletul!
De ce infloresc copacii?
De ce atatea flori, Tata?

De ce atatea flori?

***
hai Ilinca,
cauta-ti tacerea ta
si intra in ea
si devii calugarul Natanael
hai Ilinca,
roaga-te lui Dumnezeu
si devii vie
prin rugaciunea Ta.

***
Doamne, iti multumesc
Ca astazi
M-am putut ruga Tie
Din toata inima mea.

***
Munții rãscoalã munții,
Timpul rãscoalã vremea,
Locul aşteaptã sã vinã sfârşitul,
Omul aşteaptã sã vinã iubirea.
Mântuitorul priveşte de sus
Cu ochiul de cer şi glas de izvoare
Și cheamã, cheamã pe sfinți.
Somn…somnul rãspunde acum
Peste toatã privirea de stele.
-Mã duc sã-i trezesc,
Rãspunde în tainã un glas de fecioarã.
-Hai, du-te, i-aratã cãrarea un înger,
Ținându-i fãclia în noapte.
-Pãmântul are nevoie de sfinți
Cum are nevoie o floare de soare.
Râspunde fecioara în tainã, prin şoapte.

***
M-a doborât rugãciunea,
M-a prãvãlit rugãciunea-n genunchi
Şi-mi cãutam lacrimile mele-n pãmânt
Îmi cãutam lacrimile mele-n pãmânt
Şi eram doborâtã-n genunchi
Şi-mi culegeam floarea izvorului meu,
Izvorului meu, izvorului meu,
Ce pluteam în vis cãtre el
Şi pluteam mergând în genunchi,
Şi pluteam plângând în rugã,
Şi plângeam în genunchi spre un lac,
Spre un lac ce înflori nuferi,
Şi eu plângeam cãutându-mi iubirea cereascã.
Am adormit cu trupul sub ape
Şi iubirea mea în iubirea de floare.
O, Doamne, Dumnezeule,
Plângea iubirea mea dupã Tine.
Iisuse, Dumnezeule, Dumnezeule,
O, Dumnezeule, o Tatã,
Priveşte la Fiul Tãu
E de mânã cu mine ?

***
Cãutare
<Unde e Iisus?
Unde e Iisus?
Hei, frate, tu de la El vii acum?
Spune-mi şi mie unde-l gãsesc?>
Feciorul tace şi nu aude.
Fecioara aleargã cu pletele-n vânt
Şi-şi ține marama pe cap sã nu-i cadã,
Întreabã de Iisus pe oricine vede în cale,
Pe tânãr şi pe bãtrân, pe copil şi femeie
Şi hainele-i tremurã spulberate de vânt.

În fața ei vede un drum, o potecã de țarã,
Nu mai e mult şi întunericul vine,
Ştie cã Iisus e plecet undeva în pustie
Sã se roage, nu e în sat acum.
Pãşeşte în fugã pârãul din vale
Şi aleargã spre munți, aleargã prin iarbã
Şi luna e sus, şi stelele sute şi mii,
Toatã natura e plinã de-un cântec divin.
Şi Ilinca plânge şi cântã,
Şi cântã cu ochii spre stele, spre lunã
Şi aleargã mereu cu capul în nori
Şi ochii în lunã !
Aleargã nebunã în munți
Şi începe sã strige prin cântec
De se cutremurã valea:
« Iisuseee, Iisuse, Mântuitorule,
unde eşti, rãspunde-mi,
Iisuse, unde eşti?»
Şi plânge şi aleargã în munți
Şi e noapte!
A intrat în pãdure
Şi urcã poteca pieptiş,
Se ține cu mâna de crengi sã nu cadã
Şi de creste de stancã
Şi cânta, şi cântã
De pare cã inima îi sare din piept.
Deodatã un om îi apre în cale,
Din cauza somnului nu-i aude întrebarea.
«Pe cine cauți fecioarã?
Şi ce-i cu tine aici?
Puțini pãmânteni au ajuns în aceste ținuturi»
Ea stã amețitã, priveşte şi spune uimitã:
«O, Doamne, Iisuse…
Voiam sã Te vãd,
Voiam sã-mi vorbeşti,
Voiam sã-mi rãspunzi la toate-ntrebãrile lumii,

Voiam sã-mi alungi
Teama şi spaima şi frica din mine,
Voiam sã fii cu mine, sã mã-nveți,
Sã mã înveți ce sã fac
Sã mã-nalț prin luminã,
Voiam, voiam…. »
Şi lacrimi mari, diamante mici
Îi lucirã în ochi, coborârã pe fațã,
Se oprirã pe piatra de stâncã…

***
Ah, Doamne, dacã aş putea
Sã-mi retrãiesc copilãria mea cu Tine
Şi sã scriu numai cuvinte mãrețe,
Sã transform totul în poezie,
Sã gãsesc frumusețea fiecãrui ceas
Şi sã mã gândesc prin el la Tine.

***
Ah, Doamne,
Dacã aş putea,
Tot ce mã doare, tot ce mã orbeşte,
Sã pun în fața Ta şi sã cad orbitã
La picioarele Tale şi sã plâng
Iat Tu sã-mi mângâi sufletul
Cu gândurile bucuriei şi ale iubirii,
Ale speranței cã Tu durerea mea o poți schimba,
O poți schimba în bucurie.

***
O, Doamne, dacã uneori durerea
Ce-o trãiesc aş putea s-o vãd
Strãluminatã-n bucurie
Şi dacã astfel sã mã pot ruga,
Te voi putea iubi,

Te voi putea cânta !
O, Doamne, câtã bucurie !!

***
O, Doamne, câtã fericire
Când stai la sfat în serile din zi
Şi-n zilelele din seri, în toate
Şi Tu transformi acele lacrimi
Ce-mi curg şi nu le pot opri
Mi le transformi în stele,
În mãrgãritare, în vise albe
În care eu copilã îmbrãcatã în mireasã
Plutesc râzând cu gândul meu la Tine.

***
Ah, Doamne,
Totul sã transform în poezie
Şi totul sã devinã cântec,
Sã cânt cu vocea mea,
Cu glasul meu,
Ție şi pãmântului întreg,
S-audã oamenii, s-audã toți,
Cã Tu eşti bun şi drag şi blând,
Cã Tu eşti viața şi-adevãrul,
Cã Tu eşti Dumnezeul cel adevãrat

***
Doamne, cum sã mã strecor ca şarpele
Sã nu mã vadã lumea cu urâtul ei
Şi sã rãmân Iisuse fãrã de prihanã,
Curatã, albã ca un porumbel?
Vãd încruntarea oamenilor în priviri,
Sãgeata lor cum mã loveşte zâmbitoare
Şi nu pot altceva decât sã tac,

Sã mã ridic sã fug şi plinã de durere
Sã îngenunchiez în fața Ta, lângã Altar.

***

Altarul Doamne, e închis
Cine-l închide, cine îl deschide?
Când e deschis eu pot îngenunchia?
Dar când biserica e încuiatã, eu unde stau?
În locul unde dorm acolo plec genunchii
Şi las sã-mi curgã lacrimi de amar
Şi de strãinã şi orfanã pe pãmânt.
Doamne, în curând, mã vei chema la Tine
Mã vei vedea şi-mi vei trimite
Sãgeți de gând îmbietor, sã cred iubirii,
Sã cred speranței, sã cred cã Tu eşti Acela
Ce iubeşti şi faci ca totul sã fie bine şi curat
Şi drept, o Doamne, ce minune,
Sã schimbi durerea mea în bucurie !

***

Sta Ilinca rezemata de stalpul templului
Sta cu privirile in jos si se chinuie
''De ce nu pot sa gandesc, Doamne?
De ce nu pot sa vin la Tine, Iisuse?
Vin peste mine ispitele, Doamne
Si ochii mei in ceata plutesc,
Gandurile mele intra in hatis de idei,
Iar eu raman sfasiata
La margini de drum.
Aud cornul ce inalta sublim,
Dand slava luminii Tale, Doamne.
In asta-naltare divina, Dumnezeul meu,
Simt cum sunt izgonita afara.
Acel tainic si pur s-a indepartat in lumina,

Am ramas aici in confuzia netacerii,
Zadarnic incerc sa ma rog Tie, Doamne,
Tot sacrul mi-a disparut,
Ca un diamant in foc aruncat.

***

Doamne, astãzi sunt tristã
E semn cã m-am îndepãrtat de tine
Dar nu ştiu cum sã fac
Pentru cã numai bucuria
Îmi dã putere sa merg
Mai departe.
Cât de mult mã înspãimântã viața
Dar de ce trãiec aceastã spaimã?
Vreau sã mã las în purtarea Ta de grijã
Dar sã nu mã mai tulbur.

1 aprilie 2005

***

Se primeneau pământurile cu foc
Ardea lava roşie
Şi totul era
Lumină de flăcări!
Unde era El
Când timpul meu murea.
Îl auzeam că-mi strigă
În spațiile mele haotice
Ce răsunau…
De ce-ți este frică ?
De ce nu ai încrdeere în Mine ?
De ce te îndoieşti ?
Simțeam că sufletul meu murea
De atâta căldură,

De atâta lumină
Ce mă mistuia,
Îmi strivea privirea, inima!
Leşinasem,
Crezusem c-am murit
Şi în timp ce pământul
Deveni vulcan ce striveşte fumul şi aburul
Eu plutem şi
El mă ținea de mână
Deasupra haosului !!
Murisem
Sau înviasem?
Ceva răsuna în mine,
Din hău auzeam…
„De ce nu ai încredere în Mine?
De ce te îndoieşti ?"

***
Tu , care eşti o umbră roşie
Scăldată în soare
Cu găurile chiroanelor în zări
Dăruieşte-mi cheia iubirii Tale
Fii călăuza gândului meu
În lumina privirilor Tale.
De ce apune creanga măslinului
Peste mormintele morților?
De ce ramurile finicului
S-au uscat în
Întâmpinarea chinului Tău?
De ce nu-Ți aud paşii
Ce se desprind din nori?
Cerul s-a întunecat
Iar eu nu mai sunt!
Vino acolo unde eu m-am pierdut
Şi găseşte-mă Tu,

Găseşte-mă Tu,
Iisuse Hristoase

***
Ce sublimă este creația Ta
Şi căt de departe sunt eu de Tine!
Cum aş putea săruta floarea aceasta de pe lac,
Nufărul acela minunat dacă e atâta de departe,
E noapte şi e frig, şi nu pot zbura până acolo,
Nu pot să înnot, apa e rece,
Nu pot să mă desprind de copac,
Până la vârfurirle brazilor să-i mângâi,
Nu pot ajunge,
Nu pot zbura până la stele şi înapoi,
Nu por ajunge pe fundul lacului să ating
Nisipurile şi rădacinile florilor.
Totul mă respinge, prin necunoaştere.
Uite, uite, lebăda aceea de pe lac,
Ce minunată este !!
Ce vine încet, plutind, spre mine, printre nuferi,
Dar ea nu ştie că eu sunt aici.
O singură mişcare dacă aş face,
Ea ar zbura, ar fugi,
S-ar îndepărta de mine, pentru că ea ştie
Că eu pot s-o omor, s-o ucid, să-i ucid frumusețea.
Câtă frumusețe, câtă frumusețe, Doamne,
Cât de mare e această frumusețe
Și cât de străină sunt eu de esența ei!
O, dacă Tu ai fi aici lânga lacul acesta,
Lângă lebăda aceasta ce pluteşte frumos,
Cât de minant ar fi, aş zbura cu Tine pretutindeni.
Tu m-ai ține de mână şi aş putea zbura până la stele
Şi aş lua stelele şi le-aş presăra
Peste munți şi peste copacii aceştia frumoşi,
Şi peste lebăda aceasta minunată.

Împreună cu Tine aş putea să înnot,
Împreună cu lebăda mea printre nuferi
Şi ea nu s-ar teme de mine,
Nu s-ar îndepărta, aş pluti cu Tine deasupra lacului
Şi aş înceta să mă tem.
Ar înceta singurătatea mea, Te-aş iubi oare mai mult?
Cât de orbi imi sunt ochii în întunecimea asta
Şi cât de departe sunt de Tine, de frumuseţea Ta !!
Da, da, şi locuind în mijlocul acestei frumuseţi.!!!

***
daruieşte-mi Tu Doamne,
tot ce este mai bun pentru fiinta mea,
pentru ceea ce eu sunt si pentru tot ceea ce eu pot deveni.
am asa de mare nevoie de curãţenia gândului meu
a cuvântului meu.
ai milã de mine Doamne
si da-mi mie ceea ce este mai bine pentru mine.

***
Doamne, Dumnezeul meu,
Am nevoie de Tine
Am nevoie de Tine, Doamne
Pentru a fi singura,
Am nevoie de Tine
Iisuse Hristoase….
mi-e frica, mi-e frica….
Ca imprejurarile ma vor forta
Sa renunt la drumul cautarii Tale,
Cautarii luminii Tale,
Doamne…….

***

Iisuse..
Iisuse Hristoase
Dumnezeul meu
E adevarat, e adevarat
Ca in mine sta puterea
De a Te intelege
Si nu Te voi parasi niciodata,
Nicioadata,
Orice s-ar intampla?
Doamne, Dumnezeul meu,
E adevarat ?
Pot spera in acest lucru.

***

Te nasti
Te nasti
Cu fiecare foc al luminarii
Al lumanarii din altar
Chipul tau noi nu-l percepem
Noi nu-l vedem
E greu si e frig
Si intuneric mare
Doamne,
Fecioara Marie…
Ma opresc necuvintele…

***

uneori simt şi ştiu că Dumnezeu
vrea ceva de la oameni
că El aşteaptă ceva
tot asa cum şi noi
aştepatăm de la El fericirea.
Dar Dumnezeu e

Într-o mare tăcere
Şi ne aşteaptă pe noi
Să facem ceva.
Iar noi întoarcem spatele
Şi plecăm, unii chiar scuipă scârbiți
Şi Dumnezeu
Cred că asteaptă să ne întoarcem.
Urmărind rătăcirea.

***

Fecioara a tuturor timpurilor
Tu, care faci florile sa infloreasca
Copiii sa creasca
Si tinerii sa viseze
Si sa se iubeasca,
Tu, care canti cu
Inima ta nebuna lui Dumnezeu,
Tu, care vii plutind si faci
Ca omul sa pluteasca
In simfonie de rugaciune
Si in vis de iubire catre El,
Tu, care deschizi inima omului
Si o faci sa vibreze
In licarit de lacrima
In fata unui altar
Al universului,
Intr-o zi de sarbatoare a Lui,
Fa ca inima mea sa te cante
Sa te caute, sa te planga,
Sa prinda in ea frumusetea
Cerului si s-o zugraveasca
In cele mai frumoase culori.
Fa ca mainile mele sa-ti scrie
Cele mai inalte versuri
Si sa-ti picteze cele mai

Frumoase imagini,
Fa ca sufletul meu
Sa te caute in rugaciuni uitate
De timp si de spatiu,
Fa ca universul sa mi-l aduca
Pe cel ce tu l-ai iubit
Si vino de sezi
La masa inimii mele
Si vorbeste-mi tu
Despre El.

***

Copacul violet a crescut
La temelia bisericii albastre.
Era atat de inalt copacul acesta,
Eram imbracata in alb
Si ma ardea soarele cu putere.
Era cald…era vant de vara.
Gardurile bisericii erau muntii,
Muntii cei inalti,
Muntii cei infloriti
In culorile apelor
In culorile visului,
In transparenta mainii
Sa prinda razele de soare si de vant.
M-am rezemat de tulpina copacului
Ce-si desfacea crengilie inflorite usor
Si ma imbratisau crengile,
Ma sarutau frunzele verzi,
Frunzele verzi, albastre, stravezii.
Radacinile copacului inflorira
Boboci de trandafir violet
Si imbratisara biserica si pe mine
Si pluteam peste zidurile de munti
Intr-un dans nebun la cantecul vantului.

O lacrima transparenta cazu
In palma mea intinsa sa mangaie florile,
Fruntile muntilor si radacinile copacului
Si zidurile transparente ale bisericii…
Cand am strans lacrima in pumn,
Soarele aparu dintr-o data la rasarit
Si te-am vazut in fata altarului
Ingenunchiat in rugaciune.
Altarul era numai flori vii ce cantau,
Cantau cu vocile de inger o simfonie sublima.
Te-ai ridicat si mi-ai luat cealalta mana
Intinsa spre tine si m-ai dus
In fata acestei minuni a lui Dumnezeu.
Noi doi locuiam in biserica asta transparenta
In mii de culori si radacinile copacului crescute
Pana la cer ne dansau prin univers
Cantul infioarator al iubirii umane
Si al iubirii nebune a lui Dumnezeu.

***

Ma doare atat de tare tampla!
Tampla mea lipita de tampla Ta!
Ma doare visul de Tine,
Ma doare gandul la Tine,
Ma doare dorul de Tine,
Stii Iisuse, …Iisuse,
Tampla mea se zbate in rugaciune,
Inima mea cand cuvanta,
Tace si plange, plange si tace,
Stii, Iisuse,
Simt lacrimile Tale cum invie
Tampla mea,
Dar eu nu le vad, eu le simt,
Le simt cum invaluie inima mea
Si ea plange…si ea plange…

Pentru ca Tu plangi pentru mine,
Tu plangi pentru noi…

***

Ingeri ai cerului ‘nalt,
Rugati-L pe Tatal din ceruri
Sa va trimita pe voi toti
In cautarea mirelui meu,
Gasiti-l va rog, va rog,
Si luati-ma si pe mine alaturi de voi
Si faceti hora in jurul nostru,
Nu numai in jurul meu,
Mi-i atat de greu Tata,
Sa dansez de una singura !

***

Doamne, in golul acesta
As vrea sa apari Tu in mine
Dar eu sunt departe, departe,
m-am ratacit
Te-am parasit Doamne,
sa nu ma parasesti,
iesi in cautarea mea,
caci totul secatuieste in mine
pana si farama de sparanta
ce ma lega de Tine
se decoloreaza in mintea mea
si eu sunt nicaieri, nicaieri,
nu stiu ce sa fac, Doamne.

***

Doamne,
Dumezeul meu,
Iisuse,
Iisuse Hristoase,

Ajuta-mi Doamne
Sa-mi matur casa,
Nu auzi Doamne cum strig?
Nu mai suport Doamne !

***

Iisuse, Dumnezeul meu,
Da-mi mana
Si nu ma lasa sa plec,
Te rog din tot sufletul meu
Nu ma lasa sa plec,
Iar acel ceva din mine
De urla
Te striga pe Tine,
Pe Tine Te cauta.

***

vreau o alta lume
si o voi gasi,
voi gasi lumea sfintilor,
a monahilor,
a schimnicilor
a mucenitelor, sfinte, fecioare,
a poetilor,
a visului, a gandului,
a poetului iubire.

***

peste zapada ce plange sa moara
si peste mugurii ce plang sa nu-nghete
a venit lumina, a venit lumina,
o binecuvantare peste abis
mergem in sus
sa-I cantam lui Iisus

in plans de zapada
prin raze de vis
prin fulger de ochi
ce-si cauta mersul
in dimineata de Pasti
prin luminare aprinsa.

***

Pamantul intreg e o floare
Ce o tine in mana Dumnezeu.
Omul pluteste prin floare
In lumina,
Lumina care e privirea Lui
Dumnezeu
Si lumina aceasta, cand omul…
Cand omul o atinge cu privirile lui
Devine simfonie, simfonie de gand
Ce face ca floarea sa creasca,
Sa infloreasca ca o minune
In mana lui Dumnezeu.

***

Oare este chiar atât de greu
ca eu sa trãiesc bucuria aceea a copilului
care este cu Tine si nu se teme de nimeni
si de nimic pe lumea asta?
Nu stiu ce sa fac Doamne ca eu sa devin o fiinta buna
si sa nu-i mai judec pe oameni
Ci eu sã trãiesc în pace împreunã cu ei.
Cât de bunã este smerenia
Te invitã sã faci lucruri de cea mai bunã calitate
Dar in acelasi timp
te lasa intr-o sanatate a mintii teribila.
Doamne, ce sã fac şi cum sã gândesc,

de ce sun eu aşa de tristã,
dacã ai sti cat imi este de frica
sa nu pacatuiesc
si sa fug de lângã Tine,
Doamne atat de usor pot eu sa fac pacatul,
numai daca eu ma incapatanez tare de tot
ca sa fiu cu Tine
numai atunci abia, abia reusesc
sa-mi scot pãcatul din ganduri,
dar nu stiu cum sã procedez,
imi este asa de frica de oameni
si de barbati, dar in acelasi timp
am asa o mare nevoie sa fiu libera Doamne
si sa nu-mi mai fie asa de frica.
apara-ma Doamne,
de toate aberatiile mintii mele
si de toate pacatele
pe care eu le pot savârsi

***

Parca nu-Ti pot spune pe nume
Parca imi este frica de atata frumusete
Mi-e frica de atata iubire
S-o chem ca s-o pot trai.
Ce pot face daca eu traiesc
Intr-o lume perfecta
Ce o port in mine
Dar nu exista decat aici, in mine,
In mine traieste, iar cei de afara
Nu mi-o pot trai, nu mi-o pot ucide,
Nu mi-o pot fura, pentru ca El traieste
In lumea mea perfecta.
Si ce sa fac oare ca ea sa fie a mea
Si numai a mea si sa nu-mi mai fie frica
Ca am s-o pierd.

El nu ma va parasi niciodata
Pentru ca El e aici, prezent in mine.
Niciodata nu va lipsi,
Niciodata nu va pleca,
E mereu prezent, e mereu prezent
Si merge cu mine oriunde m-as duce
Pentru ca de fapt nu merg nicaieri.
Nicaieri, plecarile mele de aici acolo
Sunt o vesnica asteptare a Lui
Ca eu sa-L pot privi, sa-L pot chema
Sa-L pot cunoaste.
Eu nu merg nicaieri ci doar astept
Ca El sa vina la mine sa-mi spuna
Atunci cand il voi vedea
<Intra in camara de nunta>

***

Doamne, alerg dupa Tine si nu Te gasesc
Nu Te gasesc niciodata Doamne.
Pretutindeni aud vorbindu-se de Tine
Dar Tu nu esti nicaieri, nicaieri.
Numai vorbe, numai vorbe.
Vorbele oamenilor pe care le aud
Nu au putere, pentru ca sunt
Lipsite de viata.
Insa Tu esti puterea
Tu esti cuvantul care ma umple de viata
Ma umple de iubire si de speranta.
Cuvintele oamenilor sunt goale si seci
Chiar daca vorbesc despre Tine.
Eu nu inteleg nimic de la oameni
Nu inteleg nimic despre Tine
Din ceea ce ei vorbesc.

***

Lumea din jurul meu ma inspaimanta
Imi vine sa stau zile in sir
Intr-un singur loc
Si sa nu privesc nici macar la fereastra
Ce inseamna Doamne ca Tu esti
In inima mea, in inima noastra,
In inima cum esti Tu Doamne
Si unde anume in inima mea?
Tu esti Doamne in launtrul nostru
Ce inseamna asta ca nu inteleg
Doamne, Iisuse al meu,
Cum adica sa fiu ca un copil
Pentru ca eu sa Te pot iubi
Imi pare rau Doamne, dar eu,
Eu copil nu mai sunt
Si nici nu voi mai fi Doamne.
Cat de inaltator ar fi sufletul meu
Daca as fi din nou copila
Dar copilaria mea a plecat
Si eu nu te pot iubi niciodata
De ce? De ce , nu Te pot iubi Doamne?
Tu unde esti?Unde esti?
Unde este copilul din mine?
Ca eu sa Te iubesc si frumusetea
Sa creasca si eu sa fiu libera-n veci.

***

Doamne, lucrurile din jurul meu sunt reci,
Eu parca nu mai stiu ce invat,
Cuvintele ce le rostesc nu mai au
Nici un fel de viata,
Parca ar fi niste idoli morti
Iar cuvintele ce le rostesc in rugaciune
Ma indeparteaza de Tine si ma opresc.

Eu as vrea sa rostesc acele cuvinte,
Incat sa Te laud, incat sa Te cant,
Dar daca eu uneori cu bucurie rostesc cuvintele,
Viata acelor cuvinte nu o inteleg, caci nu o traiesc.
Eu cant ''Aleluia! Aleluia! Aleluia!''
Gura rosteste aceste cuvinte chiar cu placere,
Inima mea le canta chiar cu bucurie,
Dar eu sunt departe de a Te lauda,
De a Te slavi, de a Te canta,
Pentru ca la mine, toate astea sunt doar cuvinte
Si eu nu traiesc viata lor, cat de mult as vrea
Sa-Ti cant ''Alelui, Aleluia, Aleluia''
Cu inima mea, cu sufletul meu, cu trupul meu,
Cu gandurile mele straine de mine, de Tine,
Dar nu Te pot iubi Dumnezeule!
Oare de ce? Oare de ce?

***

Doamne, as vrea ca toata revolta mea
Sa se transforme in poezie si poezia-n in cant
Si revolta impotriva lumii sa-mi devina
Dragostea mai mare de a Te lauda
Si de-a intelege tainele Tale.
Eu vreau sa cunosc si ma intreb mereu
Si mi-e frica, dar toata cunoasterea e darul Tau,
Nu e o intamplare, de aceea eu trebuie sa astept
Si frica sa-mi devina nadejde de salvare
Si neputinta mea de-a cugeta, o rugaciune mare
Rostita doar cu sufletul si sa nu ma tem
Ca nu mai stiu cuvintele, ca le-am uitat,
Mi-e teama Doamne sa rostesc cuvintele,
Mi-e frica sa nu le ucid, sa nu le omor,
Cuvintele goale sunt o sinucidere,
Cuvantul meu nu-i doar un sunet, un semn,
Ci- i o lume intreaga, cu o viata in el,
E o relitate ce ma duce la Tine.

Doamne, ajuta-ma sa nu rostesc cuvinte in zadar,
Sa nu ucid cuvintele Tale marete,
Ajuta-ma Iisuse sa Te pot canta cu sufletul.

***

Tu ma iubesti Doamne si eu cred in iubirea Ta!
Tu esti mare si minunat, Doamne,
Tu esti Dumnezeul cel adevarat, Iisuse.
Asa cum Iosif Te-a preamarit pe Tine
Si in Egipt sclav fiind nu s-a inchinat la idoli
Ci numai cu gandul la Tine ingenunchia,
Asa vreau sa fiu si eu Iisuse,
Sa ma inchin numai Tie si Tie sa-Ti slujesc
Pentru ca Tu esti Dumnezeul cel adevarat
Si numai Tu ma iubesti!
Eu vreu sa fiu asa ca Iosif si voi fi,
Caci Tu Iisuse Dumnezeul meu esti permanent cu mine
Si mi-e nu-mi este frica si nu-mi va fi frica nicand.
Miluieste-ma Iisuse, Dumnezeul meu, amin.

***

Doamne, tainele Tale sunt minunate
Si cunoasterea lor e un dar al Tau,
Numai cel mandru crede ca le poate pricepe,
Dar cunoasterea nu vine din mandrie
Si credinta asta orgolioasa este numai o minciuna.
Dar cum va trebui sa fie sufletul meu
Ca el sa fie smerit ? Cum sa fiu eu Doamne?
Cum sa am eu Doamne o cugetare smerita?
Cum sa am asta? Si ce inseamna asta?
Cum sa Te iubesc eu pe Tine, Doamne?
Cum sa fie cugetarea mea despre Tine?
Unii invatati ai vremii mele au spus
Ca a cunoaste inseamna sa furi,

Sa intri in lupta cu Tine?!
Dar a cunoaste inseamna Adevarul!!
Si cum sa fie adevarul in conflict cu adevarul?
Adica Tu sa fii in conflict cu Tine!
Doamne, a cunoaste e un dar al Tau
Si ce nu vine de la Tine e o minciuna
Si nu pot ajunge la cunoasterea Ta
Si a celor create de Tine decat cu smerenie.

***
Cum sa fie sufletul meu ca sa fie smerit?
Ce suflet trebuie sa am si ce trairi, ce ganduri?
O, Doamne, cum sa traiesc eu ca sa fiu smerita?
ce sentimente trebuie sa am ca eu sa zic
ca sunt nimic fara de Tine, caci eu mint cand spun
aceste cuvinte, caci nu le cred, nu le simt intelesul.
Doamne, imi vine sa spun, cat de frumos tebuie sa fii Tu
Cand Tu privesti catre mine, catre oameni,
Cat de minunata trebuie sa fie privirea Ta
Cand Tu ii chemi pe oameni la Tine sa Te priveasca !!

***
Doamne, acasa e locul
Cel mai frumos din lume
E locul cel mai minunat,
Acasa e locul copilariei mele
Si al iubirii mele celei dintai,
Acolo e prima mea iubire, acasa
Si acolo am plans cel dintai ceas
Fara sa stiu de ce am plans, Doamne.
Doar asa, ca eram trista,
Fara sa stiu de ce.
Acasa iubeam Doamne

Si eram fericita.
Ce fericita eram in copilaria mea
Si-n prima mea adolescenta.

***

Doamne, acasa e locul cel mai minunat
Pe care l-am putut visa vreodata.
Doamne, sunt o calatoare prin pustiu,
Prin pustiul acesta plin de oameni,
Asemeni umbrelor colorate si umblatoare.
Doamne, acasa nu e pustiu,
Acolo ma iubeste mama si tata
Si fratii mei si surorile mele.
Acasa e mamaia cea batrana
Ce m-asteapta sa vin sa-i aduc apa.
Acasa e copilaria mea Doamne,
Acolo am iubit cel dintai,
Acolo am avut primul fior de iubire
Si acolo am plans cel dintai.
Acasa e fericirea mea,
Acolo casa nu mi-ar fi pustie
Pentru ca acasa esti numai Tu,
Numai Tu Doamne, numai Tu
Esti acasa si acase-le inimii.

***

Doamne, nu am loc pe pamant
Nu am casa, dorm mereu pe unde apuc,
Cate un an, cate doi, cate o saptamana
Sau uneori cate o singura noapte
Dar nicaieri nu e casa mea
Si nicaieri nu-l gasec pe acasa,
Pentru ca acasa e acolo unde esti Tu
Iar eu Doamne, ratacesc mereu
Incurcandu-mi drumul
Pe sub picioarele mele.

***

Doamne, numai Tu poti fi casa mea
Si numai acolo il gasesc pa acasa,
Ce minunata e casa aceea a mea
In care Tu locuiesti.
Stam impreuna la masa, ce minunat!
Doamne, casa aceea nu-i aici pe pamant,
Unde eu sunt acasa, unde Tu ma iubesti,
Unde eu adorm de atata drum,
De-atata plans, dar mai ales Doamne,
De-atata dor, de-atata dor de casa.
Ce bine ar fi Doamne s-a dorm
Stiind ca ma trezesc acasa,
Ce bine ar fi Doamne sa dorm,
Stiind ca sunt acasa.
Iar Tu ma acrotesti sa nu ma scol
Pana cand nu ma odihnesc
Si florile si masa nu au inflorit.
Doamne, numai acolo unde esti Tu
Poate sa fie acasa !

***

Doamne, uitarea vine peste minţile noastre
Şi prea puţin iubim, prea puţin,
Din cauza somnului ce ne-ngreuiază paşii
Suntem mereu ca de-o boală purtaţi
Şi mereu uităm visele noastre adevărate.
Nici nu mai ştiu unde dorm
Şi cu cine dorm atunci când
Nu mai pot să fiu singură,
Nici nu mai ştiu Doamne ce-am făcut
Că de câţiva ani buni Te-am uitat,
Am uitat de acasă, acolo unde eşti Tu,
Să mă aştepţi cu copilăria mea

Înflorindu-mi grădina şi casa.
Doamne, aş vrea să scap
Be beția acestei uitări,
De greutatea ce-mi stă
Nemişcată pe inimă şi să pot,
Să pot din nou iubi şi să stau,
Să stau la sfat cu Tine.
Dar, Doamne, beția acestei uitări
Mă adoarme din nou
Şi uit iarasi de Tine
Si continui mereu sa traiesc
Intr-o nesfarsita durere.

***

Doamne, cand am sa vin acasa din nou
Tu ai sa ma astepti in prag
Cu bratele deschise, asemeni mamei mele
Ce nu am vazut-o de mult,
Dar ea era tot timpul cu mine in gand
Ca nu putea sa ma uite.
Ba nu Doamne, n-ai sa iesi doar in prag,
Ai sa vii sa ma-ntampini
Eu am sa stiu ca esti Tu si-am sa fug,
Catre Tine am sa fug ca un copil
Si am sa-ti cad la picioare
Si cerul ma va ajuta sa Ti le sarut
Iar Tu, minunat ai sa ma iei in brate
Si eu am sa fiu tanara atunci,
Ca batranetea mea nu mai este
Iar Tu ai sa Te inveselesti cu toti ingerii Tai
Si ai sa Te prinzi in hora cu mine, Iisuse.

***

Doamne, ce frumusete o sa fie atunci
Cand eu, ratacita de drum,
Voi alerga desculta azvarlind
Toate bucatile de pamant
Ce le port pe trup,
Voi alerga desculta spre Tine
Si pamantul de sub pasii mei
Va deveni stele si cer
Si eu voi fugi cu pletele-n vant
Iar Tu vei zbura catre mine.
In casa din cer voi locui,
In casa Tatalui meu voi sta
Si Mirele cel maret de lumina
Ma va intampina acolo,
Mirele meu, acolo il voi gasi,
Acolo ma va imbratisa iubirea.

***

Doamne, iarta-ma ca ma inflacarez asa
Dar nu pot trai fara speranta iubirii,
Iar iubirea mea e doar in cer,
In casa Ta se afla iubirea
Si numai acolo e casa mea,
Pamantul acesta atat de urat,
Unde eu m-am nascut orfana de Tine,
Orfana de frumusete si de iubire,
Nu poate fi locul meu,
Locul iubirii mele.

***

O, Doamne, Dumnezeul meu,
Exista atatea taine pe care nu le inteleg
Si aceste taine atat de neantelese

Graiesc singure in preamarirea Ta,
Aceste taine atat de neantelese
Ce nu le stiu si nu le pot afla
O dezlegare, o iubire, un indemn,
Sunt cea mai mare dovada de iubire
Ca Tu, Doamne, ne chemi mereu,
Ne strigi mereu sa Te vedem pe Tine,
Prin tainele cu care ne cuprinzi,
Chemandu-ne sa Te iubim, sa Te chemam,
Sa Te strigam, sa-Ti dezlegam aceste
Taine minunate cu care Tu Te joci cu noi,
In jocul nostru minunat, plin de iubire.

***

Doamne, florile astea albastre
Au umplut pamantul cu parfumul lor.
Doamne, iti dai seama, tot pamantul
Sa vibreze la chemarea Ta,
La cantecul Tau,
Tot pamantul sa cante odata cu Tine
Si noi oamenii sa cantam
Plutind in jurul Tau,
Asemeni stelelelor in jurul soarelui,
Asemeni florilor in jurul apei
Si asemeni ochilor mei ce se invart
Plutitori si visatori, strigandu-Te
Si privindu-Te sa Te gaseasca.

***

lumina, lumina
si lumina e privirea lui
Dumnezeu,
eu dansez prin lumina
fara sa stiu

ca lumina aceasta
vine de la El
si de ce nu stiu oare,
oare de ce nu stiu?

***

Doamne, cata frumusete,
cata bucurie in lumina asta a Ta
si lumina Ta e pretutindeni,
ce placuta e lumina
ce placuta e lumina Ta
cum sa nu ma bucur
cand totul e atat de frumos
si Tu esti cu mine
acolo unde sunt eu.

***

Doamne, vorbele Tale sunt minunate
Dar cum sa le-nteleg?
Cum sa le traiesc?
Si-mi place Doamne, sa visez.
Ah, cat de mult imi place visul,
Ce mult imi place sa visez ca Te urmez,
Ca Te intreb tot felul de cuvinte,
Ca-Ti pun tot felul de-ntrebari,
Ca eu colind lumea cu Tine,
Ca intre noi e o iubire atat de mare
Dar nu ca iubirea dintre femeie-barbat
Ci ceva, Daoamne, mult mai minunat,
Caci Tu esti mai presus ca omul.

***

Câtă tăcere,
câtă frumusețe în noaptea asta,
aici în mănăstirea mea,

lacul acesta e încărcat de nuferi,
încărcat de nuferi.
Aici ştiu că trăia odată o lebădă albă,
dacă nu mă înşel,
chiar anul trecut,
poate că acum am s-o văd,
nicioadată nu a fugit de mine,
ea ştie ca eu o iubesc şi totuşi,
puțină precauție nu strică,
ca nu cumva se plece,
să zboare şi să tremure nuferii în urma ei.
Da, uite-o , că vine!
Vine în întămpinarea mea,
acum nu mai stă deoparte,
acum chiar vine la mine,
chiar spre mine se-ndreaptă
şi nuferii sunt trenă în urma ei.
Ce lebădă o fi asta Doamne,
ce lebădă o fi,
s-a oprit în fața mea Iisuse,
chiar lângă salcâm,
ce-o fi cu mine ,
nu mai înțeleg.
Doamne,
de cealaltă parte a lacului
parcă ar fi dimineața…
atăt de mult am stat aici,
am stat toată noaptea,
acum e dimineață,
răsare soarele.
Doamne, acel cineva care mă strigă de dincolo,
eşti Tu, eşti Tu,
e prea izbitoare asemănarea,
e prea strălucitoare lumina,
nu mai am răbdare să mai înconjur lacul,
e prea multă fuga

şi mult timp pierdut,
o….şi ce frumoasă e lebăda asta,
ce frumoasă, şi florile,
se îndreaptă spre mine.
Nuferi, oh, nuferi, parcă ar fi candele,
candele aprinse, plutitoare pe lac,
lebăda se îndreaptă spre Tine,
a venit la mine şi acum,
acum pleacă, pleacă spre Tine
şi eu mă duc, nu mai am răbdare să aştept,
păşesc împreună cu lebăda mea
printre nuferi şi ei mă ajută să nu cad,
să plutesc, iar Tu vii în întâmpinarea mea
pe lacul acesta ce e cerul întreg,
ba chiar toate stelele sunt sub zborul meu.
O, Iisuse, lacul a devenit pentru mine cosmosul întreg
şi-l las în urma mea,
zbor împreună cu lebăda asta spre Tine
şi nuferii sunt lumini aprinse
ce mă-nconjor.
Doamne, dincolo de creația Ta,
nu ştiam ca eşti Tu,
că este lumina,
iar Tu vii în întămpinarea mea.
Doamne, am învățat să zbor,
Tu eşti cel care m-ai învățat să zbor Doamne,
şi încă cum, prin cosmosul întreg…
Doamne, eu vin spre Tine,
iar Tu vii în întămpinarea mea.

***

Aş vrea să călătoresc
cu două mii de ani în urmă
si apoi cu două mii de ani în viitor,
să-L văd pe El,

cum vine şi cum plânge,
cum moare şi se-nalță,
apoi se-arată celor ce-l iubesc,
ce cred în El,
să-L văd cum vine
asemeni trăsnetului
ce vuieşte până-n zări…
Ah, dacă aş putea găndi
până dincolo de timpul meu,
dacă această distanță aş putea s-o fărâm
şi să ies din linia periculoasă a timpului,
dacă aş putea să văd lumea
aşa cum a fost, cum este şi cum va fi,
dacă L-aş putea vedea pe El
înconjurat de îngeri,
prezent în creația asta minunată a lui,
dacă aş putea să înțeleg,
că tot ce a făcut El
nu este atăt de neânțeles pentru mine,
pentru noi, pentru toți…
Să zicem că eu m-am născut
cu două mii de ani în urmă
şi sunt o femeie ca multe femei
care au auzit de El,
care s-a îndrăgostit de El,
de frumusețea Lui de la prima vedere,
sau poate că s-a îndoit de El,
dar a cugetat mult până să-L accepte,
să zicem că eu sunt una din acele femei,
care mereu sare în întâmpinarea Lui,
mereu Il caută şi-l urmăreşte
pe unde merge,
nu-L slăbeşte din ochi nici o clipă,
chiar uneori prea insistentă,
prea cicălitoare,
atăt de insistentă încăt,

altora le pot părea nesuferită
şi totuşi nu mă dau în lături,
nu renunț, insist până în pânzele albe
să mă țin de El.
Să zicem că nu am nimic,
nici soț, nici copil, nici casă,
să zicem că am doar părinți
care mă huiduie
că m-am dus după El, după El…
să zicem că sunt atăt de insistentă,
încăt, încăt nu-mi scapă nimic de la El,
nici un cuvănt,
nici o vorbă pe care o rosteşte,
nici o faptă pe care o săvârşeşte
pentru ceilalați…
să zicem că ştiu totul,
totul despre El,
atât cât se poate omeneşte şti ,
stând lângă El,
să zicem că eu nu pot rosti
nici măcar un singur cuvânt,
pentru că eu nu pot vorbi,
nu pot vorbi cu El,
o singură privire e totul,
e totul pentru mine,
o singură privire de-a Lui…
nu facem decat să ne privim,
El să vorbească iar eu să ascult,
să ascult cuvintele Lui mereu,
nici o întrebare nu aş putea să-i mai pun,
absolut nici una pentru că El,
El cu tot ce face,
prin simpla Lui prezență
în preajma mea şi eu în preajma Lui
e totul pentru mine…
Dar mi s-a întâmplat odata ceva…

eram dezamăgită.
Mereu eu, eu, eu insistam,
eu eram cea care voiam să rămân,
eu depuneam eforturi din răsputeri
să mă țin după El,
să-L ascult, să-l privesc, să-L văd,
îl urmăream când mergea să se culce
şi când dormea…
Odată m-am ținut după El,
dar dintr-o dată L-am pierdut
şi L-am înțeles că vrea să fie singur
să se roage,
m-am întors unde ştiam
că se va întoarce
şi din nou am stat trează
toată noaptea să-L aştept,
să-Lvăd, când va veni,
căci mă simțeam în siguranță când era El acolo,
între noi, dar un lucru mă supăra foarte tare
şi eram tristă din cauza asta,
oricât de multe eforturi făceam,
nu puteam sta niciodată de vorbă cu El,
îmi era întotdeauna jenă de apostoli
iar atunci când eram înconjurată de oameni,
era cumplit de aglomerat
iar eu, eu voiam să vorbesc cu El
între patru ochi şi chiar aşa,
chiar de la distanță,
El nu-mi adresa niciodată nici un cuvânt,
eram tristă, mereu tot mai tristă
şi deznădejdea coborâse
peste sufletul meu
până când într-o zi mi-am zis :
<nu are rost să mai continui,
oricum totul este în zadar,
El nici nu ştie măcar că eu sunt aici,

nu are timp să vorbească cu mine,
nu-mi dă nici o atenție,
oricât de bine m-aş simți împreună
cu toți, eu sunt singură,
pentru că El nu-mi adresează mie
nici un cuvânt, nici un cuvânt,
doar privirea,
de multe ori privirea Lui este teribilă.
Simt că de această privire
nu aş putea să mă despart …
dar am să mă duc singură să plâng,
am să-L port tot timpul în amintire,
dar cu durere în suflet că mie,
mie personal nu mi-a adresat
niciodată nici un cuvânt,
El a vorbit mereu numai mulțimii.
Şi atunci am plecat,
L-am văzut cum s-a uitat la mine
fără să-mi spună nici un cuvânt
dar a înțeles că plec şi m-a lăsat…
M-am dus îngândurată şi tristă,
plângeam, m-am dus în munți
şi m-am aşezat sub un smochin,
acolo plângeam, plângeam,
eram atât de singură,
nu ştiam încotro s-o apuc,
unde să merg,
nu-mi venea să mă întorc la El
pentru că-mi era singurătatea
şi mai mare,
dar unde să mă duc?
Mă simțeam atât de singură
şi tristă,
am stat mult şi m-am rugat lui Dumnezeu,
nu ştiam că Lui m-am rugat,
că El era Dumnezeul meu,

nu puteam înţelege asta,
iar El ştia totul,
absolut totul despre mine,
fără ca eu să bănuiesc ceva.
Am plâns sub umbra smochinului
până seara,
când apunea soarele.
Stăteam ghemuită,
cu spatele rezemată de copac,
când aproape să aţipesc,
am simţit o mână ce mi-a atins uşor umărul…
şi nici un cuvânt…
tăcere…
eram doar noi doi…
nu stiu cum a ajuns la mine.
S-a uitat în ochii mei şi m-a întrebat :
<de ce ai plâns ?>
M-am uitat la El
şi nu am schiţat nici un gest,
nici un cuvânt nu am spus,
am lăsat să se aştearnă din nou tăcerea,
tăcerea dintre noi şi mă uitam în pământ.
S-a pus jos lângă mine
şi mi-a zis:
<nu vreau să pleci, vreau să fii lângă Mine,
aşa cum ai fost mereu
şi cum eşti şi acum,
nu vreau să te îndepărtezi,
vreau să fii peste tot unde sunt Eu.
Ce frumoasă e pustietatea asta,
ai ajuns fără să ştii,
chiar în locul unde mă rugam Eu.
Stiu cum mă urmăreai
să afli cum mă îndepărtam nopţile,
ştiu totul despre tine
şi nu vreau să pleci,

vom sta în noaptea asta şi vom vorbi
împreună despre toate întrebările lumii,
despre tot ce vrei tu.>
Şi El a început să scrie
cu degetul pe pământ
cuvinte încă neânțelese de mine.

***
răstignirea
unui creştin
tot cosmosul
participă
la durere

***
Maica Domnului
diamantul creației
şi omul parcurge
zborul spre ea,
de la întuneric
către lumină

***
fecioara
în rugăciune
priviți înălțarea
priviți
îndepărtarea
de haosul
lumii
ce o purtăm cu noi
în fiece clipă

***
stare de ordine…
nu vă fie teamă
e normal să ai
un pic de emoție
atunci când te înalți
peste ochiul Lui
ce e veşnic prezent
în privirea ta
linişte…

***
fecioara
în rugăciune,
spațiul lăuntric
poartă pecetea crucii
dar puntul de foc
e punctul de trecere
de la ceea ce crezi
că ar fi
la ceea ce este

***
haosul lumii
şi omul,
crucea aduce lumea
la ordine,
la ordine interioară
pentru că gândul este cel
care tace doar
printr-o privire
aruncată pieziş
spre ceea ce ai
vrea să dispară
şi să nu mai fie.

***
energii creatoare
orice este creat
trebuie să poarte
pecetea
Sfintei Treimi,
care,
tot ce atinge
devine lumină
şi energie,
putere,
sclipire de gând.

***
ordine,
nu existã
decât ordinea
crucii,
ordinea lui Hristos
care bate la
uşa inimii
ce e de mult dechisã
de El
dar trebie doar
împinsă cu umărul,
cu umărul curajos
al gândului.

***
zbor deasupra creației,
omul înțelege creația
prin simbolul crucii,
o înțelege numai
în stare de
feciorie a sufletului,

pentru că tot
ce ne înconjoară
poartă pecetea
tainelor lui
Dumnezeu.

***
călătorie în
ordinea creației
lui Dumnezeu,
pot călători
doar cu gândul
la pomul vieții
şi nu la
cel al distrugerii
şi al supunerii.

***
punctul
de la infinit,
împărăția
lui Dumnezeu
este
la punctul de la infinit
şi noi spre acest punct
trebuie să privim
şi să zburăm
în conştiința noastră,
mai ales atunci când
nu mai avem nici un punct
de reper
în lume.

***
devenit lacrimă de gând,
Dumnezeu coboarã
în spirala timpului
cuprinzând în chipul Lui
chipul omului
spre a merge cu el
în desăvârşire,
omul împreună cu Dumnezeu
în haosul timpului

***
geneza:
şi a zis Dumnezeu
să fie lumină,
creația poartă
pecetea treiului,
a Sfintei Treimi

***
zbor
în interiorul conştiintei,
urc pe o scarã
în interiorul meu
unde zbor,
dar ştiu că
zborul rugăciunii mele
este privit
de ochiul lui
Dumnezeu

***
muzica sferelor,
creația Lui
înseamnă absolutul,

înseamna ordinea
şi frumuseţea
zborului.

***

privirea
către El
în spaţiul minţii
este stare
de rugăciune,
nu există
altă cunoaştere.

***

Lumânarea ardea
În faţa altarului
O ţineau în mână cei doi
Ce erau unul singur.
Era noapte şi era zi
Erau stele şi era lumină.
Lumânarea ardea în faţa altarului.

***

Odihneşte-te cu El, iubitul meu
Şi vino la mine,
Poate că El la mine a fost dar
Mi se pare mie că a plecat.
Spune-I tu iubitul meu
Că-L aştept pe El
Să vină iar.
mi-e dor de El
şi mi-e dor de tine.
Cine eşti Tu, de-mi răspunzi
La lacrimi cu mângâiere
Şi la iubire nu-mi răspunzi?

Ce fel oare e iubirea mea?
Tu ce-mi spui dragul meu?
Tu, Doamne, esti mai presus de iubire.

***

Hei, tineri frumoşi ai acestui timp,
Voi risipiti peste lacrimi de cântec,
Visând în abstract la iubiri pierdute,
Cu cerul răsfrânt peste ochii închişi.

***

hei, Doru…
dorul de vis
dorul de singurătate
dorul de tăcere
doina iubirii
doina dorului
dorul de sălbăticia naturii
de apa izvorului
şi de asprimea gerului
dorul de frig şi de zăpadă
dorul de iubire
dorul de Dumnezeu
doina cântului visului
doina rugăciunii
doina dumnezeirii

CV

VICTORIȚA DUȚU

VÂRSTA: născută la 12 august 1971 ·
TELEFON: Mobil: 0740-279-908 ·
www.victoritadutu.wordpress.com
http://vicdutu.blogspot.com
www.vdutu.wordpress.com
www.ilincanatanael.wordpress.com
www.vicdutu.wordpress.com
E-mail victoritadutu@yahoo.com

STUDII

1990-1995 -Facultatea de **Matematică**- Univ. "Al.I.Cuza" Iaşi·
1994-1999 –Facultatea de **Filosofie** –Universitatea . "Al.I.Cuza" Iaşi·
1998 - Masterat in "**Logică şi Hermeneutică''**
2011 - Scoala de vara de Filosofie –Universitatea Bucuresti cu titlul „ Filosifie, stiinta, religie"

***Ambasadoare a Pacii, in cadrul Organizatiei Internationale „The Universal Circle of the Ambassadors of Peace" din 8 ianuarie 2011**
http://globalcommunitywebnet.com/PeaceNow/Simond.htm

***Laureata cu Diploma de Onoare , premiul Francofoniei a Concursului International "Europoezie" 2010 UNICEF, a Association Recontres Europeennes-Europosie , 9 decembrie 2010, cu volumul de versuri "Cuvintele"**
http://europoesie.centerblog.net/#

***Membra de onoare pe viata a Casei de Cultura NAJI NAAMAN – LIBAN , Honorific member of "Maison Naaman pour la Culture"**
www.naamanculture.com

***Colaborare cu revista de cultura franceza Art'an Ciel, coordonator Ivan Watelle**
http://www.poemes-epars.com/

***Membra a Societatii Internationale de Poezie „World Poets Society",** organizatie literara a poetilor contemporani din intreaga lume, ce cuprinde 105 tari.
http://world-poets.blogspot.com

***Memra a societatii internationale de poezie "Poetas del Mundo"**
http://www.poetasdelmundo.com

EXPERIENȚĂ PROFESIONALĂ

***. REALIZATOR** al Emisiunii "**Gandeşti, deci exişti** ", la **televiziunea TVRM cultural şi educațional, Universitatea ‚SPIRU HARET"**

din 2008-2011
***.**Din 2000 **Profesor de matematică titular** la " Colegiul Tehnic Traian" Bucureşti, sc. 2
***.**A **publicat cărți** si a făcut **expoziții** de pictură în **țară şi străinătate**.
***.A obținut premii naționale şi internaționale de poezie**
***.**Colaborează la reviste naționale şi internaționale de cultură.
* Colaborari cu televiziunile Trinitas, Tvr cultural, Tvr.ro, Tvrm, Otv, Cosmos si cu Radio Romania actualitati, Radio Romania cultural, Radio Trinitas, Radio Linx
http://www.poemes-epars.com/
http://www.phoenixmission.org
http://cyberwit.net/publications/1
http://www.poetasdelmundo.com
http://europoesie.centerblog.net/#
Activitate literară şi artistică
* Publicata in "ANTHOLOGIE UNICEF 2010" , **a Concursului International "Europoezie" 2010 UNICEF, a Association "Recontres Europeennes-Europosie , Franta**
* Participa la FESTIVAL INTERNATIONAL "THE ART TO BE HUMAN"-POEZIE, ARTA CONTEMPORANA SI MUZICA, Elvetia, Brusti, cu poezie-lectura publica si expozitie de pictura, 1-3 iulie 2011.
***Primeste titlul de „Ambasadoare a Pacii", in cadrul Organizatiei Internationale „The Universal Circle of the Ambassadors of Peace" in 8 ianuarie 2011**
***Primeste Diploma de Onoare , premiul Francofoniei a Concursului International "Europoezie" 2010 UNICEF, a Association "Recontres Europeennes-Europosie , 9 decembrie 2010, cu volumul de versuri "Cuvintele", in Italia si Franta**
* Lansare de carte si expozitie de pictura in cadrul la Academia de Politie Alexandru Ioan Cuza, B ucuresti, 9 decembrie 2010, in Colaborare cu pr. Univ. Raluca Lazarovici, proiectie de filme cu picturile autoarei si discutii cu studentii.
*Lansare a cartii „Ilinca" la Targul de Carte Gaudeamus, noiembrie 2010, alaturi de Editura Betta si de ceilalti scriitori promovati de Edituara.
*Lansare a cartii „**Ilinca**" la Ramnicu Valcea in cadrul Bibliotecii Judetene **Antim Ivireanu**, noiembrie 2010, alaturi de Editura **Betta** si de ceilati scriitori promovati de Editura.
*Lansare a cartii „Ilinca" la **Colegiul Tehnic Traian**, Bucuresti, octombrie 2010, alaturi de Editura Betta si de ceilati scriitori promovati de Editura.
* Cartea „Ilinca" a fost lansata de catre directorul editurii Betta, Nicolae Rosu , la data de 31 august, la Galeriile Anticariat „D.I.Grumazescu" Iasi, alaturi de cartile scriitorilor: Eliza Roha, Constantin Codrescu, Aureliu Goci
* August 2010 publica volumul de proza scurta „Ilinca" la aditura Betta

*. Octombrie 2009, participã la Conferința cadrelor didactide de limba românã organizatã de Şcoala Generalã Nr 308, realizând proiecții de video picturã şi momente poetice, lansare de carte, recital din propriile creații.
*. Expoziție de picturã în Centrul vechi al Bucureştiului, în cadrul **ONGFEST**, septembrie 2009
*. Expoziție de picturã şi lansare de carte 27-30 septembrie 2009 în cadrul Congresului Cadrelor Didactice din România şi al cadrelor didactice române de peste hotare, unde au fost prezenți Preşedintele României, Traian Bãsescu şi Ministrul Învãtãmântului Ecaterina Andronescu, locația Politehnicã.
*. **Premiul internațional** de poezie "NAJI NAAMAN" 2009 LIBAN, secțiunea creație ,
http://www.naamanculture.com
Publicata in Antologia Internationala a concursului, alaturi de ceilalti laureati
* Lansare Constanța, Muzeul Național de artã, iulie 2009 volumului „ Pulbere de lumina" versuri, în volumul antologic „ Izvoarele vietii"şi cu ocazia multor altor manifestari culturale, inclusiv la emisiunea „Gandesti,deci existi" tvrm.ro, televiziunea Universitatii Spiru Haret, Bucuresti
*. Publicã „ Pulbere de lumina" versuri, în volumul antologic „ Izvoarele vietii" 2009,
*. Organizeazã şi participã în perioada 1-14 septembrie 2008, Expoziția Internationalã de Picturã, romano- polonã, la CENTRUL CULTURAL M.I.R.A.
*. **CÂŞIGÃ LOCUL III la CONCURSUL INTERNATIONAL** DE POEZIE AL ROMANILOR DE PRETUTINDENI , august 2008 " STARPRESS " www.valcea-turism.ro , organizat din inițiativa a douã forțe scriitoriceşti , din MONTREAL -CANADA (poet-GEORGE FILIP) şi RM.VALCEA-ROMANIA (editor-LIGYA DIACONESCU), de Revista Internationalã STARPRESS(www.valcea-turism.ro), în Parteneriat cu RADIO ROMANIA INTERNAȚIONAL,
*. Colaborari la reviste literare din țarã şi ale românilor de pretutindeni, "AGERO"Stuttgard, Observatorul Canada, Ramanian Times, Amurg sentimental, Tomis, Cuvântul, ROMANIAN GLOBAL NEWS,Asymetria,POLANICY,
*.Expozitie pictura la Centrul cultural M.I.R.A. 1 februarie-14 februarie 2008, Foaierul " NICHITA Staneascu".
*. Expoziție de picturã de grup la "GALERIA ARTELOR", CERCUL MILITAR BUCURESTI28 ianuarie 2008-7 februarie 2008
*. Mai, 2008, Manifestare literar-religioasa in cadrul Liceului de Metrologie Bucuresti, cu tema „Poezia religioasa si liceenii"
*.Primeşte Medalia Liceului „ Constantin Brancoveanu" cu ocazia participarii la Zilele Liceului cu expozitie de pictura si lansare de carte.

Organizeaza momente poetice şi discuţii cu elevii, despre arta, poezie şi cuvântul sacru.
*. Manifestare Ziua Europei iulie 2007, Sala Polivalentã, Bucureşti, participã cu lucrãri de artã alãturi de alţi artişti români prestigioşi
*. Festivalul "Carte şi arte", expoziţie de picturã şi recital de poezie , organizat în foaierul Teatrului de Opereta "Ioan Dacian", 3-7 octombrie, 2007
*. In 11 august, 2007 lanseazã la Constanţa antologia de versuri Drumurile vietii, publicata la editura Anamarol.
* „Cea care as fi" in cadrul antologiei Drumurile vietii, publicata la editura Anamarol, 2007.
*In 20 august apare la postul de teleziune Cosmos tv, la emisiunea Star Fame, unde prezinta cele doua expoziţii, la invitatia lui Carmen Stoian şi a lui Niks Koudounis.
*Din mai pânã în septembrie 2007 expune în POLONIA cu un itinerariu de zece oraşe, expoziţie organizatã de Domnul consul onorific al României Cornel Calomfirescu. EXPOZITIE cu titlul PUNCTUL DE LA INFINIT
Dãm mai jos programul itinerariului expoziţiei:
MIEJSCE Z KOŃCA NIESKOŃCZONOŚĆ WYSTAWA MALARSTWA RUMUŃSKIEGO Kudowa Zdrój - 30.06. - 06.07. 2007.
- D P T CYGANERIA-* Str. 1-go Maja 29 Vernisaj: 30.07 2007. ora.: 19,00 Duszniki Zdrój od dnia 09.07. do dnia 18.07. 2007r.
- DWOREK CHOPINA -* PARK ZDROJOWY Vernisaj: 09.07.2007. ora.: 16,00 Polanica Zdrój - 19.07. - 1.07. 2007.
- Miejska Galeria Sztuki- Str. Lipowa 2,Vernisażj: 19.07.2007. ora: 17,00 Nowa Ruda - 3.08 - 10.8.08.2007.
- MIEJSKI OŚRODEK KULTURY -* Str. Strzelecka 2-a Vernisaj: 03.08.2007. ora: 17,00 Bystrzyca Kłodzka 11.08 - 21. 08. 200r
- Muzeum Filumenistyczne w Bystrzycy Kłodzkiej -* Str. Mały Rynek1, Vernisaj:ora 17.00 WIECZÓR Z FILMEM RUMUŃSKIM _ Seara de film roamanesc Contele Dracula -
Książe Dracula
Kudowa - Park Zdrojowy - 29.06.2007r. ora: 21.30 KONCERT MUZYKI RUMUŃSKIEJ Concert de muzica romaneasca -
Zespól kameralny Fascination
Kudowa - Park Zdrojowy - 30.06.2007r. ora.: 16.00
W programie - in program :
Mariora fantazja rumuńska Eugen Mareczek
Tance rumuńskie Bella Bartok
Rumenüsch Jo Knümann
Oblivione Astor Piazzola
Frohes wochenend Józef Rixner
Jalousie Jacvob

*. Din 24 mai pânã în octombrie 2007 expune în ELVEȚIA, în ținutul Ticino, la Bellinzona, împreunã cu alți patru pictori.
* Publicarea romanului ”Siguratatea tatalui”, vol I, editura Anamarol, 2007
*. Epoziție de pictură la Sala Polivalentă în cadrul Congresului “Zilele frumuseții”,Bucureşti, 1,2,3,4 martie, 2007,aceeaşi expoziție de la Teatrul Național, “Lumina de pe umărul stâng”
*. Epoziție de pictură şi poezie la Teatrul Național Bucureşti, în cadrul expoziției “Body-Mind-Spirit”, intitulată “Lumina de pe umărul stâng”, 23,24,25 martie, 2007
* Participa la Bodymindspiritfestival , martie 2007
*expozitie permanenta la ceainaria RADEZ-VOUS, Calea Floreasca ,42 incepand cu decembrie 2006
*expozitie permanenta la CENTER CLUB , str. Academiei, nr 19, langa universitate, incepand cu 16 ianuarie 2007 pana la 28 februarie 2007.
*Expoziție de pictură de grup la Club Caffe Asimo ,Smadan,41,Bucuresti expoziție permanentã în perioada 8 iunie 2006-30 decembrie 2007
*Aprilie, 2007, manifestare literar-atistică cu tema „Arta în sufletul copilului” Şcoala generala 308 Bucureşti
*Zilele Francofoniei, 2007, organizeazã searã pe de poezie şi expoziție de artã în Centrul Vechi la Bucureştiului.
*Publicarea volumului de versuri “Calatoria gandului” în Antologia “Spiralele vietii”2006, Editura Anamarol,Bucuresti,unde au scris români din diaspora romanească, Canada, SUA, Germania, Chisinau, Australia, Timisoara, Iasi, Constanta, Bucuresti
*Publicarea volumului de versuri de poezie religioasă “VREAU O ALTÃ LUME” la editura ANAMAROL, cu lansare la MALL PLAZA ROAMANIA(distribuirea acesteia în toate Mall-urile din tara şi în librăriile din Bucureşti. aprilie 2006).
Cartea înmpreună cu autoarea au apărut la Radio Cultural la emisinea de joi seara, la orele 22,10 intitulată “Creatori între sacru şi profan”, si pe postul de televiziune TVRM.
*Aparitia celui de al doilea volum de versuri : ”Cuvintele”, la Editura Muzeului Literaturii Române, noiembrie 2005
*Expoziția de picturã şi poezie “ Punctul de la infinit” la Biblioteca Centralã Universitarã, (Fundațiile Regale) la Sala Profesorilor, în perioada 31 octombrie-12 noiembrie 2004 Volumul de versuri “Cuvintele” a avut o prezentare televizata , la postul B1.TV, la emisiunea “Lumea Carților.Un poem pe zi”
*Expoziția personalã de picturã la biserica ”Doamna Oltea” în sãptãmâna patimilor, 5-10 aprilie, 2004, cu tema: ”Crucea în viața noastrã”.
*. Apariția cãrții de debut, placheta de versuri : “Spații” , la Editura Muzeului Literaturii Romane, august , 2004.
* Debut în proza în revista literarã “Caligraf” decembrie 2004

*. Debut literar în revista literară “Sud”, august, 20043
Carti publicate
9. „**Ilinca**” August 2010 , volumul de proza scurta la aditura Betta
8. Volumul antologic al concursului international de poezie "**NAJI NAAMAN" 2009 LIBAN**
7. „**Pulbere de lumina**” versuri, în volumul antologic „ Izvoarele vietii” 2009,
6. ‚**Siguratatea tatalui”**, roman, vol I, editura Anamarol, 2007
5. „**Cea care aş fi**” în Antologia in cadrul antologiei Drumurile vietii, publicata la editura Anamarol, 2007
4. “ **Calatoria gandului**” in Antologia “Spiralele vietii”2006, Editura Anamarol
3. “**VREAU O ALTÃ LUME**” la editura ANAMAROL, aprilie 2006
2. ”**Cuvintele**”, la Editura Muzeului Literaturii Române, noiembrie 2005
1. “**Spații**” , la Editura Muzeului Literaturii Romane, august , 2004.

Cuprins

ordine,
nu existã
decât ordinea
crucii,
ordinea lui Hristos
care bate la
uşa inimii
ce e de mult dechisã
de El
dar trebie doar
împinsă cu umărul,
cu umărul curajos
al gândului.